

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မိတ္တဗလကိုကို

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှုစာမျက်နှာ:

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ နိုဝင်ဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
ရွှေပဒေသာအောင်အောင်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အုပ်ချုပ်ရေး

- ၁၃၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၈၉၅.၈၃

မိတ္တဗလကိုကို / ကြယ်စင်မှူးဝေ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၃၂၁ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မိတ္တဗလကိုကို

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မိတ္တဗလကိုကို

အခန်း (၁)

ပဲခူးတိုင်းအထက်တန်းကျောင်းဆင်းရဲလေး...

ကွင်းလှ...တဲ့။ မြေပုံကိုကြည့်ပြီး ခရီးသွားနေရ၊ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး သွားနေရတာမို့ 'နှင်းယမုန်' တစ်ယောက် အားကတော့ ငယ်ချင်ချင်။

သူမဟာ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်မို့ ကျရာနေရာကို သွားရမှာပါပဲ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိလေးပေမယ့် နှင်းယမုန်ဆိုတာ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး၊ ခိုလှုံလမ်းကိုယ်လျှောက်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ...

မေမေသေဆုံးပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့။ သူမ ဆယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တန်းအောင်ပြီးခါစနှစ်မှာပဲ မေမေ အစာအိမ်ကင်ဆာရောဂါဖြင့်
သေဆုံးခဲ့ရသည်။ နောက်မကြာမီ သူမ သူနာပြုသင်တန်းတက်
ခဲ့ရသလို ဖေဖေလည်း နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားခဲ့သည်။ အဖြစ်
အပျက်တွေကတော့ ရင်နာဖွယ်ရာ။

နောက် သူနာပြုသင်တန်းဆင်းတော့ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ
တစ်ရုံမှာ တစ်နှစ်လောက်အလုပ်ဝင်လိုက်ရပြီး သူမ ဒီကွင်းလှ
တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့စေလွှတ်ခံရသည်။

မှန်လုံကားထဲမှာ ရှေ့ရေခဲနာကံရေး ရှေ့ကြောင်းနောက်
ကြောင်းတွေ တွေးနေရင်းမှ သူမ ပဲခူးမှာ ဆင်းရသည်။ နောက်
ကားဂိတ်ဘေးမှ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေနှင့် ဈေးစကားပြောနေစဉ်
စိတ်ကောင်းရှိသည့်ဂိတ်မှူးကြီးက သူမကိုလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်
သည်။

“ဆရာမ! ဒီမှာ ကွင်းလှဆေးရုံက ဆရာဝန်မလေး။
ဆရာဝန်မလေးရဲ့ကားနဲ့ အကြုံလိုက်သွားလို့ရတယ်။ ကယ်ရီငှား
မနေနဲ့တော့။ လာ... လာ”

ဂိတ်မှူးကြီးက အားရဝမ်းသာလှမ်းခေါ်ရင်း ဆရာဝန်မ
လေးရဲ့ကားကိုလည်း တားထားပေးသဖြင့် နှင်းယမုန် ဝမ်းသာ
အားရနှင့် ကိုယ့်ဝန်ရည်စလယ်လေးတွေဆွဲကာ သည်ဘက်သို့

ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားကတော့ ရှုံ့မဲ့ကျန်
ခဲ့ရင်း...

“သွားပါပြီကွာ၊ ဈေးဦးများပေါက်မလားလို့၊ တစ်မနက်
လုံးထိုင်နေရတာ ဖင်မီးခိုးထွက်နေပြီ”

“မင်းဘာသာ ထွက်ချင်ထွက် မထွက်ချင်နဲ့၊ အရေး
ကြီးတာ ဆရာမလေး အဆင်ပြေဖို့ပဲ”

“ခင်ဗျားကတော့ လွန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်လူတွေရဲ့မျက်နှာ
ကိုမကြည့်ဘူး။ ညှဉ်သည်တွေမျက်နှာပဲကြည့်နေ”

နှင်းယမုန်အနားသို့ ကားဖြူလေး လျှောခနဲရောက်လာ
ပြီး မှန်တံခါးလျှောကျသွားတော့ ပေါ်လာသည့်မျက်နှာလေးက
ချောမောလှပကျက်သရေရှိလွန်းလှပါဘိ။ ကွင်းလှဆေးရုံမှ ဆရာ
ဝန်မလေးတဲ့။

“လာ... ညီမ၊ မမက ကွင်းလှဆေးရုံက ဒေါက်တာ
မြသရဖီပါ။ မာမိုကိုလာကြိုတာ၊ အတော်ပဲ။ ညီမမှာ ဝန်စည်
လေယ်က ဒါပဲမဟုတ်လား။ တက်... တက်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမ၊ အဆင်ပြေလိုက်တာရှင်”

နှင်းယမုန်မှာ ပါလာတာ သားရေအိတ်တစ်လုံး အိပ်ရာ
လိပ်နှင့် ဆွဲခြင်းလေးတစ်ခြင်းသာ။ သူများအိမ်ထောင်ပြောင်းတွေ

လို သေတ္တာတွေ ဘာတွေညာတွေမပါ။

ကားနောက်ဘက်မှတက်လိုက်တော့ ကားထဲမှာ ဒေါက်တာမာမိကို မျက်နှာကြောတင်းတင်းကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဗုဒ္ဓေါ! ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

စိန်တွေရွှေတွေ သီးနေသည့် စိန်မမ ရွှေမမကြီးပါလား။ နှင်းယမုန် မခံမရဲလေးပြုံးပြလိုက်ပြီး သူမအနီးတွင် ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဟိုက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ သူမလည်း ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ဒေါက်တာမြသရုပ်ကတော့ ကားကိုကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနေလေ၏။ ပဲခူးရိုးမနှင့်နီးသည်မို့ ကားလမ်းက သာတောင့်သာယာ။ ကွင်းလှဆိုတာလည်း တောင်ခြေမှာရှိသည်တဲ့။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် မောင်းပြီးမှ ကွင်းလှဆေးရုံသို့ရောက်သည်။

“အို! သာယာလိုက်တာနော်”

တောင်ခြေမှာ တည်ဆောက်ထားပြီး ဆေးရုံက လှပသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေ။ ရေစင်တွေဘာတွေနှင့် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည်မှာ သာသာယာယာ။

ကိုယ်အလုပ်ဝင်ရမယ့်ဆေးရုံက သာတောင့်သာယာ

လေးမို့ နှင်းယမုန် လူငယ်ပီပီ စိတ်ရွှင်လန်းသွားရသည်။ သူမဘဝက ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင်သာ ကိုယ့်ကမ္ဘာမဟုတ်လား။ သူများတွေလို မိသားစုလည်းမရှိ၊ ချစ်သူခင်ပွန်းလည်းမရှိ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမရှိသည့်ဘဝ။

“ကဲ! ရောက်ပြီ... ဆင်း”

ဆေးရုံရှေ့ဆင်ဝင်ထိ ကားလေးကိုထိုးဆိုက်လိုက်ပြီးမှ ဒေါက်တာက ဆေးရုံထဲရှိအခြားဝန်ထမ်းများကို လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“ဒီမှာ ဆရာမအသစ်ချောချောလေး ရောက်လာတယ်ဟေ့။ လာပြီး ကူညီနေရာချထားပေးကြပါဦး။ ဆရာရော၊ ဆရာဘယ်သွားလဲ”

“ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ်။ သူ့ချစ်ချစ်က လှမ်းခေါ်လို့လေ”

“အဲဒီဆရာဟာလေ၊ ယူစရာရှိလည်း ယူတာမဟုတ်ဘူး။ အရွယ်ကဖြင့် လွန်နေပြီ။ ကဲကဲ... ဒီဆရာမလေးကို လွတ်နေတဲ့အခန်းမှာပဲ နေရာချထားပေးလိုက်။ ကိုဇော်ဦးနဲ့ ကိုဇော်ဝင်း... လိုက်သွားလိုက်ပါဦး။ လာ... မာမိ၊ သမီးတို့ ဒီမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

ဆေးရုံရှေ့မှာ ခုံတန်းလေးတွေ မန်းခြံလေးတွေ မြက်

ခင်းများနှင့်မို့ နားချင့်စဖွယ်။

နှင်းယမုန်ကတော့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုဇော်ဦးနှင့် ကိုဇော်ဝင်းနောက်မှ ဆွဲခြင်းဆွဲကာ လိုက်ပါသွားရသည်။ အခြားဆရာမလေးများရှိပေမယ့် အလုပ်ဝင်နေကြသည်မို့ သူမ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ဆေးရုံနှင့်ဝန်ထမ်းအိမ်ရာက အလွမ်းသား။ မြေကျယ်သည်မို့ နေရာပေးပြီး ဆောက်ထားသည်တင့်။

“ဒီဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တည်းလား”

သူမ လှမ်းပြီးစပ်စုလိုက်တော့ ရှေ့မှသွားနှင့်သည့် ကိုဇော်ဦးက လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာနာမည်က ဒေါက်တာနန္ဒကျော်ခေါင်တဲ့။ သူက စာတွေတာတွေလည်းရေးတယ်။ ပရဟိတလည်းသိပ်လုပ်တယ်”

“ဒေါက်တာမလေးလည်း တော်သားပဲ”

“ဆရာမက သူ့ကားကပ်စီးလာရတာနဲ့ သဘောတွေကျနေတာမဟုတ်လား။ သူလည်းတော်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက နောက်လိုက်ဆိုတော့ ဆရာလောက် မထင်ပေါ်ဘူးပေါ့”

“ဆရာမတွေလည်း များသလား၊ သဘောကောင်းကြ

လား”

“ဆရာမကလည်း ရောက်တာနဲ့ တန်းပြီးစစ်ဆေးရေးဝင်နေတော့တာပဲ။ သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါဆိုသလိုပေါ့။ ကိုယ်က ပေါင်းတတ်သင်းတတ်ရင် အားလုံးနဲ့အဆင်ပြေမှာပါ။ ဆေးရုံမှာ ဆရာမအားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိတယ်”

“ကျွန်မက စိုးရိမ်လို့ပါ။ ကိုယ်က အသစ်၊ ခုမှ အလုပ်ဝင်ခါစဆိုတော့ အားငယ်တာပေါ့နော်။ ဆရာကရော သဘောကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အဲ! လူနာတွေပေါ်ပြောတာနော်။ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်တော့ တိကျတယ်၊ ပြတ်သားတယ်”

“ကိုဇော်ဦးကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခြောက်နေပြန်ပြီ”

သုံးယောက်သား သူမနေရမည့်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားတော့ နှင်းယမုန်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်က တိုက်တန်းရှည်ပုံစံမျိုး။ သုံးခန်းတွဲ။ တောင်ကုန်းလို ခပ်မြင့်မြင့်လေးပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတာမို့ နေချင့်စဖွယ်။

ကိုဇော်ဝင်းက သူမကို ခြေရင်းခန်းသို့ခေါ်သွားလိုက်

ပြီးလျှင်...

“အလယ်က ဆရာနေတယ်၊ ခေါင်းရင်းဘက်ကတော့ ဒေါက်တာ။ ဆရာမက ဒီခြေရင်းခန်းပေါ့”

“ဟင်! ဆရာကို ခေါင်းရင်းမှာ မထားဘူးလား”

“ဆရာရောက်တုန်းက အဲဒီအခန်းက လူရှိတယ်လေ။ နောက်မှ ဒေါက်တာတ နေတာ။ ဘယ်မှာနေနေ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ။ တိုက်ခန်းတွေက အကျယ်ကြီးပါ”

“ကျွန်မက ဆရာဝန်တွေနဲ့ အတူနေရမှာ၊ အားနာစရာ ကြီးရှင်။ တခြားသူနာပြုတွေနေတဲ့အိမ်ခန်းလေးဘာလေး မရှိဘူး လားဟင်”

“မရှိတော့ဘူး၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာရှိသမျှ လူပြည့်နေပြီ။ ဆရာဝန်တွေနဲ့နေတော့ရော ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ကိုယ့်အခန်းနဲ့ကိုယ် နေတာပဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ထက် ရာထူးကြီးတဲ့လူတွေနဲ့ နေရ တော့ အားနာတာပေါ့ရှင်။ ပြီးတော့ အနေလည်းကျူးတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာမ ကိုယ့်အခန်းထဲ ပုန်းသာနေပေ တော့။ ကဲ! အဆင်ပြေရဲ့လား ဝင်ကြည့်ပါဦး၊ ဘာလိုအပ်သလဲ၊ လိုအပ်တာပြော။ ဟဲဟဲ... စကားအဖြစ်ပြောရတာနော်၊ ကျွန်

တော်တို့တတ်နိုင်တာကတော့ ငရုတ်ဆုံလေး၊ ယောင်းမလေး အိုး လေးခွက်လေး လိုအပ်ရင် ငှားမယ်ဗျာ။ ဒါပါပဲ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ဘာမှမလိုပါဘူး။ ကျွန်မနေတတ်ပါ တယ်။ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကိုဇော်ဦးနဲ့ကိုဇော်ဝင်း။ ရှင်တို့အိမ်တွေ မှာ လာလည်လို့ရလား”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်တန်းတွေက ဟိုးမှာ။ အိမ် မှာ ဝက်တွေကြက်တွေ ကလေးတွေနဲ့နော်။ ဆရာမ စိတ်ရှုပ်သွား ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွား တော့ နှင်းယမုန် ကိုယ့်တိုက်ခန်းကိုဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။ တစ် ဖက်မှ တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ ပိုမိုကျယ်ဝန်းပြီး သူမတိုက်ခန်းက တော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ဒါတောင် သူမက တစ်ယောက်တည်းမို့ ကျယ်ဝန်းနေသေးသည်ပဲ။

တိုက်ခန်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း။ အင်း လေ၊ သူမမှာ ဘာပရိဘောဂမှပါလာတာမှမဟုတ်တာ။ အစက ရော၊ သူမ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန်တွေးလိုက်တော့ မျက်ရည်ပင် သီးချင်ချင်။

မေမေသေဆုံးသွားပြီး ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ထူ

သွား။ သူမက သင်တန်းတက်နေသည်မို့ ဖေဖေအိမ်ကိုလုံးဝမပြန်ခဲ့။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူမဘဝဟာ အိုးပျောက်အိမ်ပျောက်။

အလုပ်မဝင်ခင် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မို့ ငွေလေးကြေးလေးတွေ နည်းနည်းရှိသည်။ ကိုယ့်အထုပ်လေးတွေကို သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့သွင်းလိုက်သည်။ အိတ်နှင့် အိပ်ရာလိပ်ပေါ့။ အိပ်ခန်းထဲမှာတော့ သစ်သားကုတင်တစ်လုံးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှင်းယမုန် ဝမ်းသာသွားရသည်။ ကုတင်ကိုလှဲကျင်းပြီး သူမ အိပ်ရာလိပ်ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။

ဒီနေ့အတွက် ဘာစားရမလဲ။ မနက်ဖြန်မှ ဈေးသွားပြီး ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်ရပေမည်။ ဒီနေ့တော့ ကြည့်ကျက်စခန်းသွားရမှာပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ နေ့လယ်နှစ်နာရီပင်ထိုးနေပြီမို့ သူမ အလုပ်ဝင်ရမည်မထင်။ မနက်ဖြန်မှဝင်ရမည်ထင်သည်။

နှင်းယမုန် အိပ်ခန်းမှထွက်ကာ မီးဖိုခန်းဘက်သို့သွားကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“အဲ! လျှပ်စစ်မီးဖိုလေးတော့... ပွတာပဲ”

မီးဖိုဘက်မှာ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ် လျှပ်စစ်မီးဖိုတင်ရက်သားတွေ့ရသဖြင့် သူမဝမ်းသာသွား၏။ သူမမှာ ထမင်းပေါင်းအိုးပါသည်။ ဒယ်အိုးပါသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်လည်း နည်းနည်းပါ

သည်မို့ အိုကေသွားပေပြီ။

ဆေးရုံနှင့်မနီးမဝေးမှာ ဈေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်လည်းတွေ့ခဲ့သည်။ စားလို့ရအောင် ဖန်တီးဦးမှပါပဲ။ သူမအိမ်ရှင်းနေစဉ် ဒေါက်တာအိမ်ဘက်မှအသံများ ကြားနေရသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာ သားအမိနှစ်ယောက်နေတာပင် ဖြစ်ရမည်။

သည်စဉ် သူမရဲတိုက်ခန်းရှေ့သို့ ဆရာမဝတ်စုံယောက်ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဧ! ဆရာမအသစ်ရေ၊ ဆရာမအသစ်”

“ရှင်... လာပါပြီမမ”

“ရော! ထမင်းချိုင့်လာဖို့တာ၊ ဘာမှအဆင်သင့်ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့လေ။ မနက်ကျ မမဈေးသွားရင်လိုက်ခဲ့။ ဒီမှာ ဈေးဝယ်လို့ကောင်းတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ၊ ညီမနာမည်က နှင်းယမုန်ပါ။ မမနာမည်ကရောဟင်”

“နော်ပလာစေး၊ မမယောက်ျားက ဒီဆေးရုံက စာရေး၊ မမမှာ သားနဲ့သမီးရှိတယ်။ ဒီရောက်နေတာ ခြောက်နှစ်ရှိနေပြီ။ လိုတာပြောနော် ညီမ၊ ဘာမှအားမဝယ်နဲ့”

“ကြားရတာ အားရှိလိုက်တာမမရယ်၊ ကျေးဇူးလည်း

၁၆ ❀ ကြယ်စင်ပျားဝေ

အရမ်းတင်ပါတယ်။ ညီမက အပြင်မှာ ထမင်းဆိုင်သွားစားမလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

“မသွားနဲ့တော့၊ ရှိတာပဲ စားလိုက်နော်။ မနက်စာရော ညစာပါစားလို့ရအောင် ထည့်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်... မမကို ညီမရဲ့အစ်မကြီးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပြီနော်”

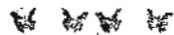
“အေးအေး... နောက်မှအိမ်လည်ခေါ်မယ်။ မမပြန် လိုက်ဦးမယ်။ မမအိမ်က ဟိုးမှာ”

လက်ညှိုးထိုးပြီး ထမင်းချိုင့်လေးပေးကာ ထွက်ခွာ သွားသည့်မမနော်ပလာစေးကို နှင်းယမုန် ကျေးဇူးတွေ တင်နေ မိသည်။ သူမအတွက် ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပေပြီ။

တစ်ယောက်က ကားကြိုတင်ခေါ်လာသည့်ဒေါက်တာ၊ တစ်ယောက်က ထမင်းချိုင့်လာပေးသည့် မမနော်ပလာစေး။

နောက်ဘက်မှစားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းချိုင့်လေးကို ဖြုတ် ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းနှစ်ချိုင့်နှင့် ဖားကြော်တစ်ချိုင့်၊ နောက် င်ပြာရည်ကြော်က အထုပ်လေးနှင့်။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မမနော်ရယ်...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

သူနာပြုဝတ်စုံလေးနှင့် နှင်းယမုန်။ အရပ်က အင်တာ နေရှင်နယ်ဝင်ပြီး ကိုယ်လုံးက ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်လှလှ။

မျက်နှာကျလှလှလေးမှာ ဘာအခြယ်အသမုမရှိဘဲ ပင်ကို သနပ်ခါးရေကွဲလေးနှင့်ပင်။ ဖြူစင်ဝင်းနှစ်နေလိုက်တာလည်း ရှေး ကုသိုလ်။

မျက်လုံးလေးတွေ ရွှန်းလဲ့နေပုံနှင့် မျက်ခုံးထူတန်းတန်း။ မျက်စိတောင်နက်နက်တွေ၊ နောက် နှာတံလေးက ရွှရွလေးတင် ထားသလိုရှိပြီး နှုတ်ခမ်းစိုစိုအိအိက နှင်းဆီဖူးလေးလို။

တင်ပါးထိရှည်သည့်ဆံနွယ်တွေကို ထုံးဖွဲ့ထားပြီး ကက် ဆောင်းထားရသည်မို့ ပန်းပန်လို့မရပေမယ့် စပယ်ပွင့်လေးတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆံပင်ထဲထိုးညှပ်ထားမိတာကတော့ သူမဟာ ပန်းကြိုက်သူမို့ပါ။
ပန်းကိုမမြင်ရပေမယ့် ပန်းရနံ့ကတော့ သင်းသင်းလေးမွှေးလို့။
တစ်ဖက်မှဒေါက်တာလည်း ဆေးရုံသွားဖို့ဆင်းလာသည်
မို့ သူမ ငေးကြည့်စောင့်ခေါ်နေမိသည်။

ဒေါက်တာမြသရဖီ၊ နာမည်ဆန်းလေးနှင့် ဆရာဝန်မ
လေးဟာလည်း အင်တာနေရှင်နယ်ဆိုဒ်နှင့်ပါပဲ။ သို့သော် ဆရာ
ဝန်မလေးကြည့်ရတာ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မျက်တောင်
တုတွေနှင့် ကာလာစုံမျက်နှာလေးနှင့်၊ ပင်ကိုလှတာလား။ ပြင်
လို့လှတာလား ခွဲလို့မရ။

ကိုယ်လုံးကလည်း ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား။ ဆရာဝန်ပေမို့ ယူနို
ဖောင်းဝတ်စရာမလိုဘဲ ဝမ်းဆက်လှလှကလေး ဝတ်ထားသည်မို့
ကြည့်လို့လှပါတ်။

သူမက စောင့်နေပေမယ့် ဆရာဝန်မလေးက ကားထဲ
သို့ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့မာမိကိုလက်ပြထွက်ခွာသွားသဖြင့် နှင်းယမုန်
တစ်ယောက်တည်းပဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒေါက်တာ
မာမိက သူမကိုကြည့်တောင်မကြည့်။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

နှင်းယမုန် အားငယ်သလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
ပြန်တင်းရသည်။ နေတတ်အောင်နေပါ နှင်းယမုန်။ လောကမှာ

ထီးလည်း ထီးဂုဏ်၊ ဖိနပ်လည်း ဖိနပ်ဂုဏ်ရှိတယ်။

သူမခေါင်းလေးမတ်ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာကြည့်ပြီး လမ်း
လျှောက်တာ ပင်ကိုဟန်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ဆေးရုံဆင်ဝင်မှာ
ကားအနက်တစ်စီးရပ်ထားတာတွေ့ရပြီး ခပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့်
ဖြောင့်လူတစ်ယောက်ကို ဆရာမတွေ ဝိုင်းနှုတ်ဆက်နေကြတာ
တွေ့ရသဖြင့် သူဟာ ဆရာဝန်မုန်း နှင်းယမုန်သိလိုက်သည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး စတိုင်ဖြောင့်လှ
သည့်သူဟာ အားလုံးနှင့်ရယ်ရယ်မောမော။

“ဆရာ ခုထိမစွဲသေးဘူးလား၊ ဆရာအသက် မငယ်
တော့ဘူးနော်”

“ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ ဆံပင်မှမဖြူသေးဘဲ”

“ဆရာအသက်အရွယ်တွေ ကလေးနှစ်ယောက်လောက်
ရနေပြီး (၃၂)ဆိုတာ ဘယ်ငယ်တော့မလဲ”

“နော်ပလာစေးတို့နဲ့တော့ မတုနဲ့လေ၊ သူတို့လူမျိုးက
ကလေးများမွေးတဲ့လူမျိုးပဲ။ သူတောင် အသက်(၂၈)မှ ယူ
ပေမယ့် အခု (၃၂)မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ။ နောက် လာ
မယ်... လာမယ် အများကြီး၊ နေစမ်းပါဦး၊ မနွေက ဆရာမ
အသစ်ရောက်တယ်ဆို၊ တော်တော်ချောနေရင်တော့ တို့ဆေးရုံ

ကို အစ်ကိုကာလသားတွေ ရောဂါမရှိရောဂါရှာပြီး လာတက်ကြဦးမှာ မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့။ ဒေါက်တာမြသရဖီတစ်ယောက်နဲ့ တင် ဆေးရုံမှာ တော်တော်လူစည်နေပြီလေ။ တော်ရောပေါ့”

တိုက်နယ်ဆေးရုံအုပ်ကြီးကလည်း လူငယ်မို့ လူငယ်စတိုင်လ်။ နှင်းယမုန် ရှက်ပြီးလေးနှင့် အနားရောက်သွားတော့သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်တာ ကြောက်စရာ။ တရားခံတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည့်နယ်၊ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာပြီး...

“တို့ဆေးရုံတော့ လူစည်တော့မှာပဲဟေ့၊ မြသရဖီနဲ့ ညည်းနဲ့နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တို့မြို့ကလူတွေ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့။ နေစမ်းပါဦး... ညည်း နေရတိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်! ပြေပါတယ်ဆရာ”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဆရာက ရည်းစားဆီ သွားနေလို့ မသိလိုက်တာပါ။ ကျွန်မ ဆရာ့ခြေရင်းခန်းမှာ နေပါတယ်ဆရာ”

မနေ့က ဒေါက်တာပြောတာကြားသဖြင့် သူမက ခိုးရိုးကြီးပြောချလိုက်လျှင် အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြလေ၏။ ဆရာ

ပုံစံကလည်း အံ့အားတသင့်။

“ညည်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါ မနေ့က ရန်ကုန်ကို ဆေးရုံကိစ္စနဲ့သွားတာပါ”

“အဲ...”

သူမ လျှာချောင်သွားသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုယ့်ဒဏ်ကိုယ်ခံဖို့ပဲ စိတ်ကူးရတော့၏။ မှားသွားပြီလေ။

“ပြောလေ၊ ငါ့ကိုဘယ်သူချွန်လိုက်တာလဲ၊ ညည်း မနေ့ကမှရောက်တာမဟုတ်လား”

“ဟို... ကျွန်မနားကြားမှားလို့ပါဆရာ။ ဆောရီးပါဆရာ။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင့်”

“အင်း... ညည်းပုံကြည့်ရတာ မအူမလည်နဲ့။ ဒီမှာ သူငယ်မရဲ့ ဆရာက ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ဘယ်ရည်းစားထားနေမလဲ။ ရှိရင် တန်းယူမှာ။ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်မအူမလည်လေးပါလား။ ဒေါက်တာနန္ဒကျော်ခေါင် ပြုံးမိပြီး ခေါင်းညိတ်မိ၏။ ပြီးမှ သူ့ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများ အားလုံးနှင့် အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

နှင်းယမုန် ဒီနေ့ စတင်ပြီး အလုပ်ဝင်လေပြီ။ အလုပ်

တာဝန်များကို စတင်ထမ်းဆောင်ပေပြီ။

တိုက်နယ်ဆေးရုံပေမယ့် ဆရာဝန်ထက်မြက်မှုနှင့် ဝန်ထမ်းများ ညီညွတ်မှုကြောင့် လူနာများပါသည်။ လူထုက အားကိုးသည့်သဘောပေါ့။

ဆေးရုံမှာ သားဖွားခန်း၊ အမျိုးသားခန်း၊ အမျိုးသမီးခန်းနှင့် အထူးခန်းသုံးခန်းရှိသည်။

မနက်ပိုင်း ဆယ်နာရီမှာ ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မနှင့် သူနာပြုများ Round တစ်ခါလှည့်ပြီး ညဘက် ရှစ်နာရီမှာ Round တစ်ခါလှည့်သည်။

သူနာပြုဆရာမများ ၇၂၂တီနှင့်အလုပ်ဝင်ရပြီး အချိန်ပြည့်ဆေးရုံမှာရှိနေကြသည်။ အရေးပေါ်လူနာတွေလည်း ရောက်လာကြပါရဲ့။ ဆိုင်ကယ်တိုက်မှု၊ ကားတိုက်မှုနှင့် မြွေကိုက်မိတာတွေ အက်ဆီးဒင့်လူနာတွေ။

နောက် ဆေးရုံပေါ်မှာရှိသည့်လူနာတွေကိုလည်း အချိန်ပြည့်တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ကုသရသည်။

နေ့လယ်(၁၂)နာရီမှာ သူမ ကိုယ့်အိမ်ခဏပြန်ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်ဆင်နေတော့ ဆရာက သူ့တိုက်ခန်းဘက်မှ ထွက်လာပြီး နှင်းယမုန်၏တိုက်ခန်းထဲသို့ လာကြည့်သည်။

“ဟင်! ညည်းမှာ ဘာပရိဘောဂမှလည်း မရှိပါလား။ အနည်းဆုံး ဧည့်ခန်းမှာထားဖို့ ဆက်တီတစ်စုံ၊ တီဗွီကတော့ ငါ့အခန်းလာကြည့်လည်းရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်း... လူပျိုနဲ့အပျိုဆိုတော့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်။ ဟော! မီးဖိုထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိပါလား။ ထမင်းထိုင်စားဖို့ စားပွဲနဲ့ကုလားထိုင်နှစ်လုံးလောက်လို့မှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ဖြည်းဖြည်းမှစုဆောင်းပါ့မယ်”

“လောလောဆယ် အားလျှားမှောက်နေမလို့လား။ နေဦး... ငါ့အခန်းထဲမှာ ပိုနေတာတွေ ဒီဘက်ပို့လိုက်မယ်။ ငါ့အဟောင်းတွေ ညည်းကိုပေးမယ်လေ။ ငါက အသစ်ထပ်ဝယ်မှာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

ပြောပြီး ဆရာအပြင်ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။ သူဟာ တော်တော်လူမှုရေးသိတတ်တာပဲ။ နှင်းယမုန် အခန်းဝမှ အပြင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်တာမာမိကို အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ခါးထောက်ကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။

သူတို့သားအမိနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လားမသိ။ ပြေမှာပါလေ။ ဆရာပုံစံက အားလုံးအပေါ်သဘောကောင်းနေတာပဲ။

ခဏကြာလျှင် ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြ

သည့် ကိုဇော်ဦးနှင့်ကိုဇော်ဝင်းတို့ရောက်လာကြပြီး ဆရာတိုက် ခန်းထဲမှ ဆက်တီတစ်စုံနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို နှင်းယမုန် ဘက်သို့ ရွှေ့ပေးကြသည်။ ဆရာပုံစံက နှစ်ထောင်းအားရဟန်။

“အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို ‘ထူး’ပရိဘောဂက ဆက်တီတစ်စုံ လောက် ပေးချင်နေတာ၊ ငါ မီးစိမ်းပြလိုက်တော့မယ်။ သူ့ကလေး တွေ အလကားကုပေးနေရတာကြာပြီ၊ တန်ပါတယ်။ ယူပျော် တယ်။ ထမင်းစားပွဲကလည်း ပုံတုံးကြီး၊ ငါက ဆုံလည်စားပွဲနဲ့ ရှယ်စားချင်တာ။ ခုမှအဆင်ပြေတော့တယ်။ ဒီအဟောင်းတွေ ရှင်းပစ်ချင်တာကြာပြီ”

တစ်ဖက်သား အားမနာရအောင် ပြောလည်းပြောတတ် ပါပေ့ဆရာ။ နှင်းယမုန် ဆရာကိုကျေးဇူးတင်စွာကြည့်မိတော့

“ဟေ့! ငါ့ကိုကျေးဇူးတွေ တင်မနေနဲ့၊ ညည်းပြောင်းရ ရင် ထားပစ်ခဲ့ရမှာ။ အဲပြီးပေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်လူ ဘယ်သူ လာလာ အဆင်ပြေအောင် အဲဒီခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာရဲ့၊ ကျွန်မကလည်း အပိုင်မယူပါဘူး။ လောလောဆယ် အဆင်ပြေတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“အေး... ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ စကားဆိုတာ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း။ အပြီးပြောထားရတာ”

“ကဲ! တော်ပါတော့ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်နေတာလေး တွေ တစ်လစ်လစ်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့”

ဆရာက အဲဒီလိုဆရာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းယမုန် အင် မတန်ဝမ်းသာသွားရသည်ပါပဲ။ ယခုဆို ညည်းခန်းထဲမှာ စားပွဲနှင့် ထိုင်ခဲ့ငါးလုံးနှင့်၊ သစ်သားဆက်တီပေမယ့် ကျွန်းတွေပါ။ အသစ် စက်စက်မဟုတ်လို့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်မနေပေမယ့် လှပနေဆဲပါ။

နောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာလည်း စားပွဲနှင့်ကုလား ထိုင်နှစ်လုံးနှင့်။

နှင်းယမုန်နှင့် မနက်ကချက်ထားသည့်ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငါးကလေးအိုးကပ်ချက်ကို စားပွဲပေါ်ခူးခပ်တင် လိုက်ရင်း ဆရာရော ဘာဟင်းတွေနှင့်ဘယ်လိုစားနေသလဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းမို့ ချက်စားမည်မထင်။ ထမင်းချိုင့်ဆွဲစားနေတာပဲဖြစ်ရမည်။ သည်စဉ် သူမ၏အိမ်ရှေ့ မှ ဆရာအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“နှင်းယမုန် ဘာချက်လဲ၊ ငါ ဒီနေ့ဆိုင်ဟင်းမကောင်း လို့”

“ကင်ပွန်းချဉ်ဟင်းနဲ့ ငါးသလဲထိုးအိုးကပ် ဆရာ၊ ဆရာ

စားချင်ရင် ကျွန်မလာပို့မယ်”

“အေး... စားမယ်၊ ညည်းက ငါ့ဟင်းစားပေါ့”

ဆရာက စောစောကသာ တစ်ခေါက်ဝင်ကြည့်ပေမယ့် ယခုကျ အနေအထိုင်တည်ပါသည်။ သူမတိုက်ခန်းထဲ မဝင်တော့ပါ။

နှင်းယမုန် ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့်ငါးအိုးကပ်ချက်ကို ပန်းကန်လေးများနှင့်ထည့်ပြီး ဆရာထံသွားပို့တော့ ဆရာက အားရဝမ်းသာ ယူထားပါသည်။

“အနို့လေးကိုမွှေးနေတာပဲ၊ ငါကြိုက်တယ်။ ညည်းက ဒီဝက်သားပန်းကန်ယူသွား၊ အဆီချည်းပဲ။ စားတတ်ရဲ့လား”

“စားတတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အဆီတုံးတွေကို ပါးပါးလှီးပြီး ကြက်သွန်နဲ့ သံပုရာရည်၊ ကာလီသီးညှပ်ထည့်ပြီး ဆုပ်စားရင် စားလို့ကောင်းတယ်ဆရာ”

သူမက ဝက်သားပန်းကန်ကိုယူရင်း ပြောပြတော့ ဆရာပုံစံက စားချင်သွားပြန်သည့်ပုံနှင့်။

“ဟေ! ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သုပ်ပြီးရင် ငါ့ကိုနည်းနည်း ပြန်ပို့ပေး။ ငါစားကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ကြက်သွန်ဥကြီးတွေပါးပါးလှီး၊ ဝက်သားလှီး၊ ကာလီသီး၊ သံပုရာရည်ညှစ်ပြီး သုပ်လိုက်တော့ ဝက်သားသုတ်လေးက စားချင်စဖွယ်။

ဆရာအတွက် တစ်ဝက်ခွဲပြီး ပန်းကန်နှင့်ထည့်ကာ သူမခပ်သွက်သွက်လာပေးတော့ ဆရာက ထမင်းစားရင်းမှ လှမ်းယူသည်။

“ညည်းလည်း ခုထိမစားရသေးဘူး၊ သွားစား... သွားစား၊ နေ့လယ်ကျ ခွဲခန်းဝင်ရမယ်။ ကလေးမွေးပေးရမယ်။ နှစ်ယောက်တောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူမ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး ထမင်းကို ဝက်သားသုပ်နှင့်အားပါးတရစားပစ်လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

ညနေခြောက်နာရီ ဂျူတီထွက်လာတော့ ဒေါက်တာတို့ သားအမိကို သူတို့တိုက်ခန်းရှေ့ ဝန်တာမှာ ထိုင်နေကြတာ လှမ်း မြင်လိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာက အသက် (၂၈)နှစ်လောက်ရှိနိုင် ပြီး သူ့မာမိက အသက် (၅၀)လောက်မို့ သားအမိနှစ်ယောက် ပုံစံက ညီအစ်မနယ်။

ဒေါက်တာက ဂါဝန်လေး ဝတ်ထားသလို သူ့မာမိက လည်း ဂါဝန်နှင့်ပါပဲ။ နှင်းယမုန် ပြုံးရွှင်စွာနှင့် လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်တာတို့သားအမိက ညီအစ်မကျနေတာပဲနော်။ အရွယ်တင်လိုက်တာ။ စားပြီးကြပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မစားသေးဘူး... ဆရာကိုစောင့်နေတာ။ ဆရာမများ ထမင်းချိုင့်ဆွဲစားနေရတာ အဆင်ပြေပုံမရဘူး။ တစ်နေ့တခြား ပိန်ပိန်လာလို့”

“အစက ဝ, လို့လား”

“တို့ရောက်ခါစက တော်သေးတယ်။ အခု သုံးလေးလ အတွင်း သိသိသာသာပိန်လာတာ”

ဒေါက်တာက ဗတ်လိုလက်ရပြောနေပေမယ့် သူ့မာမိ ကတော့ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း

“နှင်းယမုန့်၊ မနက်က ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဘာတွေအလဲ အလှယ်လုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်!”

“ဪ... ဆက်တီတွေစားပွဲတွေ ပို့တာတွေရလို့ပါ။ အေးပေါ့လေ။ ဆရာဝန်ကြီးက စေတနာကောင်းတော့ အမြင် မတော်တဲ့လူ ဆင်းရဲတဲ့လူဆို... တောင်းရင်ပေးတတ်တာ သူ့ သဘာဝပဲ”

“ကျွန်မ မတောင်းပါဘူးအန်တီရယ်၊ ဆရာက အမြင် မတော်လို့ပေးတာထင်ပါတယ်”

“ပန်းကန်တွေရောဘာတွေ ပေးယူနေကြတာလဲ”

“ဆရာက ထမင်းစားမကောင်းလို့ဆိုလို့ ကျွန်မချက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ သွားပို့တာပါ”

“ဘာဟင်းတွေလဲ”

“ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နဲ့ ဖလံတောင်ဝှေးချဉ်ရည်၊ ငါးသလဲ ထိုးအိုးကပ်”

“ဆင်းရဲသားဟင်းပဲ၊ နောက် ဆရာက ဘာပြန်ပေးတာ လဲ”

“ဝက်သားပါ”

“ဝက်သားနဲ့ ချဉ်ဟင်း လဲစားတာပေါ့... ဟင်းဟင်း”

နှင်းယမုန့်စိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် ဂုဏ်ကြီးရှင် မို့ ဒေါ်မြလွန်းဆွေကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ သူမ ကိုယ့်အခန်း သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး ရေချိုးဖို့ပြင်ရင်း ဒီတိုက်ခန်းမှာနေရတာ ကံဆိုး ပြီဟုတွေးနေမိပါ၏။

သူမက ဘဝကိုရိုးရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းချင်ပေမယ့် ယခု တော့ အပြစ်ရှာ၊ အထင်သေးတတ်သည့် ဒေါက်တာမာမိနှင့်မှ တိုက်ခန်းတွဲတစ်ခုထဲမှာ လာကျနေရသည့်အဖြစ်။

ဆရာက အလယ်ခန်းမှာနေလို့သာ တော်သေးသည့်။ သို့သော် ဒေါက်တာမာမိမှာ လက်တိုလက်တောင်းကောင်မလေး

တစ်ယောက်လည်းရှိသည်မို့ အမြဲအားလပ်နေရာ သူ့ကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေသည်ချည်း။ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေလေသလားမသိ။

နှင်းယမုန်ရေချိုးပြီးလို့ အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးလို့ ထမင်းစားဖို့ပြင်ဆင်နေစဉ် ဆရာ ဆေးခန်းမှကားနှင့်ပြန်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂရုန်ကာမှဒေါ်မြလွန်းဆွေက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေလေ၏။

“ဆရာ ခုည့စာ ဖိမှာစားပါ။ ဆရာ မနက်က ထမင်းစားမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်မ ဟင်းတွေစီစဉ်ထားတယ်”

“ဟာ! နေပါစေအန်တီ၊ ကျွန်ကော်ကြောင့် ဝန်တာပိုနေပါမယ်။ ထမင်းချိုင့်လည်းရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်က ရေတောင်မချိုးရသေးဘူးဗျ။ အားကစားလည်းလုပ်ချဦးမှာ”

“ရတယ်ဆရာ... စောင့်မယ်။ ခုမှ ခုနစ်နာရီကျော်ရုံရှိသေးတယ်”

“ရှစ်နာရီမှာ Round ခဦးမှာဗျ၊ Round ပြီးမှစားဖြစ်မှာ။ စားနှင့် အန်တီ... စားနှင့်”

“ဆရာက အရမ်းအားနာတတ်တာကိုး။ သရဖီလည်း Round မှာပါပဲ။ မြန်မြန်လုပ်ဆရာ၊ ဆောင်းဝင်နေပြီ။ တော်ကြာ

အအေးပတ်နေဦးမယ်။ စောင့်နေမှာ”

“ဒါဆိုလည်း စောင့်ဗျ၊ အမြန်ဆုံးလုပ်လိုက်မယ်”

ဆရာအသံတိတ်သွားပြီး ရေလောင်းသံကြားနေရစဉ် နှင်းယမုန်တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေမိ၏။ မနက်ကကျန်သည့်ဝက်သားသုပ်နှင့် ငါးကလေးအိုးကပ်။

သူမရဲ့ငါးကလေးအိုးကပ်က ဆီတန်ရုံပေမယ့် အရောင်လှလှ အရသာရှိရှိနှင့် ကြော်ထားသလောက် မာကြပ်နေလို့ စားလို့ကောင်းပါသည်။

ဆရာစားလို့ကောင်းသလားမသိဘူး။ ဆရာများ စားချင်ဦးမလားမသိဘူး။ တွေးမိပြီးမှ...

“အိုလေ... ဟိုဘက်အိမ်က သူဌေးဟင်းတွေကို ဆရာခံတွင်းတွေမှာပါ။ ငါ့ဟင်းက ဆင်းရဲသားဟင်းပါ”

နှင်းယမုန် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ထမင်းဟင်းတွေကို အကုန်စားပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၄)

ဒေါက်တာနန္ဒကျော်ခေါင်...

အရပ်က (၆)ပေ။ ခပ်မတ်မတ်ကိုယ်ဟန်နှင့် ယောက်ျား
ပီသသောရုပ်ရည်က မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်းပြီး နှာတံပေါ်ပေါ်၊
ပြုံးယောင်ယောင်နှုတ်ခမ်းကတော့ မွေးရာပါ။ နွေးကတော့ ပြော
တာပဲ၊ တွမ်ခရု(၆)နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တဲ့။ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်
သလားတော့မသိဘူး။

နွေးဆိုလို့ သူ ကိုယ့်ချစ်သူ ဒေါက်တာမိုးယုနွေးကို သွား
ပြီးသတိရမိပြန်သည်။

ခပ်သွယ်သွယ်ကိုယ်ဟန်နှင့် ယဉ်ယဉ်လေးချောသည့်
နွေးဟာ ပညာတော့ လောဘကြီးပါသည်။ သူက တိုက်နယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့်ကျေနပ်ကာ ပြည်သူကိုအလုပ်အကျွေးပြုနေပေမယ့် သူမကတော့ ပညာတွေလောဘကြီးကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဘွဲ့လွန်တွေတက်၊ အမြင့်သို့သာ ထိုးတက်သွားချင်သူ။

မနေ့ကလည်း ဆေးရုံကိစ္စသွားရင်း ချစ်သူကို သူဝင်တွေ့ခဲ့ပါသည်။

“နွေးတော့ ဂျပန်ကိုထွက်မယ် ကို၊ အဲဒီမှာ အလုပ်ဝင်ရင်း ပညာတွေယူမယ်။ ကိုကိုလည်း လှမ်းခေါ်မယ်နော်။ နွေးအရင်သွားနှင့်မယ်။ ဟိုမှာ နွေး သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်”

“ဒီမှာလည်း အဆင်ပြေသားပဲကွာ၊ တောကိုမဆင်းချင်ရင်တောင် ဒီမြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ ဒီရန်ကုန်မှာပဲ နေပါလားနွေးရယ်၊ တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်ထက် ဘယ်သူပိုစားနိုင်လို့လဲ။ ပညာလောဘတွေ လျော့ပါဦးကွာ”

“မလျော့နိုင်ဘူး ကိုရေ၊ ပညာဆိုတာ လိုတာချည်းပဲ။ နွေးက အထူးကုကြီးတွေ ပါရဂူကြီးတွေဖြစ်ချင်တာ”

“ဖြစ်လေ၊ ဒီမှာပဲကြိုးစားပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ပညာတော်သင်လောက် သွားပါကွာ၊ ပြီးရင်ပြန်လာပေါ့”

“ပညာတော်သင်သွားရဖို့က မလွယ်ဘူး ကိုရေ၊ နွေး ဂျပန်မှာ ငါးနှစ်လောက်အလုပ်သွားလုပ်လိုက်မယ်။ ဟိုကပြန်လာ

တော့ ငွေရောပညာရော ပါလာရောပေါ့။ နွေး ဟိုမှာဘွဲ့တစ်ခုခု ထပ်ယူလိုက်မယ်။ ပြန်လာရင် အဆင်သင့်ပဲ။ ကိုက ဒီမှာအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားပေါ့”

“အခုရော အဆင်မပြေလို့လားကွာ။ နွေးနော် . . . ကို အသက် အခု (၃၂)၊ နောက်ငါးနှစ်ဆို လေးဆယ်နားနီးပြီး အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ ကလေးတွေဘာတွေရော မယူတော့ဘူးလား”

“ဒီလိုသာတွက်နေရင် နွေးတို့ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာတော့မလား ကိုရယ်။ ဘွဲ့လေးတစ်ခုနှစ်ခုလောက်နဲ့ နွေးက မရပ်တံ့ချင်ဘူး”

ဆွေးနွေးရင်း ဆွေးနွေးရင်း ချာချာလည်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်၊ နွေးဆိုသည့်မိုးယုနွေးဟာ လူကပျော့သယောင်ဖြစ်ပေမယ့် ခေါင်းက မာသလားမမေးနှင့်။ သူလုပ်ချင်ရာကို မဆုတ်မနစ်ပြုလုပ်တတ်သူ။

နွေးလို ပညာလောဘကြီး၊ အလုပ်လောဘကြီးသူဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပင်မကောင်း။ အပျိုကြီးအဖြစ်နှင့် တက်ကုန်ရွက်ကုန်လွှင့်ဖို့သာ ကောင်းပါသည်။

သူ နွေးကိုချစ်ပေမယ့် စိတ်ပျက်နေမိသလားပင်မပြောတတ်တော့။ ဆေးကျောင်းစတက်ကတည်းက တွဲခဲ့ကြသူတွေမို့

၃၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ယခုဆို ချစ်သူသက်တမ်း (၁၄)နှစ်လောက် ရှိနေပေမယ့် နွေးထဲမှ နွေးထွေးသည့်အကြင်နာကို သူရတောင့်ရဲခဲ့။

သူကြည့်လိုက်လျှင် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာမခွာ။ ရှေ့အတွက် ကြိုတင်စီမံကိန်းတွေနှင့် ပညာသည်သာ သူမရဲ့ကိုးကွယ်ရာ။

ရေချိုးပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအဝတ်တစ်စုံကို သူကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ စပို့ရှပ်အဝတ်နှင့် ချီညီချောပုဆိုးတစ်ထည်။

သူ ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုညနေတော့ ကြက်သားဟင်း၊ ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ပဲသီးကြော်၊ တစ်ခုမှလည်း အစပ်အဟပ်မတည့်။ သူ့ပါးစပ်ကပဲ ချေးများနေတာလား။ ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းတွေကပဲ ပြီးသလိုချက်နေကြတာလား။

ထမင်းဆိုင်တွေ လှည့်ယူနေတာလည်း ကွင်းလှမှာ ရှိသမျှဆိုင်တွေ ကုန်ပြီလားပင်မသိ။ အင်း... မနက်က စားရသည့် ချဉ်ဟင်းနှင့်ငါးကလေးအိုးကပ်ကတော့ စားလို့ကောင်းသား။ ဒီကောင်မလေး မဆိုး။ ဟင်းချက်ကောင်းသည်။

ဆရာမအသစ်လေးဟာ ပါးကလေးဖောင်းဖောင်းနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်တောင် ကျော်ရဲ့လားမသိ။ ကိုယ်က ဆရာဝန်ကြီးမို့ ခန့်ခန့်ငြားငြားနေရမှာပေမယ့် သူ့စရိုက်က လိုအပ်သူကို ကူညီချင်နေတာပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆရာ မပြီးသေးဘူးလား။ ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်”

“လာပြီ... လာပြီ”

နန္ဒကျော်ခေါင် မြသရဖီတို့အိမ်ထဲတော့ ဝင်ရဲထွက်ရဲသည်။ သူတို့က သားအမိနှစ်ယောက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ အဖော်ကောင်မလေးတောင် ရှိလိုက်သေး။

“လာ... ဆရာ၊ တစ်ခါတည်းစားကြရအောင်”

သူကလည်း သူ့ထမင်းချိုင့်တော့ ယူလာခဲ့တာပါပဲ။ သူများထမင်းဟင်း အသားလွတ်စားရမှာ မျှီမကျ။

“ရော့ဗျာ! ကျွန်တော့်ဟင်းလည်း စားကြည့်ပါဦး”

ကိုယ့်ချိုင့်ကို သူတို့စားပွဲပေါ် ဖြုတ်ချပေးလိုက်ပြီး နန္ဒကျော်ခေါင် သူတို့ဟင်းတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်း...”

ဒါက မသိမသာသက်ပြင်းချရတာပါ။ ဖြူစုတ်စုတ် ချိုရဲရဲနှင့် ဆီတွေ ဗုန်းပေါလနေအာ ချက်ထားလိုက်တာ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုလည်း ဆီထဲမျောလို့၊ သူ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မြသရဖီကိုပြောမိလိုက်သည်။

“သရဖီ၊ ညည်းက ဆရာဝန်မဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးရှုထောင့်နဲ့ ကြည့်မစိစဉ်ဘူးလား။ ဆီစားများရင် အသည်းအဆီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖုံးမယ်၊ နုလုံး သွေးဟိုး ဆီးချိုသွေးချိုတွေဖြစ်မယ်လေ။ ဆီလျှော့စားမှပေါ့ဟာ။ မနက်က နှင်းယမုန်ချက်တဲ့ချဉ်ဟင်းနဲ့ ငါးလေးအိုးကပ်ဆို ဆီတန်ရှုံနဲ့စားလို့ကောင်းနေတာပဲ”

သူက နှင်းယမုန်ကိုထည့်ပြောလိုက်တော့ မြသရဖီမျက်နှာပျက်သွားသလို ဒေါ်မြလွန်းဆွေကလည်း မခံနိုင်မရပ်နိုင်နှင့်။

“ဒါကတော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့က အကျင့်ပါနေပြီလေ။ ဆီမပါရင် မစားတတ်တော့ဘူး။ သူတို့ကတော့ တစ်လမှ ဆီတစ်ပိဿာလောက် သုံးနိုင်တော့ ဟင်းထဲ ဘယ်ဆီထည့်နိုင်တော့မလဲ။ စားလို့ အရသာရှိဖို့လည်းလိုအပ်တယ်မဟုတ်လား။ စားကြည့်ပါဦးဆရာရယ်၊ မကောင်းတော့မှပြော”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်”

သူ့အမေကြီးကို အားနာတာမို့ ဖော်လိုလိုက်ပြောရင်း ညရှစ်နာရီလည်းထိုးတော့မှာမို့ သူ ထမင်းကိုစတင်စားလိုက်ပါသည်။ သူ့ပါးစပ်နှင့်မတွေ့လှပေမယ့် ဒီလိုပဲ တစ်ပန်းကန်လောက်တော့ စားပစ်လိုက်ရသည်။

“ဟင်! ဆရာ၊ ထမင်းစားတာလည်းမြန်လိုက်တာ၊ စားလို့မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ ထမင်းစားမြန်

တယ်။ Round ဖို့လည်းနီးပြီလေ။ ပြီးတော့ ညဘက်တွေတာတွေ အရေးပေါ်ရှိချင်ရှိတတ်တော့ နီးနီးကြားကြား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိဖို့ အစားနည်းနည်းပဲစားတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

အချို့ပွဲအဖြစ် ဆင်စွယ်ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စားရင်း သူ ရေခွက်ကိုလက်လှမ်းလိုက်တော့ မြသရဖီက ရေသန့်ပုလင်းထဲမှရေကို ငဲ့ထည့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူး... ညည်းလည်းလိုက်ရမှာလေ၊ သွားဖို့”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံသို့လမ်းလျှောက်ပြီး သွားကြတော့ ဒေါ်မြလွန်းဆွေ နောက်ဖက်ဝရန်တာမှရပ်ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေလေ၏။

လိုက်ဖက်ညီတဲ့နှစ်ယောက်ပဲ။ ဆရာဝန်လေးမှာ ချစ်သူနို့တယ်ဆိုပေမယ့် ယူဖြစ်ကြမယ့်မရှိပါဘူး။ ဟိုက ပညာလောဘကြီးတယ်၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်။

ဆရာဝန်လေးဟာ မိဘကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ သူတို့ယ်တိုင်လည်း ဝင်ငွေကောင်းသားပဲ။ တစ်နယ်လုံးရှိသမျှ လူနာတွေ သူ့ဆီမှာချည်းပဲ။ သဘောကောင်း မနောကောင်းလေး။

အင်း... ဒါပေမဲ့ အသစ်ရောက်လာတဲ့ဆရာမက ငါ့ဆီထက်ချောနေတာ ခက်တယ်။ အို! ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးက ဆရာ

ဝန်။ သူက သူနာပြုဆရာမလောက်ရှိတာ။ ပြီးတော့ မိမိရဲ့မရှိ၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ကလေးကချေ။ ငါ့သမီးနဲ့ဆရာဝန်လေး နီးစပ်အောင် ငါလုပ်ပေးရမယ်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဒေါ်မြလွန်းဆွေ စီမံချက်ချနေရင်း တစ်ဖက်မှနှင်းယမုန်အကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျသိချင်လာသဖြင့် သူမအိမ်သို့ အိမ်လည်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သေချာသိမှ နှိပ်ကွပ်လို့ရမှာမဟုတ်လား။ အကြမ်းဖျဉ်းတော့ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားနှင့် သိပြီးပြီလေ။

ဒေါ်မြလွန်းဆွေ လက်ဖက်တစ်ပန်းကန်သုပ်လိုက်ပြီး နှင်းယမုန်၏တိုက်ခန်းသို့ ဝရန်တာမှလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သုံးခန်းတွဲက ဝရန်တာမှလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သုံးခန်းတွဲက ဝရန်တာချင်း ဆက်၊ နောက်ဘက်မီးဖိုတွေ ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွေလည်း ဆက်နေတာပါ။ နောက်ဘက်က သံဇကာ ကာထား၏။

“ယမုန် . . . အန်တီစကားပြောဖော်မရှိလို့ အလည်လာပြီနော်။ ယမုန် အိပ်ပြီလား”

ရှစ်နာရီကျော်ရုံလေးမို့ နှင်းယမုန်မအိပ်သေးမှန်း သူသိ

ပြီးသား။ နှင်းယမုန် ကိုယ့်အဝတ်များကို မီးပူတိုက်နေရင်းမှ ဒေါ်မြလွန်းဆွေကို ထပြီးကြိုဆိုလိုက်ရသည်။

“လာပါအန်တီ၊ ယမုန်မအိပ်သေးပါဘူး။ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်နေတာပါ”

“အေးကွယ် . . . သမီး Round လှည့်သွားပြီဆိုတော့ အန်တီတစ်ယောက်တည်းစကားပြောချင်နေတာနဲ့ အိမ်ကကောင်မလေးကလည်း မအားဘူးလေ။ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ၊ ထိုင်ပါရှင့်”

မနက်ကမှ ဆရာပို့ထားသည့်ဆက်တိတစ်စုံက မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပနေတော့ ဒေါ်မြလွန်းဆွေ မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။ ဆရာဝန်ဟာ နှင်းယမုန်ကိုဂရုစိုက်တာလား။ အိုလေ၊ သူဟာ လူတိုင်းကိုကူညီတတ်သူပါ။ ဒေါ်မြလွန်းဆွေ ဆက်တိတစ်ခုပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ နှင်းယမုန်က ဓာတ်ဘူးနှင့်ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လေးတွေ တင်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ စတီးလင်ဗန်းလေးနှင့်။

“ဆက်တိက အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ ယမုန် ဆရာကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“မပေးရပါဘူးအန်တီ၊ ဆရာက ယမုန်ကိုပေးတာမျိုး

မဟုတ်ပါဘူး။ ယမုန်ပြောင်းသွားလည်း ဒီအခန်းမှာ ဆက်နေမယ့် ဝန်ထမ်းတွေအတွက် ထည့်ပေးတာပါတဲ့”

“ဪ! အေး... ဒီဆရာဝန်လေး တော်တော်စိတ် ကူးကောင်းတယ်။ စိတ်ကောင်းလည်းရှိတယ်။ အန်တီတောင် သူ့ကိုသားမက်တော်ထားချင်လာပြီ”

“ရှင်! ဟို... ဆရာမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆို အန်တီ။ ချစ်သူသက်တမ်း (၁၄)နှစ်ရှိပြီတဲ့။ ဆရာမတွေဝန်ထမ်းတွေ ပြောကြတာပဲ”

နှင်းယမုန်ကလည်း ဖော်လိုမလိုက်တတ်သူပီပီ သူကြားထားသည့်သတင်းကို ဒဲ့ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်မြလွန်းဆွေက အပြုံးပင်မပျက်။

“အဟင်း... ဟင်း... (၁၄)နှစ်ဆိုတာ ကြာလွန်းလို့ ဆွေးမြည့်နေလောက်ပြီပဲကွယ်။ အန်တီလည်း သဘောပြောတာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးလိုရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆရာက သဘောကောင်းတော့ မြို့ထဲကသမီးရှင်တွေကလည်း စိတ်ကူးကြမှာပဲလေ”

“တောသူမလေးတွေက ရိုးပါတယ်အန်တီရယ်။ ဆရာကို သမားတစ်ယောက်လိုကိုးကွယ်နေချင်ကြတာပါ။ စိတ်မကူး

ရဲကြပါဘူး”

“ဒါကတော့အေး၊ စိတ်ဆိုတာ ကြိုက်သလိုကူးလို့ရတာပဲ။ အန်တီကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရေစက်ပါသလို ခံစားနေရတယ်။ ယမုန်ကြည့်ကြည့်ပါလား။ သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့သွားနောက်လိုက်မညီဘူးလား။ နှစ်ယောက်လုံး ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ထွားထွားမြင့်မြင့်တွေနဲ့ ချောချောသန့်သန့်တွေ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မောင်နှမဆို ယုံလောက်တယ်”

အတင်းသဘောတူချင်နေသည့်ဒေါ်မြလွန်းဆွေနှင့် မအူမလည် နှင်းယမုန်တို့ သဘောထားတွေကွဲလွဲနေကြစဉ် ဆရာမ နော်ပလာစေးလည်း သမီးငယ်ကိုကျောပိုးပြီး လက်ဖက်တစ်ခွက် နှင့် အလည်ရောက်လာခဲ့သည်။

စောစောက စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသည့် နှင်းယမုန်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားပြီး ကလေးကိုပြေးချီလိုက်လေသည်။

“လာလား... မမလည်း ဂျူတီနားတယ်နော်။ သမီးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီလားဟင်”

“ပြည့်ပြီ ယမုန်ရဲ့၊ မမလည်း အကြီးကို သူ့အဖေနဲ့ထားခဲ့ပြီး အငယ်ဒေါ်လာခဲ့တာ။ မလိုက်ရလို့ ဆူသံကျန်ခဲ့တာပဲ”

“ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့မမရယ်၊ အကြီးလေးက သူ့ဖာသာ လမ်း

လျှောက်တတ်နေပြီမဟုတ်လား”

“အမယ်လေး! လျှောက်တတ်ပေမယ့် မလျှောက်ဘူး ယမုန်ရဲ့။ နှစ်ယောက်လုံးချီရရင် သေရောပေါ့။ မမလည်း ညီမ နဲ့စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်လို့လာခဲ့တာ။ သားကြီးက အရမ်းဆော့တာ။ သူပါလာရင် စကားအကောင်းပြောရမှာမဟုတ် ဘူး။ ဪ... အန်တီရောက်နေတာကိုး”

“အေးကွယ်... အန်တီလည်း စကားပြောဖော်မရှိလို့”

“ဒေါက်တာ Round လှည့်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ဆရာဝန်လုပ်ရတာ ပင် ပန်းတယ်နော်။ ဒီဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်က နှစ်ယောက်ပဲရှိတော့ တစ်ခါမှမနားရဘူး။ ဆရာမတွေကျတော့ ဂျူတီခွဲထားတယ်။ နား ရတယ်နော်”

မတူသည့်ရာထူးနှင့် အလုပ်နှစ်ခုအား ဆွဲစေပြီး ညည်း ညှူနေသည့်ဒေါ်မြလွန်းဆွေအား သူတို့ဘယ်လိုပြောရမုန်းမသိ တော့။ သို့သော် နော်ပလာစေးက ရှင်းပြတတ်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့က (၂၄)နာရီအချိန်ပြည့်တာဝန်ယူရတာပါ။ နေ့ရောညရော။ ဒီလိုဂျူတီမှခွဲထားရင် သေရောပေါ့။ ဒေါက်တာ တို့က တာဝန်ပိုကြီးပေမယ့် အရေးပေါ်တို့ ခွဲစိတ်မှုတို့မရှိတော့

ရင် Round ပြီးရင် နားရပါတယ်”

“ညည်းတို့ကိစ္စတွေ မသိပါဘူးအေး၊ ငါမြင်တာတော့ ဆရာမတွေက နားရသေးတယ်။ ဆရာဝန်တွေက မနားရဘူး။ ဒါပဲ”

လက်ပေါက်ကပ်နေသည့်ဒေါ်မြလွန်းဆွေကို သူမတို့မှာ ပခုံးတွန့်ပြန်မှုတစ်ပါး။ အလျှော့ပေးလိုက်ကြပါသည်။ စိန်နားကပ် တခါခါ၊ စိန်လက်စွပ် တခါခါနှင့် စိန်မမကို သူတို့အလိုလိုက်ကြ ရရုံသာ။ မတတ်နိုင်။

“ယမုန်မိဘတွေက ဘာလုပ်ကြသလဲ၊ ဒီကို သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းလွှတ်လိုက်ကြတယ်နော်။ ကိုယ့်သမီးချောချော လေးကိုများ ပေါက်လွှတ်ပဲစားလွှတ်ရက်ကြတယ်။ အန်တီဆို ကိုယ့်သမီးကို ခုထိစိတ်မချနိုင်ဘူး။ အိမ်ကကိစ္စတွေ ပစ်ထားခဲ့ ပြီး သမီးနောက် လိုက်လာတာကြည့်”

စကားပြောတာလိမ္မာပါးနပ်လွန်းပါတိ။ ယမုန်အကြောင်း သိချင်လို့မေးပေမယ့် သူများကိုလည်း ပုတ်ခတ်နှိပ်ကွပ်လိုက်သေး ရဲ့။ ယမုန်ကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းပြောရဲပါသည်။ အမှန်တရား ကို မဖုံးကွယ်ချင်ပါ။

“ယမုန်မှာ မေမေမရှိတော့ပါဘူး။ မေမေဆုံးသွားတာ

ယမုန်ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစကတည်းကပါ”

“ဒါဆို ဖေအေကရော၊ အဖေတော့ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ပါရှင်၊ သိပ်မပြေလည်တော့ ရုန်းရကန်ရမို့ ယမုန်ကိုလိုက်မပို့နိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်မြလွန်းတွေ့ နှုတ်ခမ်းကိုအလှမပျက် မဲ့လိုက်ရင်း

“ယောက်ျားတွေများ ဒီလိုပဲ၊ မကိုခင်မှ ဥကိုမင်ကြတာ။ မိန်းမမရှိရင် မနေတတ်ကြဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် အန်တီတော့ ယောက်ျားတွေဆို အထင်ကိုမကြီးဘူး”

နော်ပလာစမ်းမှာ နှင်းယမုန်ကို ကြားထဲက အားနာလာသဖြင့် ဝင်ရောက်ဖာထေးရှာသည်။

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ အဆန်းလားအန်တီရဲ့။ တစ်ပင်မလဲဘဲ တစ်ပင်ထပ်ထူတဲ့လူတွေသာ လွန်တာ။ ယမုန်ဖေဖေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်... အန်တီက သဘောပြောတာပါ”

“သမီးကိုချည်း စိတ်မချဖြစ်မနေနဲ့ဦး အန်တီ။ ကိုယ့်ယောက်ျားလည်း ပြန်ပြန်ကြည့်ဦး။ တော်ကြာ ဝတ္ထုတွေထဲက

လို မအေက သမီးနောက်ပဲလိုက်ကြည့်နေတုန်း နောက်ကကိုယ့်ယောက်ျား နောက်မိန်းမယူသွားတာမျိုးဖြစ်နေဦးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အန်တီယောက်ျားက ဒီလိုအစားမျိုးထဲက မဟုတ်ဘူး”

“ယောက်ျားဆိုတာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အန်တီကြည့်ရတာ ဒေါက်တာအနားမှာချည်းပဲ၊ ပြီးမှ ကျွန်မတို့သတိပေးဘူးမလုပ်နဲ့နော်”

“အေးပါအေ... အေးပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် စိတ်ပူလာလေသလားမသိ။ ဒေါ်မြလွန်းဆွေတစ်ယောက် လက်ဖက်ခွက်ကိုပင် ပြန်မယူနိုင်တော့ဘဲ ပြန်သွားလေသဖြင့် နော်ပလာစေးနှင့် နှင်းယမုန်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးကျေနဲ့မိလေသည်။

အခန်း (၅)

မနက်ခုနစ်နာရီလောက်မှာ နှင်းယမုန် နံနက်စာစားဖို့ အသင့်။ ထမင်းကြော်ပူပူနွေးနွေးနှင့် လက်ဖက်ရည်။ သူမစားဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှ ဆရာက အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထ၊ ရေတစ် ခါတည်းချိုး၊ အဝတ်အစားလဲနေပုံ။

တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း အဆက်အကူးလုပ်လို့မရပေမယ့် သံကောကာထားသည်ဖို့ နောက်ဘက်မှ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်လှမ်းမြင် နေရသည်။ ဆရာက...

“ဟေ့! ယမုန်၊ ညည်း ဒီနေ့ဘာချက်သလဲ”

“ကြက်သားနဲ့ဖရုံသီးချက်တယ်ဆရာ၊ နောက် ငံပြာရည် မျှော်နဲ့ သခွားသီး၊ ပဲချဉ်၊ တို့မယ်”

“ညည်းတစ်ယောက်တည်းကိုများ ကြက်သားကို ဘာ ဖြစ်လို့ ဖရုံသီးရောနေရတာလဲ။ ပလိန်းစားပါလား”

တကယ်တော့ သူ နှင်းယမုန်ကို စာမေးပွဲစစ်ကြည့်တာ ပါ။

“အာဟာရရှူထောင့်အရ သားငါးသီးနှံအောင်စားရမှာ ဆရာရဲ့။ ယမုန်က မအားတော့ အသားငါးနဲ့ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောချက်လိုက်တာပေါ့။ ဆရာစားချင်လို့လား”

“အေး... ဒါပေမဲ့ ညည်းဆီက ကပ်စားရမှာ အားနာ တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ညည်းဘာချက်ချက် ငါ့ဖို့တစ်ခွက်စာ ပိုချက်။ ငါလည်း ပိုက်ဆံပေးမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ယမုန်ပိုက်ဆံမယူပါဘူး။ ပိုချက်ပေး ပါ့မယ်”

“ဟာ! အဲဒီလိုတော့မဖြစ်ဘူး။ ငါ ဘယ်မျှကျပါ့မလဲ။ ညည်းခမျာ လစာလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ မနည်းလောက်အောင် စားနေရတာမဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း! နားမှာ နားကပ်တောင်မရှိ သေးဘူး”

တော်တော်အောက်သက်ကျေတဲ့ဆရာပဲ။ နှင်းယမုန် ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“ယမုန်က ဖေဖေကိုသပိတ်မှောက်ထားတော့ သင်တန်း တက်ရတာ မေမေကျန်ခဲ့တဲ့လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ရောင်း ပြီးတက်ရတာပါဆရာ။ သင်တန်းကိုမနည်းဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် တက်ခဲ့ရတာ။ သင်တန်းပြီးတော့လည်း အလုပ်ဝင်ခဲ့တယ်ဆိုပေ မယ့် ကြွေးလေးမြီလေးဆပ်ရတာနဲ့ နားကပ်မလုပ်ဖြစ်သေးတာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာအတွက် ဟင်းတစ်ခွက်တော့ ပို့နိုင်ပါတယ်”

“မပို့နဲ့၊ အလကားတော့ မစားချင်ဘူး။ ငါက ထမင်း ချိုင့်လည်းယူမှာ။ ညည်းချက်တဲ့ဟင်းလေးတွေလည်း စားချင် လို့”

နောက်ဘက်မှ လှမ်းပြောနေသည့်ဆရာအသံက ဟို ဘက်ကပါ ကြားလောက်ပါ၏။ တကယ်လည်း ဆရာ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောနေတာပဲလေ။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကိစ္စမဟုတ် တာ။

“ဒါဆိုလည်း ဆရာသဘောပါ။ ယမုန်ချက်ပေးနိုင်ပါ တယ်။ ကိုယ့်အတွက်ချက်ရင်း ပိုချက်လိုက်တာပဲ”

“အေး... ပြီးရော၊ ညည်းကို ငါတစ်လကို ငါးသောင်း ပေးမယ်။ မနက်စာလေးပါ ကျွဲ။ ဆိုင်ထိုင်ဖို့အချိန်မရှိဘူး။ တော် ကြာ ဆေးခန်းသွားရမှာ။ ဆေးခန်းက မနက် ရှစ်နာရီဖွင့်ရမှာ။

သြော်... ဒါထက် ငါ့ဆေးခန်းမှာ ကူတဲ့ဆရာမက ယောက်ျား
ရသွားလို့ မအားတော့ဘူး။ ညည်း ကူမလား။ ဆေးခန်းက မနက်
တစ်ချိန် ညနေတစ်ချိန်ဖွင့်တယ်။ တစ်လကို ငါးသောင်းပေးမယ်”

“ဟာ! ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်၊ ယမုန်ကူမှာပေါ့။
လစာလည်းရ၊ ပညာလည်းတိုးတာပေါ့။ ဆရာ့ကိုအရမ်းကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

“အေး... ပြီးရော၊ ကဲ! အခုမနက်တော့ နေလိုက်၊
ညနေကစပြီး ကူ။ ငါ့ကိုလည်း အခုမနက်ကစပြီးကျွေးဟာ။ ငါ့
ဝရန်တာမှာ လာပြင်ထားလိုက်။ ငါ့အဝတ်လဲပြီးရင် စားမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ယမုန်ဝမ်းသာသွားတာ အရမ်းပါပဲ။ ဆေးခန်းကူရမယ့်
အလုပ်အတွက်ရော၊ ဆရာ့ကို ဟင်းချက်ပြီးပို့ပေးရမယ်ဆိုသည့်
အတွက်ပါပေါ့။ သဘောကောင်းသည့်ဆရာ့ကို ယမုန်မြင်မြင်ချင်း
ခင်မင်မိတာကိုး။

ကိုယ်စားမည့်ထမင်းကြော်နှင့်လက်ဖက်ရည်ကို စတီး
ဗန်းလေးထဲထည့်၊ လက်သုတ်ပဝါလေးပါ ခေါက်ထည့်လိုက်ပြီး
သူမ ဆရာတိုက်ခန်းဝရန်တာသို့ လျှောက်လာတော့ တစ်ဖက်မှ
ဒေါ်မြလွန်းဆွေ ခါးထောက်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ဆရာက သူ့ကို ခုနစ်သံချီနှင့်စကားပြောခဲ့တာမို့ အကျိုး
အကြောင်းတွေ အကုန်သိပြီးဖြစ်မည်။ ဝရန်တာမှာ ၂၀၀၀
တတ်သည့်စားပွဲဝိုင်းလေးနှင့် ကုလားထိုင်ရှိပြီးသား။ ဒေါ်မြလွန်း
ဆွေက လှမ်း၍...

“ယမုန်တို့တော့ စောစောစီးစီးအလုပ်ဖြစ်နေပါလားဟေ့
ဈေးဖိုးလည်းမကုန်တော့ဘူး။ ဆရာ့အတွက်ချက်ပေးရင်း ကပ်စား
လို့ရတာပေါ့”

သူ့အသံက အောက်ကလီအာအသံ။ မကျေမနပ်နှင့်
အသံ။ နှင်းယမုန်ကတော့ အပြုံးလေးနှင့်သာ။ ချက်ချင်းပင် ဆရာ
ထွက်လာပြီး ထိုင်ပင်မထိုင်။ မတ်တပ်ကပင် ခပ်မြန်မြန်စားနေ
လေ၏။

“ဆရာစားချင်တဲ့ဟင်းရှိရင်လည်း ပြောပါဆရာ။ ယမုန်
စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ရတယ် ရတယ်... အဲ! မြင်းခွာရွက်သုပ်ပေး။ ဟင်း
သီးဟင်းရွက်ကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပေါ့ဟာ။ အဲဒါလေးတွေ
တော့ ထည့်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“အေးအေး... ငါ့သွားပြီ နောက်နေ့ဆို ညည်းပါ ဆေး

ခန်းလိုက်ရမှာနော်။ ချက်ချိန်ပြုတ်ချိန်မှရှိပါဦးမလား။”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ယမုန်က မနက်ငါးနာရီဆို အမြဲထပါတယ်”

“အဲ... နေဦး၊ ငါ့မှာ ရေခဲသေတ္တာအသေးတစ်လုံး ပိုနေတယ်။ အသားငါးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထည့်ရတာပေါ့။ ညနေမှ ပို့ထားမယ်။ ကဲ! သွားပြီ”

ချက်ချင်းပင် တံခါးပိတ်ပြီး ဆရာကားမောင်းထွက်ခွာသွားတော့ ယမုန် စက်မန်းလေး ပြန်ယူခဲ့သည်။ သူမသည်လည်း ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမည်။

ဒီကနေ့ ခွဲစိတ်ရမည့်သူ(၂)ယောက်က အပျိုကြီးတွေ။ ကျောင်းဆရာမတွေလည်းဖြစ်၊ အပျိုကြီးတွေလည်းဖြစ်နေသည်။ အပြင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတူ ဆေးရုံတက်လာကြခြင်းပါပေ။

တစ်ယောက်က သားအိမ်ထဲမှာ အလုံးတွေတွေ့လို့ သားအိမ်ထုတ်ပစ်ရမှာဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ရင်သားမှာ အကြိတ်တွေ့လို့ပါပဲ။ အကြိတ်က ကြီးသည်မို့ ခွဲရမည်လား

ဖြတ်ပစ်ရမည်လား မသိ။ ခွဲစိတ်ရင်းနှင့်မှ အခြေအနေအရ လှုပ်ရှားရမည်ပင်။

တစ်ယောက်ကို မနက်ပိုင်းခွဲပြီး တစ်ယောက်ကို နေ့လယ်ပိုင်း ခွဲစိတ်ရမည်။

နှင်းယမုန်နှင့်အတူ ဆရာမနှစ်ယောက်၊ ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက် ခွဲခန်းထဲမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြရသည်။ ဆရာမတော့ ဆေးရုံမှာ Round လှည့်တုန်း။ ဒေါက်တာနှင့် ဆရာမအချို့လည်း အဖွဲ့လိုက်။

သားအိမ်ထုတ်ရမည့်ဆရာမမှာ အပျိုကြီးမို့ အရှက်ကလည်း ကြီးပါပေ။ ခွဲခန်းဝတ်စုံဝတ်တာကအစ အရှက်မျက်နှာတရဲရဲနှင့်။ နှင်းယမုန်တို့ဆရာမတွေက အားပေးရသည်။

“ဆရာမရယ်၊ ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ ရောဂါဖြစ်လာရင် ဒီလိုပဲလေ။ အရှက်ထက် အသက်က ပိုအရေးကြီးတာပဲ။ မရှက်နဲ့နော်”

သူ့ကိုစောင့်နေကြသည့်လူအုပ်ကလည်း ခွဲခန်းအပြင်မှာ မနည်းမနော။ အရေးကြုံလျှင် သွေးတွေဘာတွေသွင်းဖို့ကလည်း အသင့်စောင့်နေကြသည်မို့ ဆေးရုံဝရန်တာမှာ လူအုပ်က မနည်း။

“ကျွန်မကိုမေ့ဆေးပေးပါ။ ရှက်လို့ပါရှင်။ ရှိကြီးမိုးပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဆရာမကိုမေ့ဆေးခဲ့ပဲ ခွဲမှာပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်”

“မေ့ဆေးပြယ်ရင် အရမ်းနာမှာလည်း စိုးရိမ်တယ် ဆရာမလေးရယ်”

“မနာဘူး စိတ်ချ။ မနာတဲ့ဆေးတွေ ထိုးပေးထားမှာ။ စိတ်ကိုအေးအေးထားနော်။ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ။ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေပေါ့ ဆရာမရယ်”

နှင်းယမုန်နှင့်ဆရာမတွေမှာ လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင် အားရှိအောင်ပြောပေးရင်း ဆရာမဲ့စိတ်ဖို့ အသင့်ပြင်ပေးထားကြရသည်။ ဆရာဝင်လာတော့ လိုအပ်တာတွေ အစီရင်ခံရသည်။ ဆရာက လူနာကို ချက်ခါလုပ်ပြီး စတင်ပြီးခဲ့စိတ်သည်။

တိုက်နယ်ဆေးရုံကဆရာဝန်မေယ့် ဆရာလက်ရာက သေသပ်ပါသည်။ နယ်တွေမှာတော့ ဒီလိုပဲ မခွဲမဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ လူနာကလည်း ငွေများများမတတ်နိုင်သည်မို့ ဒီဆေးရုံမှာပဲ ခွဲကြသည်။ အဖိတ်အစင်မရှိ၊ ရာနှုန်းပြည့်နီးပါးအောင်မြင်သည်မို့ လူနာတွေကလည်း ဆရာကိုအားကိုးကြသည်တဲ့။

မိနစ်လေးဆယ်လောက်ကြာတော့ ခွဲစိတ်လို့ပြီးသွား၏။

လူနာကိုတွန်းထုတ်ပြီး နေမည့်အခန်းသို့ပို့ပြီး၊ အခြေအနေပုံမှန်ဖြစ်မှ နှင်းယမုန်တို့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ဆက်ပြီးထမ်းဆောင်ကြသည်။

နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်မှ ထမင်းပြန်စားဖို့ ကမန်းကတန်းပြန်ရသည်။

ဆရာအတွက် ဟင်းချိုင့်ကို ဆရာအိမ်ရှေ့ဝရန်တာက စားပွဲလေးပေါ် သွားတင်ထားလိုက်ပြီးမှ သူမ ထမင်းမြန်မြန်စားလိုက်သည်။ ဆေးရုံပြန်သွားရဦးမည်။ နောက် ဆရာအနားမှာ တကပ်ကပ်နေသည်လို့လည်း စကားတင်းအဆိုမခံနိုင်သည်မို့ နှင်းယမုန်သတိနှင့်နေရပါလိမ့်မည်။

သူမထမင်းစားနေတုန်း ဆရာကားသံကြားလိုက်ရပြီး ဆရာကလည်း ထမင်းဆိုင်မှထမင်းချိုင့်နှင့် နှင်းယမုန်ပို့ထားသည့် ဟင်းချိုင့်တို့ကိုယူပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေသည်ပါပဲ။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် နှင်းယမုန် ဆေးရုံသို့အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့သည်။

နေ့လယ်ခွဲရမည့်ဆရာမကပို့ပြီး ကရိုက်ကျောင်ကျသေး။

ရင်သားအကျိတ်ခွဲရမှာပေမယ့် အကြိတ်တွေ ခဏခဏခွဲထုတ် နေရတာမို့ ဒေါက်တာက တစ်ဖက်လုံးဖြတ်ခိုင်းနေတာ ကြားရ သည်။ ဆရာမကလည်း အလှပျက်မှာစိုးနေသည့်ပုံ။

“ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့ အေးတာပေါ့ဆရာမရယ်။ ဖြတ် ပြီး အသားစကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ပြီး အဖြေယူမယ်။ လိုအပ်သလို ဆက်ပြီး ကုသရမှာပေါ့”

“ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့ နောက်ထပ်မဖြစ်တော့ဘူးလား ဆရာ။ တချို့တွေ လေးငါးနှစ်ကြာမှ ချုပ်ရိုးကနေ ကင်ဆာလို ပွင့်ထွက်ပြီး သေတယ်တဲ့”

“အဲဒါသေချာမကုသလို့ပါ။ ဘိုင်အိုစီအဖြေရရင် ဆက် ကုရ မကုရ သိမယ်။ ရင်သားကင်ဆာနဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်းစာ တွေမှာလည်း ဆောင်းပါးရေးကြတယ်။ ကင်ဆာဖြစ်လို့ ကုသပြီး ရင်တောင် မေ့မေ့လျော့လျော့မနေဘဲ နှစ်စဉ်စစ်ဆေးခြင်းပြုလုပ် ဖို့လိုအပ်တယ်လေ။ ကိုယ့်မှာ ထူးခြားချက်ရောဂါလက္ခဏာတစ် ခုခုရှိရင် သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်နဲ့ပြသ ကုသသင့်တယ်။ ကဲပါ ဆရာမရယ်၊ တွေးပြီးကြောက်မနေပါနဲ့၊ လက်တွေ့ကုသကြတာ ပေါ့”

ဆရာမကိုအားပေးပြီး နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာ ခွဲခန်းဝင်ကြ

သည်။ မေ့ဆေးပေးပြီး လက်တွေ့ခွဲစိတ်တော့မှ အကြိတ်က တော်တော်ကြီးနေပြီး အရည်တွေလည်း ထွက်နေသဖြင့် ဆရာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရင်း သက်ဆိုင်သူတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဖြတ်သားဖြတ်ပါဆရာရယ်၊ ရောဂါပျောက်ဖို့က အဓိက ပါ”

ရင်သားတစ်ခုလုံး ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်၊ သေချာပြန်ချုပ် ပြီးတော့ သုံးနာရီကျော်ပေပြီ။ ခွဲခန်းထဲမှထုတ်လာတော့ လူနာ သတိမရသေး။ လိုအပ်တာတွေလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ နှင်းယမုန်လိုက် သွားတော့ ဆရာမ သတိကောင်းကောင်းမရဘဲနှင့် စကားတွေ လျှောက်ပြောနေပေပြီ။

သူမအနီးမှာ တူမတွေ ညီမတွေလည်း ဝိုင်းလို့၊ တော် တော်ဆွေမျိုးပေါသည်နေမည်။

“ဆရာမသေးသေးလေးတွေ ခေါ်ပေးပါ၊ အနာက နာ လို့ပါ။ မနာတဲ့ဆေးထိုးပေးပါ”

မေ့ဆေး မပြတ်တပြတ်မို့ စကားသံက အာလေးလျှာ လေးနှင့်။

“နာတယ်၊ မနာတဲ့ဆေးထိုးပေးခိုင်းပါ... နာတယ်”

နှင်းယမုန်သွားပြီး ဆေးတစ်လုံးထပ်ထိုးပေးတော့မှ ငြိမ်သက်စွာအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အထူးခန်းက လူနာသုံးယောက်နေလို့ရသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန် ယောက်ျားလူနာက ဘောခွဲ၊ မိန်းမလူနာနှစ်ယောက်က သားအိမ်ထုတ်နှင့် ရင်သားဖြတ်။

သားအိမ်ထုတ်ထားတဲ့သူကတော့ သတိရနေပေပြီ။ သူကလည်း လေတွေအနံ့၊ ချောင်းတွေဆိုးနေသဖြင့် နှင်းယမုန်တို့ဆရာမတွေ ဆေးပေးရပြန်သည်။

ဆရာနှင့်အတူ အရေးကြီးလူနာတွေကိုလျှောက်ကြည့်နေရတုန်း ညနေခြောက်နာရီလောက်မှာ ဆိုင်ကယ်နှင့်ကားတိုက်မိသည့် အက်ဆီးဒင့်လူနာ ရောက်လာပြန်သည်။ ဆိုင်ကယ်လည်း ကွဲပြဲ၊ လူလည်းကွဲပြဲလာ၏။ အရေးပေါ်လူနာကို ဆရာနှင့်ဒေါက်တာက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး အကွဲတွေချုပ်၊ ဆေးထည့်ပေးသည်။ နှင်းယမုန်တို့ဆရာမအဖွဲ့တွေက ကူညီရသည်။

ခုနစ်နာရီလောက်မှအလုပ်ပြီးတော့ ဆရာက ဆေးခန်းဆက်ဖွင့်ဖို့ ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။ ဆေးခန်းက ဆေးရုံနှင့်ခပ်နီးနီးမို့ ဘာမှမရှိသည့်နှင်းယမုန် ခြေလျင်ပဲလိုက်သွားလိုက်သည်။ ဘာမှမထူးပါ။ ဆရာရောက်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူမ

ရောက်သွားတာပါပဲ။ လျှောက်ရတာ ဆယ်မိနစ်ကိုး။

ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေအများကြီး စောင့်နေကြသည်မို့ ဆရာက စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး သူမက သွေးပေါင်ချိန်ရ၊ ဆေးထိုးရသည်။ ဆေးပေးသည်က ကြီးကြပ်ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ကောင်လေးဆိုပေမယ့် နှင်းယမုန်နှင့်ရွယ်တူလောက်ပါ။

“အဘအနာကြီးက တော်တော်ဆိုးနေတယ်၊ ဆေးရုံတက်မှဖြစ်မယ်။ ခု ညတွင်းချင်းတက်လိုက်”

“အိမ်ကအဘွားကြီး ပြန်တိုင်ပင်ပါရစေ ဆရာလေးရယ်၊ သူခွင့်ပြုမှတက်ပါရစေ”

အဘိုးကြီးက အသက်ခုနစ်ဆယ်လောက်၊ ခြေထောက်မှာ အနာကြီးက ခြေမနှင့်ခြေညှိုးကြားမှာ လှိုက်စားနေလိုက်တာ။ မသန့်ရှင်းသည်ကြောင့် ပြည်တွေလိုက်နေပြီး မကြာခင်ကို ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်ရမှာ စိုးရိမ်ရသည်။

“ဟာ! ဒီနေရာမျိုးမှာ တိုင်ပင်နေလို့မရဘူးအဘ။ မိန်းမတို့ ဒီလောက်အလိုတွေလိုက်မနေနဲ့လေ။ တော်ကြာ အဘခြေထောက်ဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ကဲ! ပြော၊ အိမ်ကအဘွားကြီးနဲ့ ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်ရမှာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းသလဲ”

“ခြေထောက်တော့ ဘယ်ဖြတ်ချင်ပါ့မလဲ ဆရာလေး

ရယ်။ အင်္ဂါမန့်ရင် ရှက်စရာကြီး။ ဆေးရုံတက်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ အိပ်ပြန်ပြီး ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်တွေယူရမယ်။ နောက် ဆေးဖိုးရအောင် နွားလေးဘာလေး ပြန်ရောင်းရမယ်လေ”

“တက်သာတက်ပါ အဘရယ်၊ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်။ ဆေးက အလဲကားဗျာ”

“အိပ်ရာကရော မောင်ရယ်”

“ကဲကဲ... ကျွန်တော်ပဲ အမြန်ဆုံးဖန်တီးပေးပါမယ်။ အဘတာဝန်က ဆေးရုံသာချက်ချင်းတက်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား။ ကျွန်တော်စာရေးပေးလိုက်မယ်”

“သာဓုပါဆရာလေးရယ်... သာဓုပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်ရှည်ပါစေဗျာ”

အနီးအနားရွာတွေမှ တောသူတောင်သား၊ အခြေခံလူတန်းစားတွေမို့ စကားပြောတာတော့ အမြီးအမောက်မတည့်ဘဲ ဆရာကိုများ ဆရာလေးတဲ့။ တိုက်နယ်ဆေးရုံအုပ်ကြီးကိုမှာ ဆရာလေးတဲ့။ ဒါချစ်မြတ်နိုးခြင်းရဲ့သင်္ကေတလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။

လူနာအဘ ဆေးရုံသို့ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ခြေလျင်လျှောက်သွားချိန်မှာ ဆရာက ဆေးရုံအလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လှမ်း

ပြီး ဖုန်းနှင့်ညွှန်ကြားနေသည်။

“ကိုဇော်ဝင်း... မြစ်တိုးကိုသွားဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလို့ ပြော။ ချည်စောင်တစ်ထည်နဲ့ ခြင်ထောင်တစ်လုံး၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ နောက် ခေါက်ဖျာတစ်ချပ်ဗျာ။ အိပ်ရာလိပ် သွားယူချေ။ ဘောက်ချာဖြတ်ခဲ့။ နောက်နေ့ ကျွန်တော်ရင်းမယ်”

“ဆရာ၊ မြစ်တိုးကိုလှမ်းဖုန်းဆက်ပါ။ ကျွန်တော် သွားယူပါမယ်။ ဘယ်သူ့ဖို့လဲဆရာ”

“ဆေးရုံကို အခုလာနေတဲ့လူနာ၊ ဦးမြအောင်အတွက်။ အဲဒီအဘကို လိုအပ်တာတွေလုပ်ပေးထားလိုက်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

နောက်ထပ်လူနာတွေ ထပ်ကြည့်နေရင်းမှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရပြန်သည်။ ဗိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်းချောင်တင်းနေလိုက်တာ။ ဆရာက သေသေချာချာစမ်းသပ်ကြည့်ဆိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုခံစားရလဲ အဒေါ်”

“ဗိုက်ထဲက တင်းတောင့်ပြီး အရမ်းအောင့်တယ်ဆရာ

ကြီး။ ဒီဗိုက်ကြီးကိုဖြုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်ချင်တယ်”

ဆရာက နားကျပ်နှင့်နားထောင်၊ လက်နှင့်စမ်းသပ်ရင်း

မျက်မှောင်ကြုတ်နေရာမှ...

“အဒေါ်လည်း ဒီညဆေးရုံတက်ထားလိုက်တော့၊ ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ”

“သုံးလေးရက်လောက်တော့ ကြာပြီ၊ ပိုက်ဆံမပြည့်စုံတာနဲ့ ဆေးခန်းမလာရဲတာပါ ဆရာကြီးရယ်”

“အဒေါ်ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဒီကွင်းလှကပဲလား”

“ဒီကွင်းလှကပါပဲ၊ ဆေးရုံနဲ့တော့ နည်းနည်းလှမ်းပါတယ်”

“ကျွန်တော့်သတင်း မကြားဖူးလို့လားဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့လည်ပင်းကိုဖျစ်ညှစ်ယူနေတဲ့ သရဲသဘက်ကြီးတဲ့လား”

ဆရာအသွင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာသည့်အသွင်၊ အဒေါ်ကြီးကလည်း ပြာပြာသလဲ၊ ရိုးရိုးအတောသူမကြီးတစ်ယောက်ပါ။

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးသတင်း မကြားဖူးတာက ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်လယ်ထဲ ကိုင်းထဲမှာပဲ တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူမို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခုညတွင်းချင်းပဲ ဆေးရုံတက်ထားလိုက်

တော့။ အဒေါ်ပိုက်ကို မနက်ကျ ခွဲရမယ်”

“အလို! ဘုရား... ဘုရား ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲကွယ်။ အဒေါ်မှာ ပိုက်ဆံ”

“အဲဒါတွေထားလိုက်ပါ၊ လိုအပ်ရင် ညတွင်းချင်းတောင် ခွဲရင်ခွဲရမယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိနေရမယ်၊ ကဲ! ဆေးရုံသွားပေတော့၊ ကျွန်တော်ရေးပေးတဲ့စာ ယူသွား”

ဆရာက ဆေးလက်မှတ်ရေးပေးပြီး အဒေါ်ကြီးကို ဆေးခံသို့လွှတ်လိုက်သည်။ လူနာကုန်တော့ ညကီးနာရီ။

ဆရာက ကားနှင့်ဆေးရုံသို့ပြန်သွားနှင့်တော့ နှင်းယမုန် ခြေလျင်ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သည်။ ဆေးပေးသည့် ဝင်းသူအောင်က ဆိုင်ကယ်နှင့်။ သူကတော့ ဆေးခန်းတံခါးတွေပိတ်ပြီး ပြန်လိမ့်မည်။

လမ်းတူပေမယ့် ဆရာက သူမကိုတင်မခေါ်။ သူများမှာဆိုမှာစိုးလို့ထင်။ ဟုတ်သားပဲလေ၊ လူပျိုအပျိုတွေမို့ ပြောနိုင်ဆိုချင်သူတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။

သူမ တိုက်ခန်းပြန်ရောက်တော့ ဆရာက ရေချိုးနေပေမယ့် နှင်းယမုန် မနက်ကချက်ထားသည့်ကြက်သားနှင့် ဖရုံသီးကို ခြံနွေး၊ ကန်စွန်းရွက်တစ်ခွက်ကို အလျင်အမြန်ကြော်၊ နောက်

မြင်းခွာရွက်ကို ခပ်မြန်မြန်ရေဆေး လှီးလိုက်ပြီး အိမ်မှာအသင့် လုပ်ကိုင်ထားသည့် ဆီချက်၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်း၊ ခြေပံထောင်း တို့နှင့် အမြန်သုပ်သည်။ သံပုရာသီးစိတ်လေး ညှစ်လို့ပေါ့။

စတီးသုံးဆင့်ချိုင့်လေးထဲမှာ ဟင်းသုံးမျိုးကိုထည့်လို့။

မြင်းခွာရွက်သုပ်က အောက်ဆုံးမှ။ သူမ အလျင်အမြန်သွားပြီး ဆရာဝန်တာက စားပွဲမှာ သွားတင်ထားလိုက်ရင်း...

“ဆရာ၊ ဒီမှာဟင်းတွေ ထားခဲ့ပြီ။ ပူပူနွေးနွေးပဲ”

ဆရာက အိမ်ထဲမှလှမ်းပြောလေ၏။

“အေးအေး... ငါ့ထမင်းချိုင့်လည်း ရောက်ပြီ၊ စား လိုက်မယ်။ ထမင်းချိုင့်တွေကတော့ အေးစက်နေမှာပဲ”

ဆရာက စကားကို လိုတာထက်တောင် ပိုမပြောနိုင်။

သူ့ခမျာ ဒီနေ့တော်တော်ပင်ပန်းနေတာကိုး။ သူမရောက်လာ ကတည်းက နေ့တိုင်းပင်ပန်းနေတာ မြင်ရတာပဲလေ။ တိုက်နယ် ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ ဘဲအုပ်က တစ်ရာနှစ်ရာ၊ မပေဒါက တစ်ပင်တည်း ဖြစ်နေရာ၏။ မြို့မှာလို အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ပုဂ္ဂလိကဆေး ခန်းတွေလည်းမရှိ၊ လူနာတွေကလည်း ငွေမပေါ်သည်မို့ သတင်း မွေးသည့်တိုက်နယ်ဆေးရုံလေးကိုပဲ အားကိုးရှာကြရသည်လေ။

သူမ အလျင်အမြန်ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကွဲလေးလိမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အဝတ်လဲနေတုန်း၊ ဝရန်တာမှာ ထမင်းစားနေသည့်ဆရာထံမှ အားရဝမ်းသာအသံနှင့် စကားလှမ်းပြောတာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ! ငါမြင်းခွာရွက်သုပ် စားချင်နေတာ အတော်ပဲ။

ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကလည်း ရှယ်ပဲ။ ဒီနှစ်ခွက်နဲ့တင် ထမင်းစား လို့ရနေပြီ။ ယမုန့်... ညည်းမှာ ထမင်းပူပူရှိလား။ ငါ ထမင်း အေးစက်စက်တွေစားရတာ စိတ်ညစ်လှပြီ”

“ရှိတယ်ဆရာ... ယူလာခဲ့မယ်”

“အေးအေး... ငါ့ထမင်းနဲ့လဲစားပေါ့၊ ညည်းတို့က လူ ငယ်တွေ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါကအသက်ကြီးပြီ၊ ကျန်းမာရေးရှုထောင့် အရ ထမင်းဟင်းအေးစက်စက်တွေနဲ့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းနဲ့လည်း မကိုက်ပါဘူး၊ သူတို့လည်း အပြစ်မဆိုသာဘူး လေ။ ပူပူနွေးနွေးပို့လည်း ငါစားချိန်ကျ အေးစက်ကုန်တော့တာ ပေါ့”

အသက် (၃၂) ကိုများ အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီဆိုတော့ နှင်း ယမုန့်ပြီးရင်း သူမရောက်စကတည်းက ပလပ်ထိုးချက်ထားသည့် ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းပူပူလေးကို တစ်ပန်းကန်မောက်မောက် ခူးထည့်သွားပြီး၊ အလျင်အမြန်သွားပို့လိုက်သည်။ သူမပုံစံက ဟာကယုံထေရ်ကြီးပါကြီးတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်ခွင့်ရလို့ ရွှင်လန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေသည့်အသွင်။

အိမ်နေရင်းမို့ နှင်းယမုန်ဝတ်တာ ဂါဝန်လေးတွေပါ သူများတွေလို မလုံမခြုံမဟုတ်။ ရယ်ဒီမိတ်ဂါဝန်အပြာကွက်လေး နှင့် သူမအသွင်က နုနုနယ်နယ်။ တကယ်လည်း ယမုန်အသက် ဟာ နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတာ။

“ဒီအအေး... ရော့! ညည်းက ဒီထမင်းအေးကိုစား ငါ့ကို အမြဲထမင်းပူပူပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“အေးအေး... ရော့! ဒီငါးချက်ကြီး ငါမစားချင်ဘူး ယူသွား”

ဆရာက ဟင်းတစ်ချိုင့်ပြန်ပေးလိုက်ပြီး နှင်းယမုန်ကို ထပ်ခိုင်းလိုက်သေး၏။

“ညည်းစားပြီးရင် ချိုင့်တွေပန်းကန်တွေ လာယူပြီး ဆေးပေးဦး။ ငါ ချိုင့်ဆေး ပန်းကန်ဆေးရတဲ့အလုပ်ကို အပျင်းဆုံး လူနာတွေ အယောက်တစ်ရာလောက် ကြည့်ရတာ မပင်ပန်းဘူး ပန်းကန်လေးတစ်ချပ်ဆေးရမှာတော့ အရမ်းပျင်းပဲ”

“ဆရာအမေတို့ ညီမတို့ မရှိဘူးလားဆရာ၊ ခေါ်ထားပါလား”

“ငါက တစ်ဦးတည်းသောသား၊ အမေရှိပေမယ့် အဖေ အတွက်ပိုပြီးလိုအပ်တယ်။ အဖေက ဂရုစိုက်နိုင်မှ”

“ဒါဆိုလည်း တပည့်တစ်ယောက်ယောက် မွေးထားလည်း ရတာပဲလေ”

“ဘာလဲ... ညည်းက ချိုင့်မဆေးချင် ပန်းကန်မဆေးချင်လို့ ဆင်ခြေတက်နေတာလား”

“ဟာ! မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူး။ ယမုန်က ဆရာ့ကိုသနားလို့မေးမိတာပါ။ ယမုန်ရှိနေသမျှ တော့ ဆေးပေးနိုင်ပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီအလုပ်တွေက ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူးရှင်”

“ညည်းက ဘယ်တွေသွားဦးမှာမို့လဲ၊ ငြော်... သိပြီ၊ ယောက်ျားယူသွားမှာကိုပြောတာလား။ ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျ ငါလည်းမိန်းမရနေလောက်ပြီ။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ငါယူမယ့်မိန်းမက ဆရာဝန်မဆိုတော့ ပန်းကန်ဆေးအားပျံ့လား။ ဆေးချင်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ကိုယ်တိုင်မဆေးနိုင်လည်း မိန်းမဆိုတာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်တတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာအေးအေးဆေးဆေးစားပါ ပြီးရင် ယမုန် ပန်းကန်တွေလာယူပါမယ်”

“အေး... ငါ့အခန်းမှာ ဆေးရင်ရပေမယ့် ညည်းက အပျို၊ ငါကလည်း အဲ! သူများတွေ ပြောကြဆိုကြရင် ညည်းနစ်နာမှာစိုးလို့၊ ပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ်! ပေါက်ပါတယ်ဆရာ”

ဆရာက ပွင့်လင်းလွန်းတာမို့ စကားဖြောင့် ကြားရခက်ဆိုသလို နှင်းယမုန် ရှက်ရွံ့စွာ ကိုယ့်တိုက်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးခဲ့သည်။ တော်တော်ပွင့်လင်းတဲ့ဆရာပဲ။ ဘာကြီးမှန်းကိုမသိဘူး။

သူမ ကိုယ့်ထမင်းစားခန်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားနေတုန်း ဆရာ ချိုင့်တွေပန်းကန်တွေ ယူလာပေးရင်း

“ဟင်! ညည်းကျတော့ ဘာမှလည်းမရှိပါလား၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်လည်းမရှိပါလား။ ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့၊ စားလည်းအတူတူပေါ့ဟာ”

“မဆုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ယမုန် ဟင်းအများကြီးနဲ့မစားတတ်လို့ပါ။ ဒီမှာလေ ကြက်သား၊ ဖရုံသီးချက်နဲ့ ဆရာပေးတဲ့ ငါးဟင်းနဲ့ ငံပြာရည်ဖျော်၊ သရက်ကင်းနဲ့တို့တယ်။ တော်လောက်ပါပြီဆရာရယ်၊ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ထမင်းဝိုင်းက ဒီလောက်ပိုပြည်နေတာပဲ လွန်လှပါပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ့အတွက် သီးသန့်ချက်ပေးပြီး

ညည်းကတော့ ဖြစ်သလိုစားနေရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ရတယ်ဆရာ၊ ယမုန်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကဲ! ထားပစ်ခဲ့ပါဆရာ၊ မနက်ကျ ဝရန်တာစားပွဲပေါ်တင်ထားပေးမယ်”

“အေး... ဪ! ဒီမှာရော့... ဈေးဖိုး”

ဆရာက သူမအတွက် ငွေငါးသောင်းချပေးခဲ့ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အခန်း (၆)

မနက်ဘက်ဆေးခန်းက ရှစ်နာရီမှစသည်။ နှင်းယမုန်က မနက်ငါးနာရီလောက်မှာထပြီး ချက်ပြုတ်သည်မို့ ခုနစ်နာရီလောက်မှာ အားလုံးချက်ပြီးပေပြီ။ လိုအပ်သည့်အသားငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ဆေးရုံထဲမှအိမ်ရှင်မတွေကို မှာလို့ရသည်။ ယခုဆို ဆရာကလည်း ရေခဲသေတ္တာပို့ထားခဲ့ပြီလေ။

ဒါကိုမကျေနပ်နေတာ ဒေါ်မြလွန်းအော့ပါပဲ။ နှင်းယမုန်က လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆရာအနားကပ်နေရသဖြင့် သူမ မကျေနပ်။ ဆရာ့ကို ခင်ရမင်ရ စကားစမြည်ပြောရအောင်လည်း ဆရာက တစ်နေ့ နာရီနှစ်ဆယ်လောက် အလုပ်လုပ်နေသူ။ စကားပြောဖို့ အားကိုမအား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၆ ကြယ်စင်ပျူးဝေ

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံ၊ အရေးပေါ်ကုစစ်တွေ၊ ခွဲစိတ်ခန်းပင်ရတာတွေ၊ နောက် မြို့အတွက် ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေနှင့် အားသည်မရှိ။

သည်တော့ ဒေါ်မြလွန်းဆွေတတ်နိုင်တာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝရန်တာမှာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး ဆရာကိုနှုတ်ဆက်စကားပြော၊ သမီးချောကို တတ်နိုင်သမျှအမွှန်းတင်၊ နောက် နှင်းယမုန်ကို ပညာရှိနည်းနှင့်ဖိနှိပ်၊ ဒါပဲ သံသရာလည်နေသည်။

ဒီနေ့မနက် နှင်းယမုန် ဆရာအတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ဥကြော်လုပ်ပေးသည်။ ထမင်းကြော်ဆို ရင်ခံမှာ စိုးလို့။

ညက အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ထားရသည်မို့ ဆရာမမှာ မနက်ခုနစ်နာရီအထိ အိပ်နေရှာသည်ထင်ပါရဲ့။ စားမှာသောက်မှာ၊ ရေချိုးမှာနှင့် ထမိုးကောင်းပါပြီ။ သို့သော် နှင်းယမုန်မနိုးရဲပါ။

ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ရှိတော့ သူမ မနေနိုင်တော့။ ဆရာအိပ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ မနက်စာမန်းလေးနှင့်သွားပို့ထားရင်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်ရသည်။

“ဆရာ! ခုနစ်နာရီခွဲပြီ၊ ဒီမှာ မနက်စာပို့ထားတယ်။ ပူပူငွေ့ငွေ့လေး စားလိုက်ပါဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်မို့ ဆရာမိုးသွားပေပြီ။

“ဟင်! ခုနစ်နာရီတောင်ခွဲပြီလား၊ ဟာ... ဒီကောင်မလေး၊ စောစောက နှိုးတာမဟုတ်ဘူး။ အေး... ထမု ထမု”

ဆရာ သူ့တိုက်ခန်းထဲမှာ အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ နှင်းယမုန် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အခန်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ညကဆေးထားတဲ့ချိုင့်တွေ ပန်းကန်တွေကို တစ်ခေါက်လာပို့ပြန်၏။

သူ့နေရာနဲ့သူ ထားပေးချင်ပေမယ့် သူမ အများအမြင်တောင်တယ်တာမို့ ဝရန်တာတွင်ပင် ပုံထားပေးခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ဝရန်တာမှာလည်း ဒေါ်မြလွန်းဆွေက အကျအနာတိုက်နေပြီး ဆရာတိုလှမ်းပြီး အလွှာပသလွှာပတွေ ပြောနေသည်။ ဒေါက်တာကံတော့ ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်ဆင်နေလေ၏။

“ဆရာကိုလည်း မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး။ ဆရာအရွယ်က အိုးနဲ့အိပ်နဲ့ အခြေတကျဖြစ်သင့်ပါပြီ။ ဆရာအမေက စိစဉ်သေးလည်း အန်တီဝင်ပြီး စိစဉ်ပေးမှထင်ပါရဲ့”

ဆရာက ဝရန်တာစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း နံနက်စာကို ကြည့်လိုက်၏။

“Good!... ကောင်းတယ်၊ ကော်ဖီက ရင်တုန်ကယ်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်ဖက်ရည်က ပိုပြီးသင့်တော်တယ်။ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်လည်း ငါကြိုက်တယ်။ နောက် ပဲပြုတ်လေး နံပြားလေး ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေးလည်း ကြုံရင်ဝယ်ထားပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

နှင်းယမုန်လည်း ဆရာမှာချင်ကြားချင်တာတွေ ကြားရအောင်၊ စကားပြောလျှင် နားထောင်ရအောင် ဆရာလိုပဲ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ကုလားထိုင်လေးချကာ လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်ကြော်လေးတစ်ချပ်ကို စားနေခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ ဒေါ်မြလွန်းဆွေကလည်း လှမ်းပြီးစကားပြောနေ၏။

“ဆရာက သိပ်အားနာတတ်တာကိုး၊ ကျွန်မတို့ စီစဉ်ပေးလည်း ရပါတယ်။ ဝိုက်ဆံလည်း မပေးရပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်အတွက်စီစဉ်ရင်း ပိုစီစဉ်လိုက်တာတဲ့ဟာ”

“အားနာလို့ပါ အန်တီရယ်၊ လူကြီးသူကြီးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အတွက် ဝန်တာမပိုစေချင်ပါဘူးဗျာ၊ ယမုန်ကတော့ ဝယ်သူပဲ၊ အားမနာရဘူးပေါ့”

“ဆရာအိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား”

“သူက ပညာတွေဖြည့်နေတုန်းဗျ၊ နောက်ထပ်(၅)နှစ်လောက် ဂျပန်ကိုထွက်မယ်တဲ့။ နောက်လထဲ သွားမယ်။ သူပြန်

ဆာမုစီစဉ်ရမှာ”

“ဟင်! နောက်ထပ် (၅)နှစ်ဆိုရင် ဆရာအရွယ်လွန်သွားမှာပေါ့။ သားသမီးရရင်လည်း သားသမီးက သိပ်ငယ်ပြီး မိဘအရွယ်ကွာနေမှာပေါ့။ ဆရာအမျိုးသမီးကို တားလေ။ ဆရာရယ်... သေသေချာချာဆွေးနွေးလိုက်ပါ။ အခုအရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အသင့်တော်ဆုံးလေ”

ဆရာက ဒေါ်မြလွန်းဆွေနှင့် ဒီအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးချင်ပုံမရ။ အထူးသဖြင့် မြသရဖီနှင့်နှင်းယမုန်ကို အားနာ၊ နှုတ်နာပူနေသလားမသိ။ ပြုံးယောင်ယောင်နှင့် သူ့နံနက်စာကို ဆက်စသတ်လိုက်သည်။ နောက် ပန်းကန်တွေ ဒီအတိုင်းထားပြီး ယမုန်ကိုလှမ်းအော်ရင်း ကားနှင့်ဆေးခန်းသို့ထွက်ခွာသွားတာသည်။

“ယမုန်ရေ... ပန်းကန်တွေဆေးပြီး လိုက်ခဲ့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ဆရာဆင်းသွားသည်နှင့် ယမုန် စတီးဗန်းလေး ပြေးယူပြီး ကိုယ့်ဘေစင်မှာ အမြန်ဆေးရသည်။ နောက် ချည်ထည်ဖက်အိမ်းဝမ်းဆက်လေးကို အမြန်လဲရသည်။ ရှစ်နာရီက ငါးမိနစ်ဆိုသွားပြီလေ။

ထမင်းဟင်းတွေကတော့ ချက်ပြီးပါပြီလေ။ ဒီနေ့ ဆရာ
အတွက် ဆိတ်သားကပတ်နှင့် သူမအတွက် ဖားကြော်၊ ဖားကို
သူမအရမ်းကြိုက်သည်။ ဆရာကတော့ စားချင်မှစားမည်ထင်
သည်။ ဆရာတို့လိုမြို့သားတွေဟာ ဖားတို့ ကြွက်တို့ကို စားချင်
မှစားမည်။ သူမကတော့ ကြိုက်မှကြိုက်။

သူမမှာထားလို့ မမနော် ဝယ်လာပေးသည့်ဖားက တစ်
ကောင်တည်းနှင့်ပင် ... သေးဆယ်သားလောက်ရှိသည်။ အဲဒီဖားကို
တုံးတစ်၊ ခေဆေးပြီး ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နှင့်ကြော်ထားတာ။ ဖား
ကြော်ဆိုပေမယ့် ငါးကြော်လိုကြွပ်ရွနေတာမျိုးမဟုတ်။ ဆီပြန်သာ
သာပေါ့။ ဖားအသားက မာမာလေးနှင့် ကြက်သားထက်ပင် နူး
ညံ့ချိုစိမ့်နေသေးသည်။

နောက် မုန့်လာဥနီနှင့်ဂေါ်ရခါးသီးကို နေ့လယ်စားခါ
နီးမှ ကြော်ဖို့ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီနေ့ အသုပ်မလုပ်ဖြစ်တော့။
အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး သူမ ကမန်းကတန်းဆင်းနေတုန်း ကိုဇော်ဦး
က စက်ဘီးအနီရဲလေးတစ်စီးနှင့် ရောက်လာလေ၏။

“ရော့! ဒီမှာ ဆရာမအတွက် ဆရာပို့ခိုင်းလိုက်တာ။
စက်ဘီးဖိုးကို လစာထဲက အရစ်ကျဖြစ်မယ်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ယမုန့်တော့ ကြွေးထူ

ဖြစ်နေပြီ”

ကိုဇော်ဦးပေးသည့်စက်ဘီးကိုနင်းကာ ဆေးရုံရှိသည့်
ကုန်းမြင့်လမ်းလေးမှ ဆေးခန်းသို့သွားရတာ ခပ်မြန်မြန်ရောက်
သွားပါ၏။ ဒါတောင် ဆေးခန်းမှာ ဆရာကို လူနာတွေအံ့ခဲလျက်
တွေ့လိုက်ရ၏။

“လာ... ယမုန့်၊ မြန်မြန်”

သူမ ဆရာအနီးမှာ လူနာတွေကို ကူညီဖြေရှင်းကုသ
ရင်း ပညာတွေမှတ်သားရပါသည်။ ဆေးပေးသည့်ကောင်လေး
နှင့် သုံးယောက်စလုံး အလုပ်တွေရှုပ်လို့။

ကိုးနာရီနည်းနည်းစွန်းမှ လူနာတွေပြတ်သွားတော့၏။
လူနာပြတ်သည်နှင့် ဆရာက သူ့ကားပေါ်တက်ကာ ဆေးရုံသို့
သွားသည်။

“ငါလည်းသွားပြီဟေ့ မောင်နိုင်၊ ဆေးရုံတန်းဝင်ရမယ်။
ခုမနက် မနေ့ညနေက အဒေါ်ကြီးကိုခွဲရမယ်”

“သူက ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်မ”

“အစာအိမ်ပေါက်နေတာထင်တယ်၊ သုံးလေးရက်ကြာ
ပြီဆိုတော့ အထဲမှာ အစာဟောင်းတွေပျံ့နှံ့နေမှာပေါ့”

“ဪ... ကြောက်စရာကြီး၊ ဆရာက ဒီတစ်ယောက်

လည်း အလကားခွဲပေးမှာထင်တယ်”

“ဟဲ့! အဒေါ်ကြီးမှာ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ၊ အလကားခွဲပေါ့၊ တော်ပြီ တော်ပြီ... နင့်ပြောရတာ အချိန်ကုန်တာပဲ”

နင်းယမုန် စက်ဘီးအနီအသစ်လေးနှင့် ကျောမော့စွာ စီးထွက်သွားတော့ မောင်နိုင်ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ဒါလည်း ဆရာဝယ်ပေးတာပဲဖြစ်မည်။ သူ့တုန်းကလည်း ဝယ်ပေးတာပဲ လေ။ သူ့ဘီးက အပြာ၊ ဆရာကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်ပေါနေတာဖြစ်မည်။

အေးလေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လူနာတွေကလည်း အများကြီးကိုး။ သို့သော် သူ့ဆရာ ဆေးဖိုးယူတာ မြို့ဆေးခန်းတွေလို အများကြီးမဟုတ်ပါ။ လူနာတစ်ယောက်မှ ၁၅၀၀၊ ၂၀၀၀၊ ၃၀၀၀ ပေးရသည့်ဆေး၊ ထိုးရသည့်ဆေးအပေါ် မူတည်လို့ပေါ့။

ဒါတောင် သံဃာတော်များ၊ သီလရှင်များနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ကို အခမဲ့ကုသပေးသေးသည်။

နင်းယမုန် ဆေးရုံရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆရာမတွေ ရဲ့ဆေးလေးခန်းထဲဝင်ကာ အသင့်ပါလာသည့် စလင်းဘက်ထဲမှ ယူနီဖောင်းကို အမြန်လဲလိုက်၏။ အိမ်ပြန်လို့မရတော့ပါ။ ဆရာ Round တော့မည်။ ဆရာမတွေက နောက်မှ သူညွှန်ကြားချက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေကို လိုက်ရေးပြီး လုပ်ဆောင်ပေးရမည်။

ဆယ်နာရီထိုးတော့ ဆရာနှင့်ဒေါက်တာ၊ ဆရာမသုံးယောက်အဖွဲ့ လူနာများကို Round တော့သည်။ ဆရာမတော့ လူနာတွေနှင့် ရွှန်းရွှန်းကိုဝေလို့၊ နိုက်တင်ဂေးလို သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့် ရောဂါတစ်ဝက်ပျောက်တော့မတတ်။

ခြေထောက်မကောင်းသည့်အဘမှာ အနာကိုသေသေချာချာဆေးထည့်၊ ဆေးကြောထားပြီး ဆေးထိုး ဆေးသောက် လုပ်ထားပြီမို့ အနာကလည်း မကိုက်တော့။ လူကလည်း ခေါင်းအုံးအသစ်၊ စောင်အသစ်၊ ခြင်ထောင်အသစ်တွေနှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွလို့၊ သူ့အသွင်က ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်။ ဆရာကိုဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုင်ရှိခိုးလိုက်ချင်သည့်ရပ်နှင့်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာရယ်၊ အဘအတွက် နတ်သိကြားတွေ ဖန်ဆင်းလွှတ်လိုက်သလိုပါပဲဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး။ ဒီလိုစောင်တွေ ခြင်ထောင်တွေလည်း တစ်ခါမှအသစ်စက်စက်မရဖူးပါဘူး။ ဆရာလေး... အဲ! ဆရာ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ၊ မိန်းမချောချောလေးလည်း ရပါစေဗျာ။ ဒီလောက် သဘောနေကောင်းတဲ့ဆရာလေး ပပဝတီလောက်ချောတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ပါစေဗျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့နှင့် ဆုတွေစွတ်ပေးနေသည့် အဘိုးအို ကိုကြည့်ပြီး ဆရာမတွေအဖွဲ့က ပြုံးစိပြီးစိ။ ဆရာကတော့ လူနာ အဘိုးအို၏ခြေထောက်ကို သေသေချာချာအနှံ့ခံကြည့်လိုက်ရင်း

“OK!... အဘအနာက ရှေ့လျှောက်စိတ်ချရပါပြီ။ ဒါ ဆေးရုံမှာမှီနေနော်။ အဘအိမ်မှာဆို ရွံ့ထဲဆင်းလိုက်၊ ရေထဲဆင်း လိုက်နဲ့ အနာက အခြေအနေဆိုးမှာ။ ဒါထက် နေပါဦးအဘရမ်း ပပဝတီကို အဘသိလို့လား။ မြင်ဖူးလို့လား”

ဆရာက ခပ်တည်တည်နှင့်နောက်လျှင် အဘိုးအိုက လည်း မခေါ့။

“သိပါသော်ကောဗျာ၊ ပပဝတီဆိုတာ ခုနစ်ဆောင်တိုက် ခန်း မီးထွန်းဘဲ လင်းတယ်လေ”

“ပပဝတီဆိုတာ ကုလားပြည်က ကုလားမကြီးဗျ အဘ ရဲ့။ အနီးစပ်ဆုံးပြော။ ဘယ်သူ့လောက်လှသလဲ”

ဆရာက နောက်ပေမယ့် အဘိုးအိုက ဆရာ့နောက် အုပ်စုကိုကြည့်လိုက်ပြီး နှင်းယမုန်ကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

“ဒီဆရာမလေးလောက်တော့ လှမှာပေါ့”

“ဟာ! အဘ၊ ဒီဆရာမက မီးထွန်းရင် လင်းကိုမလင်း ဘူး။ ဘဝင်တွေမြင့်အောင် လျှောက်ပြောမနေနဲ့အဘရဲ့”

ဆရာမတွေအားလုံး ရယ်မောနေကြပေမယ့် ဒေါက်တာ မြသရဖီကတော့ မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။ နှင်းယမုန်က ငါ့ထက်လှ လို့လား။-

“ကဲ! အဘ၊ ဆေးတွေမှန်မှန်သောက်၊ ဆေးမှန်မှန်ထိုး ထည့်။ သုံးလေးရက်လောက်ဆို ကောင်းသွားမှာပါ။ အဘအိမ် ကရော လာကြပြီလား”

“ဒီမှာလေ။ သားလာပါတယ် ဆရာလေးရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ... လိုတာပြောနော် အဘ”

အဘိုးအိုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်လူနာတွေ လျှောက်ကြည့် ကြရင်း သားအိမ်ထုတ်ထားသည့်ဆရာမနှင့် ရင်သားဖြတ်ထား သည့်ဆရာမဆီ ရောက်သွားပြန်၏။ သားအိမ်ထုတ်ထားသည့် ဆရာမအား ဆရာက...

“ဆရာမ... ချုပ်ရိုးကျက်လွယ်အောင် မှောက်နော် မှောက်၊ ဗိုက်အောက်မှာ အဝတ်လေးခုပြီးမှောက်၊ ချုပ်ရိုးကောင်း မှ မြန်မြန်ဆင်းရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ဟို... မှောက်ရင်းနဲ့ ချုပ်ရိုး ခြတ်သွားမှာတော့ စိုးပါတယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်လက်ရာက ခိုင်ပါတယ်။

အရမ်းနာရင်တော့ နားပေါ့”

ဆရာမတွေက လူနာကြည့်ဖို့ အသင့်လုပ်ပေးပြီး ဆရာက လူနာတိုင်းကိုသေသေချာချာကြည့်ပါသည်။ ရင်သားဖြတ်ထားသည့်ဆရာမကတော့ ဆရာအနားရောက်သည်နှင့် သူ့အနာကို လက်ကလေးနှင့်ကာထားလေ၏။

သို့သော် ဆရာက လက်ဖယ်ပြီး ကြည့်တာပါပဲ။

“အစ်မ မမှောက်ဘူးလား။ ဒီအညှာနေရာမှာ မောက်နေတယ်နော်။ အရည်တွေတာတွေများ ဝင်နေသလားမသိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆရာက ဖြတ်ထားသည့်အထက် ရင်သားအညှာနေရာကို ဖိလိုက်တော့ ဆရာမက ဝက်အော်အော်လေသည်။

“အား... နာတယ် ဆရာ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ”

“အစ်မ မမှောက်ဘူးလား။ တော်ကြာ ချုပ်ရိုးပွင့်ထွက်ရင် ပြန်ချုပ်နေရမယ်”

“ဆရာကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခြောက်နေပြန်ပါပြီ”

“ကြောက်ရင် မှောက်... မှောက်မှ အရည်ထွက်မှာ။ ဆရာမတွေ ဒီပုလင်းလဲပေးလိုက်”

ရင်သားဖြတ်ထားသည့်ဆရာမမှာ အလုံးစုံသွင်းပြီး ဆေးထိုးသည့် (20cc) ကော်ပိုက်နှင့် (5cc) ကော်ပိုက်နှစ်ခုကို ချိုးပြီး ပလာစတစ်နှင့်ဆက်ပေးထား၏။ ပိုက်ထဲမှအရည်တွေက အစက်စက်စီးကျနေတာလည်း ကြောက်စရာ။

“မှောက်မှအရည်ထွက်မှာ၊ အရည်မထွက်တော့မှ အစ်မကို ပိုက်ဖြတ်မှာ။ ဒီနေ့ တစ်ဘူးပြည့်တုန်းပဲ”

လူနာများကို ပြုံးချိုချိုနှင့် အားပေးရင်း နောက်ရင်းနှင့် ဆစ်ဖက်မှ ဘောခွဲထားသည့်ဦးလေးကြီးဆီရောက်တော့...

“ဦးလေး အခြေအနေအကျိုးကပြီလား၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား ပြန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး”

ဆရာမလေးတွေကို မျက်နှာပူလို့ ပြောမိပြောရာဖြေလိုက်သမယ့် အားလုံးဝိုင်းရယ်မောတာ ခံလိုက်ရ၏။ ပုဆိုးဆွဲလှန်ပြီး အနာကြည့်တော့ ဦးလေးကြီးမျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းမသိ။ ဟစ်အော်လုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလေ။

ဆရာက အနာကိုသေသေချာချာစစ်သပ်ကြည့်ရှုပြီးမှ ဆေးကိုပြန်ချပေးသည်။

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား ပြန်ဖြစ်သွားပေမယ့် ကဲလိုတော့

မရဘူးနော် ဦးလေး၊ တော်ကြာ..."

"ဟာဗျာ! ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက သူ့မြေးတွေနဲ့ အတူအိပ်တာပါ။ ကျွန်တော်အနားကပ်ခွင့်မရတာ ကြာပါပြီ။ ကံချင်လို့လည်းမရပါဘူး"

ဦးလေးကြီးက ရိုးရိုးကြီးပြောနေတော့ ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်သွားပြီး နန္ဒကျော်ခေါင် ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးနေရသည်။ အနားမှ ဆရာမကြီးဒေါ်နုက အသံတီးတိုးနှင့်...

"ကောင်းတယ်၊ ဆရာတော့ ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစားနိုင်တော့ဘူး"

သူတို့အုပ်စု ထိုအခန်းမှထွက်ပြီး ယောက်ျားလူနာဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၏။

ညက ကားကြိုတ်မိလို့ ခြေထောက်တစ်ဖက် ကြေနေသည့်လူနာမှာ အမူးမပြေသေးလို့ သောင်းကျန်းနေလေဆဲ။ အနီးကုတင်မှလူနာများမှာ တစ်ညလုံးမအိပ်ရလို့လားမသိ။ မျက်ဆံချောင်လေးတွေနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်။

"ဒုန်း ! နာတယ် အမေရေ၊ ကယ်ပါဦးဗျ။ မိန်းမရေ လုပ်ပါဦး... ဒုန်း!"

လူက မြောင်းဆန်လူးလို့ပုံတားသဖြင့် ကုတင်တစ်ခုလုံး

သွေးတွေ ချင်းချင်းရဲလို့၊ ဆေးထည်ပတ်တီးစည်းထား၊ ဆေးထိုးထားပေမယ့် ကားပေါ်မှူး၍ချော်ကြသည့်အတွက် ဒဏ်ရာက ပြင်းသည်။

စောစောကချောနေပေမယ့် လူနာက ပြောမရဆိုမဖြစ်နေတော့ ဆရာစိတ်တိုလာသလားပင်။

"ဟေ့ကောင်! သိပ်ပြီးမသောင်းကျန်းနဲ့ မင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ထားတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့လူနာတွေလည်း အားနာဦး။ ညကလည်း တော်တော်သောင်းကျန်းနေတယ်ဆို"

သည်တော့လည်း အမူးသမားက လူပါ။ ရှိခိုးလေးတဆောင့်ဆောင့်နှင့်။

"ဆရာရယ်... ကျွန်တော်နာလွန်းလို့ပါ။ အမယ်လေးလေး... ရင်ထဲမချိုလွန်းလို့ပါဗျာ။ အား... အမေရေ"

"တော်ပြီ၊ မင်းဒီလောဏ်မူးနေတာတောင် အရက်ထပ်တောင်းသေးတယ်ဆို၊ မင်းအိမ်ကရော အကြောင်းကြားထားတာတောင် မလာသေးဘူးလား"

"နေ့လယ်လောက်တော့ ရောက်မှာပါ"

"အေး... မင်းကောင်းကောင်းနေ၊ တို့ဆေးရုံကတော့"

အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးထားတယ်။ မင်းခြေထောက်က ခြေခုံတစ်ခုလုံး ကြေနေပြီ။ ဖြတ်ပစ်မှရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပဲခူးဆေးရုံကြီးကိုသွား”

“ကျွန်တော့်ခြေထောက်တော့ မဖြတ်ချင်ဘူးဆရာ။ ကျွန်တော့်အိမ်သားတွေလာမှ ဆုံးဖြတ်ပါရစေ”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းကောင်းနေ၊ ဆရာမတွေကိုလည်း မင်းအော်ဆဲနေတယ်ဆို။ ဒီလောက်ဆိုးမိုက်နေလို့ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်တာခံရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အရမ်းမူးနေလို့ပါ။ ဘာမှ မမှတ်မိပါဘူးဆရာ”

သူ့အနာကို လုပ်ကိုင်ပေး၊ သူ့ကို ကုတင်ပြောင်းပေးပြီး သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်စေသည်။ အောက်ခြေပညာမဲ့ လူတန်းစားမို့ ပေကျံ နံစော်နေလိုက်တာ။ အရက်သမားလူမိုက်မို့ သူနှင့်နီးစပ်ရာအားလုံးကို ပူလောင် လောင်မြိုက်စေသူ။

အမျိုးသားဆောင်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးဆောင်၊ ကလေးဆောင်တို့ကို Round လှည့်ပြီး ရုံးခန်းပြန်ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပေပြီ။ ဒီနေ့ခွဲစရာလူမရှိသည်မို့ ဆရာက သူတို့က ခန်းသို့ ခေတ္တပြန်သွားလေ၏။ ဒေါက်တာပါပေါ့။

နှင်းယမုန်တို့ဆရာမများကတော့ ဆေးပေးစရာရှိသူကိုပေး၊ ချုပ်ရိုးဖြည့်စရာရှိသူကိုဖြည့်၊ စာရင်းသွင်းစရာရှိသူကိုသွင်းပြီး နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီကျမှ ကိုယ့်အိမ်ခန်းသို့အပြေးပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ဆရာဘက်သို့လှမ်းကြည့်တော့ ဝရန်တာမှာ သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုဖြုတ်ချနေပေပြီ။

“ခဏလေး ဆရာ၊ ဟင်းနွေးပေးဦးမယ်”

“အေး... ငါစားရင်းစောင့်မယ်”

ဆရာက အဲဒီလိုဆရာပါ။ ဟင်းအိုးကို ပလပ်ထိုး ပြန်နွေးပြီး ဂေါ်ရခါးသီးနှင့် မုန့်လာဥနီကိုလည်း အမြန်ဆုံးကြော်လိုက်သည်။

နောက် ပူပူနွေးနွေးဟင်းနှစ်ခွက်ကို ပန်းကန်ထဲထည့်၊ စတီးပန်းပေါ်တင်ပြီး သူမ ဆရာဆီအပြေးယူလာခဲ့သည်။ ဆရာက မစားသေးဘဲ စောင့်နေတာပါ။

“ထမင်းပူလည်း ယူပေးဦးလေ၊ ရော့! ညည်းက ဒီထမင်းအေးအေးကိုစား၊ ညည်းစားဖို့ ကျန်သေးရဲ့လား”

“ကျန်ပါတယ်ဆရာ၊ ယမုန်က ဖားကြော်နဲ့စားမှာ၊ ဆရာမို့က ဆိတ်သားကပတ်”

“ဟေ! ငါလည်း ဖားကြိုက်တယ်လေ၊ ဖားကို ဘယ်လို ကြော်ထားတာလဲ”

“ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နဲ့ပါ ဆရာ”

“OK!... ငါ့ဖို့တစ်ခွက်ပေး။ ရှေး! ညည်းကပတ် ညည်း ပြန်ယူသွား”

“ဆရာစားပါ။ ဆိတ်သားက ရှားရှားပါးပါး”

နှင်းယမုန် ထမင်းနှင့်ဖားကြော်တစ်ဝက် ယူလာခဲ့ရပြန် သည်။ ဆရာက သူမအတွက် ထမင်းချိုင့်ဟင်းဖြစ်သည့်ကြက် သားခွက်ကို လက်ကမ်းလို့။

“ငါလည်း ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းတွေနဲ့ ကီးမကိုက်တော့ ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ယမုန်ပဲချက်ပေးမယ်လေ ဆရာ။ ဆရာ နှစ်ခါမကုန်ရတော့ဘူးပေါ့”

“အားနာလို့၊ ငါ့အတွက်နဲ့ မင်းအလုပ်ရှုပ်နေမှာစိုးလို့”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ယမုန်ချက်နိုင်ပါတယ်။ ဆရာစားချင် တဲ့ဟင်းစပ်သာပြော”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ကဲ! မင်းလည်းသွားစား”

ဆရာက ညည်းကနေ မင်းဖြစ်သွားတာ သတိမထားမိ

ပေမယ့် နှင်းယမုန်သတိထားမိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးရင်း သူမ ကိုယ့်ဝရန်တာလေးမှာ ထမင်းငုံ့စားနေပြီဖြစ်သည်။

ယခုဆို ဆရာကိုအတုခိုးပြီး သူမလည်း ဝရန်တာမှာ စားပွဲကုလားထိုင်ချကာ စားသောက်နေတတ်သည်။ နှိမ်ရှေ့မှ လေကောင်းလေသန့်တွေ တိုက်ခတ်လာတာ၊ နှင်းဆီပန်းခင်းလေး ကိုကြည့်ကာ ထမင်းစားရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာပါ။

ပြီးတော့ ဆရာကလည်း စကားတွေ လှမ်းပြောတတ် သေးသည်လေ။

ကိုယ့်ဖားကြော်လေ၊ ဟင်းရွက်ကြော်လေးနှင့် ထမင်း ပန်းကန်ထဲ ဟင်းပုံထည့်ကာ သူမစားသောက်နေတာ ကလေး တစ်ယောက်လိုပါ။ လက်နှင့်စားသောက်နေတာဆိုပေမယ့် သူမ ထမင်းစားတာ သေသပ်ပါသည်။ လက်ချောင်းရှည်ရှည်လေးတွေ မှာ လက်ဖျားလေးတွေလောက်နှင့်သာ စားတာပါ။

သူမထမင်းစားပွဲမှာ ပွဲတွေ ပန်းကန်တွေရှင်းလို့ပေါ့။ ရေခဲနွေးပူကို ပန်းကန်လုံးထဲထည့်၊ ရှောက်ရွက်နုလေးတွေလှီး ထည့်ပြီး ချက်ချင်းလုပ်လိုက်သည့်ဟင်းချိုနှင့် ထမင်းပန်းကန်ပဲ ရှိသည်။ ဆရာပေးသည့်ကြက်သားခွက်ကပင် အထဲမှာ။ အရသာ မကြိုက်သည်မို့ ညနေမှအသားတွေနှင့်ပြီး ကြက်သားငုံ့ပြာရည်

ကြော်လုပ်စားဖို့ ထားလိုက်တာ။

နှင်းယမုန် ထမင်းငုံစားလိုက်၊ ဟင်းချိုသောက်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်းအားပါးတရစားနေတုန်း ဆရာအနားရောက်လာ၊ ငုံ့ကြည့်တာပင် မမြင်လိုက်ပါ။

“ဟင်! . . . မင်းအတွက်ကျ ဟင်းမရှိတော့ပါလား။ နှစ်ယောက်စာ များများစားစားချက်လေ၊ ခက်တော့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးဇနပ် . . . ယမုန် ဒီလောက်ပဲစားနိုင်လို့ပါ။ ဟင်းအများကြီးမစားတတ်ဘူး”

“ကြက်သားရော မစားဘူးလား”

“ညစာကျမှ ပြင်စားမှာဆရာ။ ဒီအတိုင်းကြီးအရသာမကြိုက်လို့”

“အေးအေး . . . ဟိုမှာပန်းကန်တွေ လာဆေးဦး။ ငါ အိမ်ရှေ့မှာ ဘေစင်ရွှေ့ထားလိုက်မယ်”

“ဒီဘက်ယူဆေးမယ် ဆရာ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရေတွေရွှဲပြီး အလှပျက်ကုန်မှာ”

“အေး . . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဆရာ တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်သွားတုန်း ဒေါ်မြလွန်းဆွေ လှမ်းဖိတ်ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆရာ ဒီဘက်မှာ အချို့ပွဲလာစားပါဦး”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ဒီမှာအချို့ပွဲအဖြစ် ဆင်စွယ်ငှက်ပျောသီးရှိပါတယ်”

“လာပါဆရာ၊ ဒီမှာ ကျောက်ကျောနဲ့ပူတင်းပူပူလေးသုံးဆောင်ပါဦး”

ဆရာ ဟိုဘက်တိုက်ခန်းကူးသွားစဉ် နှင်းယမုန် ဆရာ့ပန်းကန်တွေ ချိုင့်တွေ ဒီဘက်ယူလာပြီး လျင်မြန်စွာဆေးလိုက်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ဆရာက ထမင်းဆိုင်ကိုဖြတ်ပြီး နှင်းယမုန်ဆီမှာ ထမင်းစားတော့မှာပါလား။ ဒေါ်မြလွန်းဆွေကတော့ ကြိုက်မှာမဟုတ်။ မနက်ကပင် မကြားတကြားပြောပြီးပြီ။

“အင်း . . . တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပွဲတော်အုပ်ကို ခွေးတက်စားမှာတော့ မြင်ယောင်နေသေးတယ်။ ဗျူဟာအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖမ်းစားမှာ မြင်ယောင်နေသေးတယ်”

တကယ်ကျ နှင်းယမုန် ဘာမှလည်းမဖြားယောင်းရပါလား။ ဆရာ့ဘာသာ သူမချက်တဲ့ဟင်းကို မတော်တဆစားမိသွားပြီး အားမနာပါးမနာ ခိုင်းနေတော့တာပါ။

သို့ပေမယ့် သူမကလည်း လုပ်ပေးချင်နေတာပါပဲ။ လုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေးခွင့်ရတာကိုပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပါသည်ဆိုလျှင်မလွန်။

ပန်းကန်တွေ ချိုင့်တွေဆေးပြီး ဆရာဝန်တာစားပွဲပေါ်
သွားတင်၏။ နောက် ကိုယ့်အိမ်ကိုတံခါးပိတ်ပြီး သူမ ဆေးရုံသို့
နေဂျူတီအတွက် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၇)

တစ်လပြည့်တော့ သူမတို့လစာထုတ်ရသည်။ ဆရာက
လည်း ဆေးခန်းမှာကူသည့်အတွက် ပေးဦးမည်။ သူမမှာ လော
ဆလာဆယ် မေမေကမရှိ၊ ဖေဖေက သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူမို့ ကိုယ့်
ငွေကိုယ်ကိုင်ပြီး သုံးလို့ရပါသည်။

ဈေးဖိုးကလည်း သူမ မကုန်ရသလိုဖြစ်နေသည်။ ဆရာ
က သူ့ကိုကန်တော့သည့် ဆီ ဘဲဥ ဆန် ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်
တွေကို သူ့စားဖိုမှူးဖြစ်သည့်သူမကို ပေးသည်မဟုတ်ပါလား။
နောက် ဈေးဖိုးဆိုပြီး တစ်လငါးသောင်းလည်း ပေးသည်ဆိုတော့
ဒေါ်မြလွန်းဆွေ မနာလိုချင်စရာပါပဲ။

ယမုန့်အဖြစ်က ဆရာစားချင်တာ ချက်ပြုတ်ပေးရင်းနှင့်

ကိုယ်ကပါ စားနေရသည့်အဖြစ်။

မနာလိုသူတွေ အမနာပ ပြောပေမယ့် ဆရာရော သူမပါ နေတာထိုင်တာ စည်းရုံးပါသည်။ ယခုဆို ဆရာလည်း သူမဘက်ကိုမလာတော့ပါ။ အသံတွေ ကြားနေရမှာပေါ့လေ။

ဝရန်တာမှာ ဖွဲ့ထားသည့်ဆရာစားပွဲပေါ် သူမက အချိန်နှင့် ထမင်းပွဲလေးများပြင်ကာ အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားပေးပါသည်။ ဆရာက သူမဘက်မလာတတ်ပေမယ့် စကားကတော့ ပြောစရာရှိတာ အော်ပြောသည်။ ဥပမာ-

“ယမုန်ရေ့! ငါမနက်ဖြန် ရန်ကုန်ဆင်းမယ်၊ နှစ်ရက်ကြာမယ်”

“ယမုန်ရေ့! ခုညနေ တရားသူကြီးပြောင်းမှာ နှုတ်ဆက်ပဲရှိတယ်။ ညစာမပို့နဲ့တော့”

သူမက ဆရာစားဖိုဖုန်းမို့ ပြောတာဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်မြလွန်းဆွေကတော့ ပုဒ်မကြီးကြီးတပ်ပစ်သည်။

“လူသားငယ်တယ်၊ ပညာက မငယ်ဘူး။ ဆရာ့ကိုအပိုင်ကိုင်ထားတယ်”တဲ့။

ကွင်းလှမှာ ပျော်ပေယ့် ဒီမှာ သုံးခန်းတွဲကြီး လာနေရတာကိုတော့ ယမုန်မပျော်။ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသူကြီး

နှင့် လွတ်ကင်းချင်သည်။ မမနော်ကို နေရာလဲဖို့ပြောကြည့်သေးပါရဲ့။

“မမနော်ရယ်၊ ယမုန် ဆရာအနားမှာ နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့ အိမ်နေရာချင်းလဲပေးပါလားဟင်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“အောင်မယ်! လူလည်ပန်ကာမလေး၊ နင့်ကျေးဇူးကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားကလည်း သောက်တတ်စားတတ်သေး။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီတိုက်ခန်းတွေက ဆရာဝန်တွေ လူလွတ်တွေနေဖို့ပဲ အဆင်ပြေတာ။ နေစမ်းပါဦး မရွှေ့ယမုန်ရယ်၊ ဆရာက ဒီလောက်သဘောကောင်းနေတာ။ နင်နဲ့အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေတော့ပြေပါတယ်”

“ပြေပြီးရောပေါ့၊ ဧကန္တ ဒေါက်တာအမေကိုကြောက်တာထင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ သူ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဟာ။ အလုပ်ရှိတိုင်း ဝရန်တာကထွက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ လူတကာကို အပြစ်ရှာနေချင်တာ။ နေတတ်အောင်နေ၊ သူ့ကိုမေ့ထားလိုက်ပေါ့”

“အင်း . . .”

နှင်းယမုန် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး စိတ်အိုက်နေပုံက အိလည်လည်။ နော်ပလာစေးက ချစ်စနိုးနှင့်...

“ဆရာက နင့်လက်ရာကို တော်တော်သဘောကျနေပြီ ဆို။ နင်လည်း အူစိုတာပေါ့ဟာ။ ဆရာကိုချက်ပေးရင်း ကိုယ် လည်းစားရတယ်။ ရသမျှလစာ အသားတင်စုရုံပဲလေ။ ရွှေတို ရွှေစတွေ စုပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ ဒေါ် မြလွန်းဆွေတစ်ယောက်ပဲ ကြောက်ရတာပါ”

“မပူနဲ့ သူနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်နေလိုက်လေ။ အိပ်ထဲ ရောက်သွားရင် မမြင်ရတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်! ဆရာကလည်း ယမုန်ကို အားမနာတမ်းခိုင်း။ ဟိုကလည်း မကျေနပ်”

“မကျေနပ်ရင် သူလာလုပ်ပေးပစေ”

“ဘယ်လုပ်မလဲ မမနော်ရဲ့၊ သူတောင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒေါ်အကူကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းနေတာ”

“ခေါက်ထားလိုက်ပါဟာ၊ သူ့စရိတ်နဲ့သူ ကြွလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာကတော့ တော်တယ်မဟုတ်လား၊ နင့်အပေါ် ၂ ဝင် လေးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“၂... ဝင်ရအောင် ရည်းစားလုဖက်တွေ ကျနေတာပဲ။ ဆရာမှာ နံပါတ်ကြီးနဲ့ဆိုတာ အားလုံးအသိ”

“ကဲကဲ... လကုန်ရင် နားကပ်ဝယ်တော့။ နောက် လကျ လက်စွပ်ပေါ့ဟာ။ ဟိုး... နောက်လကျ ဆွဲကြိုး”

“မမနော်ရယ်... တော်ပါတော့၊ လူကိုများ”

ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့် ရင်ဖွင့်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေ။ ယနေ့ လည်း လစာထုတ်ရက်မို့ လစာလေးတွေကိုရင်း သူမပျော်ရွှင် စွာ ကိုယ့်အခန်းသို့ပြန်ခဲ့စဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေါ်မြလွန်းဆွေတစ် ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ထုတ် နေတာ မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေတုန်း ဒေါက်တာ စားနှင့်ရောက်လာကာ သားအမိနှစ်ယောက် အထုပ်အပိုးတွေ ဆင်ကာ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့အခန်းမှာ အကူကောင်မလေး ခဲ ကျန်ခဲ့၏။ သိချင်စိတ်ကြောင့် နှင်းယမုန် ရွှေမိအနားသို့ရောက် သွားသည်။

“ရွှေမိ၊ ဒေါက်တာတို့သားအမိ ဘယ်သွားကြတာလဲ။ ငါ့ကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်မမရဲ့၊ ငန့်ကုန်ပြန်ကြတာ။ အန်ကယ်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မကောင်းလို့တဲ့။ အားချတော်ဝင်မှာ တင်ထားရတယ်တဲ့”

“အို! ဒါဆို အတော်ဖြစ်လို့နေမှာပေါ့နော်။ ဒါနဲ့ ရွှေမိ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေမလဲ။ နေရဲလား၊ မမနဲ့လာနေ မလား”

“ရွှေမိ နေရဲပါတယ်၊ အန်တီက ကြာမှာပေမယ့် မမ ဒေါက်တာက မကြာဘူးတဲ့။ အိမ်မှာပစ္စည်းတွေလည်းရှိနေတော့ ရွှေမိစောင့်ရမယ်”

“အေးအေး... ရွှေမိတစ်ယောက်တည်း ကြောက်မှာ စိုးလို့ပါ။ နေရဲလည်းပြီးရော”

နင်းယမုန် ဒီဘက်ပြန်လာပြီး ကိုယ့်အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှာထိုင်ကာ ခေတ္တအမောဖြေ၏။ ငါးမိနစ်လောက် ပေါ့။

“အင်း... ဒီလ နားကပ်လေးတစ်ရံလောက် သွားဝယ် လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် မမနော်နဲ့သွားဝယ်ရင်ကောင်းမယ်။ သူက နယ်ခံဆိုတော့ ဘယ်ဆိုင်ကောင်းလဲသိမှာ”

နားပြီးတာနဲ့ ရေအမြန်ဆုံးချိုးရသည်။ ဆေးခန်းကိုဖြုတ် ရှိမည်လေ။ ဟင်းတွေကတော့ မနက်ကတည်းက ချက်ပြီးသား ပါ။ ရေခဲသေတ္တာလေးရှိသည်မို့ ချက်ရပြုတ်ရတာ အဆင်ပြေ

သည်။ ရေခဲသေတ္တာလေးထဲမှာ ပဒေသာပင်လို လိုက်ကရီသည် လေ။

ဆရာက ဆိုင်မှာချိုင့်မခွဲတော့ပြီမို့ နှင်းယမုန် ဖွယ်ဖွယ် ရာရာလေး စီစဉ်ပေးရသည်။

ဒီနေ့ ငါးခူကြော်၊ ကြက်သားချဉ်စပ်နှင့် မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ နောက် ဗာလချောင်ကြော်၊ ငံပြာရည်ကြော်က ပုစွန်ခြောက်ပေါ ပေါနှင့် အမြဲကြော်ထားပြီး ဖန်ဘူးလေးတွေထဲ ထည့်ထားသည် မို့ ဆရာစားချင်တာ စားလို့ရသည်။ အသင့်ပါပဲ။

တို့စရာကလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲမှာအပြည့်။ သခွားသီး နုနု၊ သရက်သီးကင်း၊ ခရမ်းကျွတ်သီး၊ အချိုတည်းစရာကတော့ ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းသီးနှင့်လိမ္မော်သီး၊ ဆရာကလည်း သစ်သီး ကြိုက်သည်မို့ သူ့လူနာတွေလိုထားတာဖြစ်သည်။

ဆရာလူနာတွေက အလွှာစုံမို့ သစ်သီးသည်လူနာက သစ်သီးပို့သလို ငါးသည်လူနာက ငါးပို့သည်။ အင်း... အချောင် စားနေရတာတော့ သူမပါပဲ။ ဆင်ဖြူတော်ပို့ပြီး ကြံစပ်၊ အဲလေ ဆရာ ဆင်ဖြူတော်ကြီးဖြစ်သွားပြီ။ ကန်တော့... ကန်တော့။

နှင်းယမုန်ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကွဲလိမ်းကာ အဝါရောင် အိပ်ဖတ်ဖတ်ဝတ်စုံလေးကို လဲလိုက်သည်။ နောက် အိမ်တံခါးပိတ်

ပြီး စက်ဘီးအနီလေးနှင့် ဆေးခန်းသို့သွားရ၏။ ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်က ပုံမှန်ဆို ညနေငါးနာရီ။ ဆရာမအားမှသာ နောက်ကျတတ်တာ။

သူမအရင် မောင်နိုင်ကရောက်နှင့်နေပြီး လူနာတွေကို တိုက်ပေးထားနှင့်သည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ဆရာအပြေးအလွှား ကားနှင့်ရောက်လာပြီး လူနာ စကြည့်သည်။ နှင်းယမုန်လည်း ဆရာနှင့်အတူ တက်ညီလက်ညီ။ သွေးပေါင်ချိန်၊ ဆေးထိုး၊ မောင်နိုင်က ဆေးပေး၊ ငွေယူ။

လူနာတွေရှင်းသွားတော့ ဆရာက မောင်နိုင်ကို ငွေငါးသောင်းပေးပြီး နှင်းယမုန်ကိုတော့ မပေးသေးပေ။

“ယမုန် နေဦး၊ အိမ်ရောက်မှယူ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဖြစ်ပါတယ်”

သည်နေ့ လူနာတွေရှင်းချိန်ဟာ ခုနစ်နာရီ။ ဆရာက ကားနှင့်အရပ်ပြန်ပြီး နှင်းယမုန်က စက်ဘီးနှင့်ပြန်သည်။ မောင်နိုင်ကတော့ ဆေးခန်းပိတ်ပြီးမှပြန်မည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဆရာရေချိုးနေတုန်း နှင်းယမုန် ဟင်းတွေနွေးရသည်။ နောက် ဆရာဝန်တာမှာ သွားပြင်ပေးထားလိုက်သည်။ အရေးပေါ်ချက်ပေးထားသည့်ဟင်းချိုကလည်း ပူ

ပူနွေးနွေး၊ ရွက်စုံဟင်းချို။

“ဆရာ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီနော်၊ ပူတုန်းစားပါ”

“အေးပါ . . . အေးပါ”

ချက်ချင်းပင် ဆရာ တီရှပ်တစ်ထည် ခေါင်းစွပ်လျက် ထွက်လာတော့ နှင်းယမုန် မျက်နှာပူချင်ချင်။

ဆရာမှာ ရင်ဘတ်မွေးတွေ ချိုင်းမွေးတွေနဲ့လေ။ ဟင်း! လူညစ်ကြီး။ ရင်ဘတ်မွေးက ထားပါတော့၊ ချိုင်းမွေးတွေက ရွံစရာ။ အိုလေ . . . ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ မျောက်ဖြစ်ဖြစ်။

ဗလကလည်း မာဆယ်တွေ ကြွက်သားတွေနဲ့၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပေါ့။ ဆရာငယ်ငယ်က အားကစားသမားဖြစ်မည်။ ကျစ်လစ်သောကိုယ်နှင့်။

ဆရာက စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ရင်းက ဟင်းတွေကို သေချာကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ အားမနာပါးမနာနှင့် . . .

“အင်း . . . ငါးခုကြော်လေးက ရှုနေတာ ကောင်းပါတယ်။ ကြက်သားချဉ်စပ်က နည်းနည်းစပ်တယ်။ ရခိုင်မ ကျနေတာပဲ၊ အစပ်အရမ်းစားတာမကောင်းဘူး။ မြင်းခွာရွက်သုပ်လေးကတော့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျ ရှောက်သီးသုပ်၊

ဟင်းခါးလေးချက်၊ ပူမှနော်။ နောက် ကြက်သားကြော်ပေးဟာ။
ငါဝယ်ငယ်တုန်းက နတ်ပွဲတွေမှာ ကိုကြီးကျော်ဝင်လို့ ကြက်ကြော်
စားရင် အရမ်းစားချင်တာ။ နေ့တိုင်းတော့ မစားချင်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဒီနေ့ရော စားလို့အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“မပြေတော့ရော ဘာထပ်လုပ်ပေးလို့ရသေးလဲ။”

တကယ်တော့ နန္ဒကျော်ခေါင် နှင်းယမုန်ကို စနေတာ
ပါ။ တစ်ဖက်အိမ်မှ ဒေါ်မြလွန်းဆွေတို့သားအမိ ပြန်သွားတာ
စိတ်မကောင်းပေမယ့် စိတ်ပေါ့သွားတာတော့အမှန်။

ဗာလချောင်ကြော်နှင့် သခွားသီးနု၊ သရက်ကင်းခွဲခြမ်း
လေးတွေကလည်း လိုက်ဖက်ပါသည်။ အချိုပွဲကတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း ငှက်ပျောသီးနှင့်ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးကို အသင့်ခွဲစိတ်
ပေးထားသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှထုတ်ခါစမှီ အေးအေးလေး။

“ဆရာကလည်း တစ်ဖက်သား စိတ်မချမ်းသာအောင်
သိပ်ပြောတာပဲ။”

“ဝဩ်... အေး... ဆောရီး ဆောရီး၊ ကဲ! ယမုန်
လည်း သွားစားလေ။ အင်း... ဒီမှာပဲ စားလိုက်ပါတော့လား။”

ဆရာက ခပ်ပျော့ပျော့ခေါ်လျှင် နှင်းယမုန်ခေါင်းခါလိုက်
ပါသည်။

“သူများတွေမြင်ရင် မတင့်တယ်ဘူးဆရာ၊ ယမုန်က
ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာ စိုးပါတယ်။”

နန္ဒကျော်ခေါင် ဘာမှမပြောချင်တော့။ အနေအထိုင်
ဆင်ခြင်တာ ကောင်းပါတယ်လေ။ ရေရှည်မှာ သူကလေးဟာ
ကိုယ့်စားဖိုမှူးဖြစ်နေရမယ်မဟုတ်လား။

“မင်းလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။”

နှင်းယမုန် ကိုယ့်ဝရန်တာသို့ပြန်လာပြီး သည်တစ်ခါ
တော့ ကိုယ်လည်းသေသေချာချာစားလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး
ကြက်လိုယက်ပြီး သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အစာရှာခဲ့ရသမျှ
ထမင်းစားချိန်လေးမှာတော့ အချိန်ယူအရသာခံပြီး စားဦးမှ။

သူမက ဆရာ့လို ဟင်းများများနှင့်မစားတတ်တဲ့သူမ့်
ကြက်သားချဉ်စပ်နှင့် ငံပြာရည်ကြော်၊ နောက် သခွားသီးနှင့်ရောက်
ရွက်တို့၊ ပြီးတော့ ဟင်းချိုပူပူ၊ ဒါတောင် ပျားနေပြီ။ ဆရာ့ကို
ချက်ပြုတ်ပေးရင်းနှင့် သူမပါ အကျင့်တွေပျက်နေပါပြီ။ ဒုက္ခပဲ။
ကိုယ့်ဘာသာဝယ်ချက်စားရလျှင် လစာပြုတ်မည့်ကိန်း။

ဆရာ့ကိုတော့ ငါးရူကြော်နှင့် မြင်းခွာရွက်သုပ် ပိုထား
သည်။

အေးအေးဆေးဆေးစားနေစဉ် ဆရာက သူမစားပွဲသို့

၁၀၈ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လျှောက်လာပြီး ရောက်ရွက်နုလေးတွေ နှိုက်ယူလေ၏။

“ရှောက်ရွက်က အကြောအချဉ်ပြေတယ်၊ ငါလည်း ကြိုက်တယ်”

“ရှောက်ရွက်က နည်းနည်းစပ်တော့ ဆရာမကြိုက်ဘူး လားလို့ပါ”

“မင်းလည်း ငါစားသလိုလိုက်စားပါယမုန့်၊ တစ်ယောက် တည်းစားရတာ ဘယ်မျိုးကျမလဲ”

“ယမုန့်ဘာသာဆို ဒီလောက်တောင် ဘယ်စားနိုင်မလဲ ဆရာရယ်၊ မျိုးကျအောင် စားပါ၊ အခု ယမုန့်က ဆရာအတွက် ချက်ပေးရင်း အစားကောင်းအသောက်ကောင်းတွေ အမြဲစားနေ ရတာပါ”

ဆရာ တစ်ဖက်သို့ပြန်ရောက်သွားပြီး ထမင်းဆက်စား နေခိုက်၊ တစ်ဖက်တိုက်ခန်းမှ ရွှေမိက သူ့ဝရန်တာမှာထိုင်ပြီး ကြည့်နေလေ၏။ ဧကန္တ ဒေါ်မြလွန်းတွေများ တာဝန်ပေးခဲ့လေ သလားမသိ။

သည်စဉ် ဆရာဖုန်းသံမြည်လာပြီး ဆရာ ဖုန်းကိုင်လိုက် တာတွေ့ရသည်။

“ဟေ! အေးအေး... ခုလဲလာခဲ့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆရာဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ထမင်းကိုလက်စသတ်လိုက်လေ လျှင် ယမုန့်လှမ်းကြည့်မိသည်။

“အရေးပေါ်လူနာရောက်လာလို့ ယမုန့်၊ ဗိုက်ခွဲရမှာ။ လူနာက သူ့အိမ်မှာ နှစ်ရက်တောင်ကြာနေပြီတဲ့။ ဘုရားမလို့ အခြေအနေကောင်းပါစေဗျာ”

ဆရာ သူ့တိုက်ခန်းကိုပင်မပိတ်နိုင်ဘဲ ယမုန့်ကိုလက် ညှိုးထိုးပြခဲ့ပြီး ကားနှင့်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ယမုန့် ဆရာတိုက် ခန်းကိုပိတ်ပေးလိုက်ပြီး ဆရာစားလက်စပန်းကန်များကို ဒီဘက် သို့ သယ်လာရသည်။

ဆေးရုံမှာ ဆရာမတွေရှိသည်မို့ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှုမှာ ကူညီနိုင်မည်ထင်သည်။ ပန်းကန်တွေဆေးရင်း ဆရာခွဲစိတ်ခန်း ဝင်လျှင် လူငယ်ပီပီ သီချင်းတွေအော်ဆိုရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ခွဲ တတ်တာကို သွားသတိရသည်။ ပြီးခါနီးလျှင်ပေါ့။ ခွဲစိတ်လို့ပြီး တော့မည်၊ အိုကေသွားပြီဆိုလျှင် လေးဖြူတို့ ဖြိုးကြီးတို့ရဲ့ ဟဲဗီး ခက်တယ်တွေကိုအော်ဆိုရင်း ကျေနပ်နေတတ်သည့်ဆရာအသွင် ကို နှင်းယမုန့်မြင်ယောင်ရင်း ပြုံးမိသွား၏။

အို! ငါ့အတွေးထဲမှာ ဆရာအကြောင်းတွေချည်းပဲ။ သူ ထမင်းစားလို့အဆင်ပြေဖို့ သူ့အလုပ်လုပ်လို့အဆင်ပြေဖို့တွေချည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပဲ တွေးမိနေတယ်။

သူမ ဆရာကို ဂုဏ်လေးအရ ကိုးကွယ်နေချင်တာလား။
ကိုးကွယ်နေမိပြီလား။

ကြည့်စမ်း! တစ်လမှာ လကွယ်နှင့်လပြည့်နှစ်ကြိမ်လည်း
အခမဲ့ဖိစိတဒါန ကုသပေးသေးတဲ့ဆရာ။

မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး ဆေးပေးခန်းမှာ ပင်
တိုင်ဌာနဖွင့်ပြီး လူနာတွေကို ဆေးကုသပေးသေးသည်။ ကိုယ်
တိုင်လှူသည့်အပြင် ဆေးဆိုင်တွေ သူဌေးတွေဆီမှာ ဆေးအလှူ
ခံ၊ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးတတ်သည့်ဆရာစေတနာ။

“အဲဒီလောက် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေတဲ့
ကြားထဲက ဆရာ ကားစီးရတယ်နော်။ ငွေလည်းပေါတယ်နော်”

နှင်းယမုန် တအံ့တဩပြောတော့ ဆရာက...

“တောသူမ! ငါက မိဘချမ်းသာပြီးသား၊ ပြီးတော့ လူ
နာတွေကလည်း ဆင်းရဲသားချည်းမှမဟုတ်တာ။ မှတ်ထား၊ စေ
တနာကောင်းတဲ့လူအတွက် စေတနာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး
သားပဲ”

“အင်းနော်... ဟုတ်တာပဲ။ ဆရာ့ဆေးခန်းကလည်း
အောင်မြင်တာပဲလေ။ ဘယ်လောက်ပဲလှူလှူ ထပ်ထပ်ဝင်နေတာ

ပဲလေ”

ဆေးရုံမှာ မျက်စိလူနာတွေ ခွဲတာ ကုသတာ မျက်မှန်
သျှတာတွေကတော့ နိုင်ငံတော်အစီအစဉ်၊ တိုင်းဝန်ကြီးချုပ်နှင့်
အလှူရှင်များ၊ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ကောင်းမှုကုသိုလ်။

သူမအလုပ်တွေပြီးတော့ အိမ်တံခါးပိတ်ကာ အိပ်ရာထဲ
ဝင်ပြီး အနားယူရသည်။ ညကိုးနာရီလည်းကျော်ပါပြီ။ ဆရာမှာ
အပိုသော့ရှိသည်မို့ သူ့ဘာသာဖွင့်ဝင်လိမ့်မည်။ နှင်းယမုန်အိပ်
ပျော်သွားတာမို့ ဆရာဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်သည်ပင် မသိတော့။

အခန်း (၈)

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဆေးခန်းပိတ်သည့်နေ့ဖြစ်သည့်အပြင်
ကျွတ်လည်း နားရသဖြင့် နှင်းယမုန် မမနော်နှင့်ဈေးသို့လိုက်ခဲ့
သည်။ ဈေးသွားချင်တာထက် ရွှေဝယ်ချင်လို့ပါ။

“နဒီရွှေဆိုင်က မမနော်နဲ့ရင်းနှီးတယ်၊ ရွှေလည်း အရစ်
ကျဝယ်လို့ရတယ် ယမုန်။ တစ်လတစ်ခါ ငွေသွင်းပေါ့။ ဆွဲကြိုး
လိုချင် ဆွဲကြိုး၊ ကြိုက်တာယူလို့ရတယ်”

“ကြွေးမယူချင်ပါဘူးမမနော်ရယ်၊ နားကပ်လေးလောက်
ဆို တော်ပါပြီ။ ဆရာ့ဆီကတောင် ဆေးခန်းကူတဲ့အတွက် လစာ
မရသေးဘူးလေ။ မနွေက ဆရာအရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရလို့ ခုထိမနီး
သေးဘူးလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒါက တစ်လလုံးသုံးဖို့စိုက်ထား၊ လစာနဲ့ဝယ်ပေါ့”

“မမနော်ရော ဝယ်ပါလား၊ နှစ်ယောက်လစာနဲ့ဆို ဝယ်လို့ရမှာပေါ့နော်”

“အမယ်! မထင်နဲ့ညီမရေ၊ နှစ်ယောက်လစာဆိုပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်လေ။ ဘယ်ပိုမလဲကွယ်... ဘယ်ရွှေလုပ်နိုင်မလဲ”

“ဟင်! ဒါနဲ့များ ရွှေဆိုင်နဲ့သိနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဪ... ဒါကတော့ အဲဒီဒီက ဆေးရုံလာတက်ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးသွားတာပေါ့။ ငါလည်း နားကပ်လေး လက်စွပ်လေး လောက်တော့ ဖျစ်ညှစ်ဝယ်ဖူးတာပေါ့... ဟဲဟဲ”

သဘောကောင်းသည့် မမနော်ပလာစေးဟာ ဒီလိုပဲ ပွင့်လင်းသည်။ နှစ်ယောက်သား ဈေးသို့ခြေလျင်လျှောက်လာကြရင်း ဈေးသို့မရောက်မီ ဟီးထနေသည့်ဒီရွှေဆိုင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ တောမြို့လေးပေမယ့် မြို့ဒီခိုင်းအတိုင်း ဆင်ထားတာ။ ပစ္စည်းမှန် ဈေးမှန်နဲ့ လက်ရာတွေကောင်းလို့ ဒီမှာ တော်တော်အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တယ်”

“မမနော်ကို ကြော်ငြာပေးဖို့ကောင်းနေပြီနော်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်က မှန်ရှိုးကေစံတွေနှင့် ပြထားပြီး စပါးပေါ်ချိန်မို့ အခြားဝယ်ယူသူများလည်း တွေ့ရသည်။ မမနော်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ဆီးကြိုရင်း...

“လာလာ... မနော်၊ မလာတာကြာလို့ ပိုတဲ့ငွေတွေ ဘယ်မှာများသွားပြီး မြှုပ်နဲ့နေသလဲလို့ ကိုဝင်းနဲ့ပြောနေရသေးတယ်”

“ကလေးနှစ်ယောက်ဆီမှာ မြှုပ်ထားတာပါ မမအေးရယ်။ အခုလည်း ကျွန်မ မဝယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာလေ စရာမအသစ်လေး၊ နားကပ်လေးဘာလေး ဝယ်ချင်တယ်ဆိုလို့၊ အမယ်! ကိုဝင်းညီလေးတောင် ရောက်နေပါလား။ ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

မမနော်ကတော့ ဒီဆိုင်နှင့်တော်တော်ရင်းနှီးနေတာဖြစ်မည်။ နဒီရွှေဆိုင်ပုံစံက နှစ်ထပ်တိုက်လှလှပါ။ အောက်ထပ်မှာ အရောင်းခန်းမဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ လူနေတာဖြစ်မည်။

နောက်ဘက်မှထွက်လာသည့် အသက်အစိတ်လောက် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မမနော် လှမ်းနှုတ်ဆက်နေပြန်သည်။ ရုပ်မချောပေမယ့် စတိုင်ခပ်ပြောင်ပြောင်နှင့်။

“မနက်စောစောက ရောက်တယ်ဆရာမ၊ ပစ္စည်းတွေ လာပို့တာပါ။ ဪ... ဒါနဲ့ ဒီဆရာမအသစ်လေးရောက်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်နော်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေး လို့။ ခုလို ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကိုလာပြီး အားပေးတာ ကျေးဇူးပါ ပဲဗျာ”

သူတို့က ဆိုင်အတွင်းဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းသို့ခေါ်သွားလျှင် နှင်းယမုန် အားနာနေမိသည်။ ကိုယ့်ကို ရွှေတစ်ကျပ်သားလောက် ဝယ်မယ်များ ထင်နေသလားမသိဘူး။ ဝယ်နိုင်မှာက နည်းနည်း လေးရယ်။ နှင်းယမုန် မျက်နှာတွေပူနေစဉ် ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ ချပေးနေပြန်သည်။

“မမနော်ရယ်၊ အားနာလိုက်တာ။ ယမုန်တို့ဝယ်မှာဖြင့် နည်းနည်းလေးကို”

“ရပါတယ် ယမုန်ရဲ့၊ မမအေးတို့က သဘောကိုကောင်း တာ”

ကိုဝင်းက ရှေ့မှာရောင်းနေပြီး မမအေးနှင့်ကိုဝင်းညီဆို တာက သူမတို့အနားသို့ လာထိုင်ကြ၏။ မမနော်က မိတ်ဆက် ပေးလေသည်။

“မမအေး၊ ဒါလေးက ခုမှရောက်လာတဲ့ဆရာမအသစ်

လေး။ နာမည်က နှင်းယမုန်တဲ့။ ယမုန်၊ ဒါက နဒီရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်အေးနုနုဝင်းတဲ့။ သူက ကိုဝင်းရဲ့ညီ ဝင်းထွဋ်ဇော်တဲ့၊ ပဲခူး မှာလည်း ရွှေဆိုင်ပဲ။ သူတို့မိဘတွေက ရွှေဆိုင်လုပ်တယ်။ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးလည်း ဒီအလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ အသိမိတ် ဆွေတိုးလို့ အားရှိရပါတယ်”

ပြီးယောင်ယောင်နှင့် နှင်းယမုန် ပဋိသန္တာရစကားဆို နေပေမယ့် လူက ပြန်ချင်နေပါပြီ။ မမနော်လည်း ဖင်တကြကြ၊ သူ့သားအငယ်လေးက ဆိုးတယ်လေ။ အခုလောက်ဆို အိမ်မှာ သောင်းကျန်းနေရောပေါ့။ အိမ်ရှင်တွေက ဧည့်ခံကောင်းနေလို့။ အစ်မယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ကုပ်ရင်း ယမုန်ကပင်...

“ကျွန်မ နားကပ်လေး ကြည့်ချင်လို့ပါရှင်”

“ဪ... ညီမ ဒီမှာနေပါ၊ အစ်ကိုယူလာပြပါမယ်။

ညီမက ဆရာမဆိုတော့ အနီလေးယူပါ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မက အဖြူကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို... စိန်”

ဝင်းထွဋ်ဇော် စကားမဆုံးမီ ယမုန်ငြင်းလိုက်တာ ပျာပျာ

ချလဲ။

၁၁၈ ❖ ကြယ်စင်ပျူ့လေး

“အို! ကျွန်မတတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ တော်ရိလျော်ရိ တစ်ခုခုလောက်ပဲ သွားကြည့်ပါ့မယ်။ အားနာပါတယ်ရှင်၊ အများကြီးလည်း ဝယ်နိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဧည့်ခံနေရတာ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် သူမ ပူထူနေမိတော့ မမအေးနှင့်ဝင်းထွဋ်ဇော် ပြီးရယ်မိကြရင်း သိပ်ရိုးတဲ့ဆရာမချောချောလေးဟု နှစ်လိုနေမိကြသည်။

“ရပါတယ်ညီမရဲ့၊ အားမနာပါနဲ့။ ဒီကို ယူလာပေးပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ဟိုမှာပဲကြည့်ပါ့မယ်၊ အားနာပါတယ်ရှင်”

“ဪ... ညီမကလည်း အလကားနေရင်း အားနာနေတော့တာ”

နှင်းယမုန် အတင်းထရပ်ကာ နားကပ်များပြထားသည့် မုန်ရိုးကေစုံဆီသွားတာ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးချင်လို့ပါ။ ဝင်လာမိတာ မှားတာပဲ။ ဘာနားကပ်မှလည်းမလိုချင်တော့ဘူး။ ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်ကြည့်ရတာ လူကိုလှောင်သလိုလို သရော်သလိုလိုလို့ပဲ သူမ ထင်နေမိသည်။

ယမုန် နားကပ်ကြည့်နေတော့လည်း သူက သူမအနီး

မှကပ်လျက် ဂရုတစိုက်နှင့်...

“ဒီနားကပ်အနီလေး လှတယ်ညီမ... နိုးလေ။ ခမောက်ပုံပြယ်လေးလေ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မမှာ ငွေတစ်သိန်းပဲပါတယ်၊ တစ်သိန်းနဲ့ရမယ့်နားကပ်ပဲ ပြပါရှင်”

“ဪ... ညီမကလည်း ဒီတွင်းကွက်လေး ယူစမ်းပါ။ ရှိတဲ့ငွေပေးခဲ့ပေါ့။ နောက်လမှ ကျန်တာပေးလေ”

“ဟင့်အင်း... တစ်သိန်းတန်တာပဲယူမယ်၊ တစ်သိန်းတန်မရှိရင်လည်း ဆောရီးနော်။ ကျွန်မ နောက်လမှဝယ်ပါတော့မယ်”

နှင်းယမုန်စိတ်ရှုပ်နေပြီမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်တော့ဘဲ မမနော်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲမှထွက်ခွာမည်ပြုလျှင် ဆိုင်းထွဋ်ဇော်က အတင်းတားထားလေ၏။

“အို! စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့နော်၊ ဆောရီးပါ ညီမရယ်။ ဒါဆိုလည်း တစ်သိန်းနဲ့တန်တာပဲပြပါမယ်။ ညီမ ခဏဆိုင်ပါဦးနော်။ အစ်ကို ယူလာခဲ့မယ်။ ညီမကြိုက်တာရွေးပေါ့၊ နောက်လကပဲ တစ်ခုလောက်ဖြစ်ပြင် အားပေးသွားပါနော်”

သူ့ပုံစံက မရောင်းရမှာစိုးနေသည့်ပုံ။ ကိုယ်ကလည်း

သူတို့မှန်တွေ လက်ဖက်ရည်တွေ စားသောက်ထားမိပြီဆို အတွင်း
ဘက်ညှော်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်ရပြန်သည်။ သူက နားကပ် ဆယ်ရန်
လောက် ဗန်းလေးနှင့်ထည့်ကာ ယူလာပြလေသည်။

နားကပ်လေးတွေအားလုံး အောက်ခံကတ္တီပါအနက်ပေါ်
မှာ ဝင်းပနေလိုက်တာ လိုချင်စဖွယ်။ သူမက အဖြူကြိုက်သည်
ဆိုလို့ ကျောက်အဖြူရောင်နှင့်ပုံဆန်းလေးတွေချည်းပါ။

“ဒါလေးတွေအားလုံး တစ်သိန်းဝန်းကျင်ချည်းပါပဲ။ ညီမ
ကြိုက်တာပြောပါ။ အစ်ကိုတွက်ပေးပါမယ်”

မမအေးမှာ ဝယ်သူများကျလာသဖြင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်
သွားသလို မမနော်မှာလည်း မမအေး၏သမီးလေးအနားသို့ရောက်
နေသဖြင့် ညှော်ခန်းထဲမှာ သူနှင့်ယမုန်နှစ်ယောက်တည်းလို ဖြစ်
နေရ၏။

နားကပ်လေးတွေက လှလွန်းသဖြင့် သူမ အံ့သြနေရ
ရင်း...

“ဒါ စိန်တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီဆိုင်မှာ စိန်တွေ
တော့ မရောင်းပါဘူးနော်”

သူမ၏ ဇဝေဇဝါအမေးကြောင့် သူက ကရုဏာသက်
သည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“ဪ... ညီမရယ်၊ ဒါ ရှုရှားစိန်လေးတွေပါ။ စိန်
အတုပေါ့ဗျာ၊ ဒီတစ်လုံးနားကပ်လေး မလှဘူးလား။ ဒီခြယ်လေး
ထည်း လှတာပဲ”

“ဟို... ဒါတွေ တစ်သိန်းမကဘူးထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ
မှာ...”

“ဟိုး... တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ကဲ! ညီမကြိုက်တာရွေး
လိုက်။ အစ်ကို ဈေးတွက်ပေးမယ်။ သိပ်ပြီးစဉ်းစားတွေဝေလွန်း
ရင် အမျိုးကြီးဖြစ်တတ်တယ် ညီမရဲ့”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်အရာမဆို လက်တွေ့ကျကျ
လုပ်မှပေါ့။ ညီမကြိုက်တဲ့တစ်ရန် ရွေးလိုက်၊ အစ်ကိုက ဈေးတွက်
ပေးမယ်၊ ဒါ ဘာများစဉ်းစားစရာလိုသလဲကွာ။ ကဲ! ရွေး... ရွေး
လိုက်”

သူတိုက်တွန်းသဖြင့် နှင်းယမုန် နားကပ်လေးကိုရွေး
လိုက်သည်။ ကျောက်ဖြူလေးက စိန်လောက် လက်နေပြီး ချစ်
စဖွယ်။

သူက နားကပ်လေး၏နောက်ပိတ်မှာ ချိတ်ထားသည့်
သင်္ကေတကိုဖတ်လိုက်ပြီး ဘောက်ချာရေးပေး၏။ ရွှေက ဒေလျှော်

တွက်ရောဘာရောမှ ၂ ပဲ။ တန်ဖိုးက ရှစ်သောင်းခွဲ။

“ကဲ! ညီမငွေ ပိုတောင်ပိုသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ငွေခွဲ တစ်လလုံး ဘယ်လိုစားမလဲ... ပြော”

သူမေးပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ နင်းယမုန် စိတ်တိုမိသည်။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ မိတ်ဆွေတွေလည်းမဟုတ်သေးဘဲနဲ့။

သူက သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပင် လှမ်းယူလိုက်သေး၏။ ဒီလူကြီးတွေ လွန်ပြီ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျွန်မ ပေးမှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယမုန်ဖုန်း ယူမလို့ပါ။ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ် ထည့်ပေးမလို့လေ”

“ကျွန်မဟာ ဖုန်းမရှိသေးဘူး၊ နောက်မှဝယ်မှာ”

သူက ဒိုက်တင်ပိုစွာနှင့် သူ့နဖူးသူရိုက်လိုက်သေး၏။

“ဟောဗျား... နိုင်ငံတော်က လုပ်သားပြည်သူတွေ အားလုံး ဖုန်းကိုင်နိုင်အောင် ချပေးတာတောင် ညီမမှာ ဖုန်းမရှိသေးဘူးလား။ ဆိုက်ကားသမားတွေ ငါးစိမ်းသည်တွေတောင် ကိုင်ကုန်ကြပြီလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မကိုင်နိုင်သေးဘူး။ ကျွန်မက သူတို့ထက် ဆင်းရဲတယ်”

နားကပ်ဘူးကိုယူ၊ သူ့ကိုငွေပေးပြီး ယမုန်ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားလျှင် ဝင်းထွဋ်ဇော် ပြာသွားရ၏။ သူပြောတာ လွန်သွားပြီလေ။

“ဟာ! ဆောရီး ညီမရယ်၊ ကိုယ်က အားမလိုအားမရ ဖြစ်လို့ ပြောမိတာပါ။ အစ်ကိုက ဟန်းဆက်လည်းရောင်းတယ်၊ မနက်ဖြန် တစ်လုံးလာပေးမယ်၊ နောက်လမှ ငွေချေပေါ့”

“ကျွန်မက အကြွေးရတိုင်း ဝမ်းသာအားရ ယူတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူးရှင်။ ဖုန်းမကိုင်ရလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မမှာ ဖုန်းဆက်စရာ မိဘညီအစ်ကိုလည်းမရှိဘူး”

စကားကိုတုံးတိပြောပြီး နင်းယမုန် ဆိုင်ထဲမှ ဇွတ်ပင်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မထွက်လျှင် သူတို့ပုံစံက တစ်မနက်ခင်းလုံးပင် ဒည့်ခံနေမည့်ပုံ။

သူမနောက်မှ မမနော် အပြေးကလေးလိုက်လာပုံမှာ ရယ်စရာ။ လိမ့်လိမ့် လိမ့်လိမ့်နှင့်ပေါ့။ သို့သော် ယမုန်မရယ်နိုင်ပါ။ ဘာကိုစိတ်ဆိုးနေမိမှန်းမသိ။ စိတ်ဆိုးနေတာတော့အမှန်။ မမနော်က သူမကိုမိလာတော့...

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမစောင့်တာလဲ ကောင်မလေး။ ကေန္တ ဟိုက ရည်းစားစကား တစ်ထိုင်တည်းပြောလိုက်ပြီထင်

တယ်။ ဟုတ်လား။”

“မပြောပါဘူး။ မမလူက ယမုန့်ကို ဖုန်းမရှိတာနဲ့ ဆိုက်ကားသမား၊ ငါးစိမ်းသည်တွေတောင် ဖုန်းကိုင်နိုင်ပြီလို့ နှိပ်ထည့်လိုက်လို့”

“ဪ... ယမုန့်ရယ်၊ သူက နှိပ်လိုက်တာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ လျှာဘာရိတ်လွတ်သွားလို့ဖြစ်မှာပါ”

“လွတ်စရာလား မမရဲ့၊ သူက အရောင်းအဝယ်သမားပါ။ စကားကိုလိုသလိုပြောတတ်ပါတယ်။ ဒါ ယမုန့်ကိုတမင်နှိပ်ကွပ်တာ”

“ကဲကဲ... ငါလည်း ကြားထဲက မဖြန်ဖြေတော့ဘူးနော်။ နားကပ်ရော ရခဲ့လား။ အိမ်ကျမှကြည့်ရဦးမယ်”

“ပန်ထားမှပဲကြည့်တော့ မမရေ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဈေးအမြန်ဝယ်ကြစို့။ ဆရာဆုနေဦးမယ်”

“အေးအေး... နင်လည်း နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ သခင်တစ်ယောက်ရနေတယ်။ ဆရာက နင့်ဆို အားမနာဘူးနော်၊ ခိုင်းလိုက်တာ လွန်ရော”

“ယမုန့်၊ ဆရာရဲ့လက်အောက်ငယ်သားပဲ မမနော်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာကိုချက်ပေးရင်း ယမုန့်အလကား ကပ်စားရတယ်

လေ။ ဒါကြောင့် ခုလို နားကပ်ဝယ်နိုင်တာပေါ့”

“အေး... နင်ကျေနပ်လည်းပြီးရော၊ သတိတော့ထားနေ ယမုန့်၊ ဆရာမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ နောက် ဒေါက်တာကလည်း မျက်စိကျနေတယ်။ နင် ဆူးကြားက ဗူးဖြစ်ပြီး ညပ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမနော်ရဲ့၊ ယမုန့်က ဆရာအိမ်ထဲတောင် မဝင်ပါဘူး။ ဝရန်တာမှာပဲ ထမင်းပွဲပြင်ပေး၊ ပန်းကန်ယူဆေးတာပါ။ အဲ! ဆရာမရှိရင်တော့ အိမ်လေးဘာလေး တစ်ခါတလေ ဝင်ရှင်းပေးပါတယ်”

“အေး... တော်ကြာ ဒေါက်တာမာမိ မျက်စိနောက်ပြီး ချွန်တွန်းတွေလုပ်နေမှာစိုးလို့၊ ဆရာက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူတို့က ဖြစ်နေတာ”

ဈေးအမြန်ဝယ်ကြပြီး နှစ်ယောက်အတူပြန်လာခဲ့ကြရင်း ဆေးရုံရှေ့မှာပင် လမ်းခွဲရသည်။ မမနော်ရဲ့အိမ်က တစ်လမ်း၊ သူမတို့တိုက်ခန်းက တစ်လမ်းလေ။ လမ်းမြှာလေးတွေ ခွဲထားသည်ပေါ့။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ဆရာကို ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် သက်တောင့်သက်သာတွေ့ရလျှင် ယမုန့် ခြေလှမ်းမှားချင်သွားတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ဆရာကွယ်ရာမှာ မဟုတ်တာတစ်ခုခု လုပ်

လာမိသည့်နှယ်။

“ဘာတွေဝယ်လာသလဲ”

“ဖားနဲ့ငါး ဆရာ၊ ကြက်သားလည်းပါတယ်။ ဝက်သား
ရော... နောက်နေ့စာပေါ့”

“အင်း... ချက် ချက်၊ နေ့လယ်မှာ ငါ ရန်ကုန်ဆင်း
စရာရှိတယ်။ ဆယ်တစ်နာရီလောက် ထမင်းစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဆရာက ထမင်းစားပြီးမှ သွားမှာ
လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆေးရုံမှာ ကိစ္စတွေရှိသေးလို့”

“ဪ”

ဆရာစကားအတိုင်း နင်းယမုန် အမြန်ဆုံးချက်ပြုတ်
လိုက်ပါသည်။ ဖားကြော်နဲ့ငါးခူကုလားဟင်း။ နောက် ကန်စွန်း
ရွက်ကြော်၊ ပုစွန်ထုပ်ရလာသဖြင့် နှစ်ကောင် မီးကင်လိုက်သေး
၏။ သံပရာရည်ဆမ်းပြီးစားလျှင် ဆရာကြိုက်သည်။

ဆယ်နာရီလောက်မှာ ချက်ပြုတ်ပြီးသွားလျှင် ယမုန်ရေ
အမြန်ချိုးပြီး အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းသည်။ နောက် နားကပ်
အသစ်လေးကို မှန်ကြည့်ပြီး ဝတ်လိုက်၏။

အိုး! ... လှလိုက်တာ၊ သူမက နားရွက်လည်းလှသူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မို့ ဖြူနေသည့်နားလှလှလေးမှာ နားကပ်လေးက စိန်ပွင့်လေး
နှယ်။ ရွှေကလည်း ဝင်းဝင်းစက်စက်။ ကျောက်ကလည်း ဖြိုးဖြိုး
ဇွပ်ဇွပ်။ ဘာပဲပြောပြော နဒီက ပစ္စည်းမှန်ဈေးမှန်တယ်လို့ နာ
မည်ကြီးတာ မလွန်ပါ။

သည်စဉ် ဆရာအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ ကမန်း
ကတန်းထကာ စတီးလင်ဗန်းလေးထဲ ထမင်းဟင်းပန်းကန်များ
ခူးခပ်ထည့်လိုက်သည်။ အချို့ပွဲရောဘာရော နှစ်ခေါက်လောက်
သယ်ရမည်။

ဆရာ ဝရန်တာစားပွဲမှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ယမုန်
ဗန်းလေးချကာ ထမင်းဟင်းများပြင်ဆင်နေခိုက် ဆရာထံမှ...

“ဟင်! နင်... ဒါ... ဒါ ဘယ်ကရတာလဲ”

သူမ၏နားကိုကိုင်ကာ ဆရာဖြစ်သွားပုံက ဒေါသတကြီး
မို့ ယမုန်လန့်သွားရ၏။ တစ်ဖက်ခန်းကို စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကြည့်
တော့ တံခါးပိတ်ထားတာတွေ့ရသည်။ ကောင်မလေး ဘယ်
ရောက်နေသည်မသိ။

“မနက်က ဝယ်လိုက်တာပါဆရာ။ နဒီရွှေဆိုက်ကလေ”

“ဘာ! နင်က စိန်နားကပ်တောင် ဝယ်နိုင်နေပြီဟုတ်
လား။ ဒီလိုစိန်တစ်လုံးတည်းဆို အနည်းဆုံး ငါးသိန်းလောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တန်တယ်”

ဆရာ ဘာကိုမယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာလဲ။ ကေန္တ ဆေးခန်းမှာ ဆရာငွေတွေ ခိုးတယ်လို့များ စွပ်စွဲချင်တာလား။ အတွေးကြောင့် ယမုန်မျက်နှာပျက်သွားပုံက မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်။ သူမက ဟန်မဆောင်တတ်သူပါ။

“ဆရာပိုက်ဆံတွေ ကျွန်မ အလွဲသုံးစားတစ်ခါမှမလုပ်ပါဘူး။ ဆေးခန်းကငွေတွေလည်း စာရင်းနဲ့အတိအကျအပ်တာပါရှင်”

“နင့်ကို ငါ သူ့စွပ်စွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနားကပ်ဘယ်လိုရသလဲဆိုတာသာ မေးတာ။ မနက်ကဝယ်တော့ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ... ပြော”

ဆရာအသွင်က ဒေါသတကြီးဖြစ်နေလျှင် ယမုန်မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး အိမ်ထဲဝင်ကာ ဘောက်ချာစာရွက်ကို ပြလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှ မပစ်မှားတတ်ဘူး။ ကျွန်မလစာနဲ့တန်တာပဲ ဝယ်တာ။ ဆရာအထင်မှားအမြင်မှားခံရတာ ကျွန်မအရမ်းဝမ်းနည်းတယ်”

နန္ဒကျော်ခေါင် ဘောက်ချာကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်၏။

“ဒါ လုပ်ကြံမှုပဲ။ ငါ့အိမ်ကလည်း ရွှေငွေရောင်းတယ်။ ဒါ... စိန်ပဲ။ မင်းကို ဒါဘယ်သူရောင်းလိုက်တာလဲ”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ညီ”

“ဝင်းထွဋ်ဇော်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဩ... မင်းနဲ့ဘယ်အချိန်က သိလိုက်တာလဲ၊ တယ်လွင်ပါလား”

ခုမနက်မှမြင်ဖူးတယ်ဆိုလျှင် ဆရာပိုပြီးပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောနေမှာစိုးသဖြင့် ယမုန်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စိန်ဆိုသည့်နားကပ်ကိုသာ ရွတ်ပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား။ ဆရာ မှားသလား၊ ဝင်းထွဋ်ဇော် မှားသလား၊ သူက စိန်နားကပ်နဲ့ ရိုးရိုးနားကပ်မှားပြီး ရောင်းလိုက်သလား။

သူမ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဆရာကိုငေးကြည့်နေမိသလို ဆရာကလည်း ထမင်းမစားတော့ဘဲ မိဘက သားသမီးကို ဆုသလို ဆက်လက်ပြည်တွန်တောက်တီးနေလေ၏။

“ဝင်းထွဋ်ဇော်အမေက သိပ်ပြီးမောက်မာတယ်၊ တော်ကြာ မင်းကိုလာပြီး ပြောဆို ရန်တွေ့တာတွေ ငါမမြင်ချင်ဘူး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီဟာ စိန်နားကပ်ဆိုတာ မကြာခင် သူများတွေသိကုန်ကြမှာပဲ။ စိန်နားကပ်ကို ရှစ်သောင်းခွဲခွဲဝယ်တယ်ဆိုရင် သူများတွေ ဝိုင်းဟားလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်။ ငါ့တပည့်ရိုးလိုက်တာ၊ အလိုက်တာ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်က ဒီလိုပဲ။ ဒီဆေးရုံက မင်းအရင် နှစ်နှစ်လောက်က ဆရာမချောချောလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ ရွှေတွေလက်ဆောင်ပေး။ သူ့အမေကြီးသိသွားတော့ ချူစားတယ်။ ဖြူစားတယ်နဲ့ ရောက်လာပြီး ပြောဆိုတော့ ကောင်မလေးရက်ပြီး ပြောင်းသွားတယ်။ ငါက စေတနာနဲ့သတိပေးတာ။ မင်းရဲ့တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေတဲ့ သာယာနေတဲ့ဘဝလေး အနှောက်ခံရမှာစိုးလို့ပြောတာ”

ဆရာရှင်းပြတော့ ယမုန်နားလည်သွားပြီး ဆရာအပေါ် စိတ်မဆိုးတော့။

“ဒါဆို ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဆရာ”

“အဲဒီကောင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့။ မင်းအတွက် နာကပ်တစ်ရန် ငါ့ယူလာခဲ့မယ်။ ငါ့အမေလည်း စိန်ရွှေရောင်းဝယ်ရေးလုပ်တယ်”

“တော်ပါပြီဆရာရယ်၊ ကျွန်မဘယ်တော့မှ ဘာမှမဝတော့ဘူး။ စိတ်တွေညစ်သွားပြီ”

နှင်းယမုန်မျက်ရည်ဝဲနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာက ဘာမှမပြောတော့။ ထို့အတူ ထမင်းလည်းမစားတော့ဘဲ ယူစရာရှိတာယူ၊ တိုက်ခန်းပိတ်ကာ ကားနှင့်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ယမုန် မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး ဆရာကားကိုငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာနာနေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ထိုမနက်က သူမလည်း ထမင်းမစားဖြစ်တော့ပါ။ ဝတ်ထားသည့်နားကပ်ကို ပြန်ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ယမုန်စဉ်းစားမိသည်။

ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုးလား။ မမအေးတောင် သိရဲ့လား။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ဟာ ပုံပြင်ထဲက ရေကန်စောင့်ဘီလူးလို ဒီဆေးရုံရောက်လာသမျှ ဆရာမချောချောလေးတွေကို စောင့်ပြီး မင်းစားတတ်သူလား။

ရင်ထဲမှာ စူးနေအောင်နာကျင်မိတာ မိဘမဲ့သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်ဘဝကို နာကျင်တာလား။ ဆရာအပြောခံရလို့လား။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်။ သူ့ကိုခင်ဖို့လည်း စိတ်မကူး။

သူနှင့်တွေ့လျှင် မေးပြီးပြန်ပေးဖို့ နှင်းယမုန် နားကပ်ဆို သိမ်းထားလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၉)

တနင်္လာနေ့ကျတော့ ယမုန် ဂျူတီဝင်ရသည်။ မနက်
ခြောက်နာရီကနေ ညနေခြောက်နာရီအထိ။ သို့သော် ယမုန်ဟာ
ဆရာကိုချက်ပြုတ်ပေးနေရတာ သိသဖြင့် ဆရာမတွေအားလုံး
ဆံ့သည့်နံနက်ကိုးနာရီလောက်မှာတော့ သူမအိမ်ပြန်ပြီး ခေတ္တ
ချက်ပြုတ်ခွင့်ရသည်။

ဂျူတီအတူကျသူက မမနော်။ နှစ်ယောက်အတူ တာဝန်
များကို လုပ်ဆောင်ရင်း...

“ဟဲ့! နင် နားကပ်လည်း ဝတ်မလာပါလား။ ဘာဖြစ်
လို့လဲ၊ ငါသဘောမကျမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမနော်ရယ်၊ နားကပ်မှာ ရှောင်နည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

နည်းရှိလို့ မဝတ်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေရှောင်ရိလို့လဲ။ ပစ္စည်းမှားလာလို့လား”

“ထင်တာပဲ၊ ဝင်းထွဋ်ဇော်နဲ့တွေ့မှ မေးရဦးမယ်”

“သူတို့ဆိုင်က မှားခဲ့ပါတယ်၊ ငါ့ဖုန်းဆက်ပေးရမလား”

“နေပါစေ၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ နောက်မှရှင်းမယ်”

ဆေးရုံရှိလူနာများကို ဆေးထည့်၊ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းဆေးထိုးစရာရှိထိုးနှင့် နှစ်ယောက်သား အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်မို့ စကားတွေပြတ်သွားကြပြန်သည်။

နောက် အတူပြန်ဆိုကြတော့ မမနော်ကို နင်းယမုန်မေးမိသည်။

“မမနော်၊ ယမုန်အရင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က ဒီဆေးရုံကို ဆရာမချောချောလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်ဆို”

“ဪ... နင်းသဇင်ကိုပြောတာ ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရောက်ဖူးတယ်။ ချောချောလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယမုန်လောက်မချောပါဘူး။ သဇင်အလှက ပြင်ထားလို့ပါ။ ယမုန်က သဘာဝအလှ”

“အလှပြိုင်ချင်လို့မေးတာ မဟုတ်ပါဘူးမမနော်ရယ်။ ယမုန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှတယ်မထင်ပါဘူး။ အကြောင်းရှိလို့မေးချင်လို့ပါ”

“ဟဲ့! မိန်းကလေးတို့ရဲ့ဥစ္စာနဟာ အလှပဲဥစ္စာ။ နင်လှတယ်၊ ကိုယ့်အလှကိုယ်သိရမယ်၊ သာမန်လှတာလောက်မဟုတ်ဘူး။ အရပ်အမောင်းဈေး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဈေး၊ မျက်နှာဈေး၊ ထူးထူးခြားခြားကို လှတာ။ ဒေါက်တာမြသရဖီထက် ပိုလှတယ်။ ဒေါက်တာလှတာလည်း ပြင်လို့ဆင်လို့၊ နင့်လို သဘာဝအလှမဟုတ်ဘူး”

“တိုးတိုးပြောပါ၊ မမနော်ရယ်၊ မမကိုမေးတာ လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး။ ဒဲ့မေးမှဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီနင်းသဇင်နဲ့ ဝင်းထွဋ်ဇော်နဲ့ငြိပြီး သဇင်ပြောင်းပြေးရတာဆို”

“အလို၊ ယမုန်ကို ဘယ်သူပြောတုန်း။ နင် သတင်းမှားတွေ ကြားနေရပြီ”

“ယမုန်ကြောက်လို့ပါ၊ မမနော်ရယ်၊ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကို ကြောက်လို့ပါ။ ယမုန် ဒီကနေ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပြောင်းမပြေးချင်ဘူး။ နာမည်မပျက်ချင်ဘူး။ မမနော် ယမုန်ကို ဘာဖြစ်လို့ နဒီကိုခေါ်သွားရတာလဲဟင်”

ယမုန် မျက်မှည့်စီးကျလာတော့၊ နော်ပလာစေး စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“မမနော်က ငိုးငိုးခေါ်သွားမိတာပါ၊ ယမုန်ရယ်၊ ဝင်းထွဋ်
ဇော်နဲ့ ဆုံမယ်လို့လည်းထင်မထားဘူး။ သူက လူရှုပ်လူပွေကြီး
တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ယမုန်ရယ်၊ ယမုန်ကို ဒီသတင်းဘယ်သူပြော
တာလဲဟင်”

ဆရာပြောတာဆိုရင် ဆရာသိက္ခာကျမှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့
ဆရာနဲ့သူမ ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့တာတွေ မမနော်မသိစေချင်လို့၊ ယမုန်
ဖွင့်မပြော။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရင်း ကိုယ်သိချင်တာပဲမေးသည်။

“ဘယ်သူပြောပြောပေါ့၊ ဒါက အဓိကကျလို့လား မမ၊
သင်နဲ့ဝင်းထွဋ်ဇော်ကိစ္စက တစ်မြို့လုံးသိတဲ့ကိစ္စပါ”

“သတင်းက မပြည့်စုံသေးလို့ပါယမုန်ရယ်၊ ပြောင်းသွား
တဲ့သင်အကြောင်း ပြောရမှာလည်းစိတ်မသန့်ပါဘူး။ မမနော်
မပြောရက်ဘူး”

“ယမုန်ရှောင်ရအောင် ဒီအကြောင်းတွေသိထားမှဖြစ်
မှာပေါ့။ အခုပဲ မမနော်နဲ့ နဒီကိုလိုက်မိလို့ ယမုန်အပြောခံရပြီ။
မမနော် ယမုန်ကိုတကယ်မခင်ဘူးပေါ့၊ ယမုန်ဒုက္ခရောက်အောင်
လုပ်တော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ယမုန်ရယ်၊ ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့။ မမနော်က ဒီလို
ရှုပ်တတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ရပါဘူး။ မတော်တာဆ
ဖြစ်သွားတာပါ။ ယမုန်အထင်လွဲတာတော့ မမနော် မခံနိုင်ဘူး။
သင်အကြောင်းပဲပြောပြပါမယ်”

ဆေးပေးခန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတာတောင်
မမနော်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ တိုးတိုး
ပြောပြသည်။

“သင်က ရှုပ်တာပါယမုန်ရယ်၊ သူ့မှာ ရည်စားရှိရဲ့နဲ့
ဝင်းထွဋ်ဇော်ကိုတွဲတာ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ပေးသမျှကို ယူတယ်လေ။
နောက် နှစ်ယောက်ဆုံမိတော့ ရှေ့ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“သူ့အမေကြီးက လာပြီး ပြောဆိုလုပ်တာဆို”

“သင်အကြောင်း ဝင်းထွဋ်ဇော်က အရက်တွေသောက်၊
အသည်းကွဲနာကျတော့ မအေးက လာပြီးပြောတာပေါ့။ ဒါတောင်
အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘေးကအမြင်မှာ နှင်း
သင်နဲ့သဘောမတူလို့ လာပြီးပြောဆိုကြတဲ့သဘောရောက်သွား
တာပေါ့။ အဲဒါကမှတော်သေးတယ်”

“နောက် ရှက်ပြီးပြောင်းပြေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီကိစ္စတွေက အုတ်အော်သောင်းနင်း

ဆိုတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ဆိုတာလည်း နာမည်ကြီးပဲဟာ။ ပြောင်းသွားပြီး ခုတော့ သူ့ရည်းစားနဲ့လက်ထပ်လိုက်ပြီကြားတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမုန်ကြောက်ပါတယ် မမနော်ရယ်။ ယမုန်မှာ နောက်က မားမားရပ်ပေးမယ့် ဖြေရှင်းပေးမယ့် မိဘမောင်ဘွားလည်းမရှိဘူး။ ဝိုင်းပြီးလက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်ကြမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ပဲရှိတယ်။ ယမုန် နောက် နဒီနဲ့ကင်းအောင်ပဲ နေပါရစေတော့နော်”

“မရတော့ဘူး ယမုန်ရှေ့၊ ဟိုမှာလာနေတာ ဝင်းထွဋ်ဇော်မဟုတ်လား”

“ရှင် !”

သူမတို့ဆေးရုံထဲသို့ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ရှိုးအပြည့်နှင့် လူငယ်စတိုင်ပီပီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝင်လာတာ ဝင်းထွဋ်ဇော်ပါလေ။ နှင်းယမုန် မျက်လုံးပြူးပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိသည့်ရှင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းနေတုန်း မမနော်က သတိပေးသည်။

“ယမုန် စိတ်မပါရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်... အလိုက်အထိုက်တော့ပြော၊ မရိုင်းစေနဲ့။ ကိုယ်က ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမဖြစ်နေပြီ”

သူ့သတိပေးတာလည်း မှန်နေတာမို့ ယမုန် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လို့မရ။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ကိုယ့်စလင်းဘက်ထဲမှ နားကပ်ဘူးလေးကို လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ အရေးထဲ နောက်ထပ်ဆရာမတွေ ရောက်လာသဖြင့် သူမ မလှုပ်ရှားသာပြန်။ သူက ယမုန်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်ရင်း...

“နားကပ်လည်း ဝတ်မထားပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်လို့လား ယမုန်။ မကြိုက်ရင် ပြန်လဲလေ”

“နားကပ်မှားလာလို့တဲ့ မောင်ထွဋ်ဇော်၊ ပြောတာမဲ့၊ မင်းကလည်း ဆိုင်နာမည်ပျက်အောင် မှားရတယ်လို့ကွယ်”

မမနော်လှမ်းပြောရင်း ကလေးဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသလို နောက်ရောက်လာသည့်ဆရာမနှစ်ယောက်ကလည်း အမျိုးသမီးလူနာဆောင်ဘက်သို့ သွားကြည့်ကြသဖြင့် ယမုန်နှင့်သူပဲ ကျန်ခဲ့၏။

“ဘာမှားလို့လဲ ယမုန်ရယ်၊ ဘာလဲ... ယမုန်ပေးရတာဘောနဲ့လို့လား”

သူကထိုင်ပြီး စာရင်းရေးနေသည့်ယမုန်မျက်နှာအနီးသို့ ကြည့်ကာ ကြည့်နူးချို့မြဲနေလျှင် သူမ မညှာနိုင်တော့။ ပြောပစ်ရတော့မည်။

“ကျွန်မက နှင်းသင်္ဃာတိုင်း ပေးတိုင်းယူတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်နားကပ် ပြန်ယူသွားပါ။ ကျွန်မလိပ်ပြာသန့်ပါရစေ”

“ဟင်! ယမုန့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ဝင်းထွဋ်ဇော် မျက်နှာပျက်သွားလိုက်တာများ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့။ သတင်းက ပျံ့နှံ့လွယ်လှချည်လား။ သူ့ခေါင်းမထူနိုင်အောင် အလဲထိုးနိုင်လွန်းပေစွ။ သူ့ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

သူ သေဇွဲကြောင့် အလူးအလဲခံစားရ၊ အသည်းကွဲခဲ့ရပေမယ့် မလိမ့်တပတ်နှင့် လိမ့်ညာလှည့်ဖြားတတ်သည့်သေဇွဲကို သူ ဒေါ်မနုဿတွေပဲ ပွားခဲ့ရသည်။

အချစ်လား၊ အနာနွဲ့ဖြေဆိုသလို ကိုယ်က အရမ်းတန်ဖိုးထား၊ မြတ်နိုးခဲ့ပေမယ့် သူက မရိုးမသားနှင့် လှည့်စားခဲ့သည်ကိုတော့ မာနနှင့်အသည်းနာကို ကုစားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့ပေမယ့် ယမုန့်ကို ချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုဖြေလိုက်ရမှာလဲ။

မနေ့ကတွေ့သည့်မိန်းမချောလေးဟာ ဖြူစင်နုသစ်သည့် ဇိုးသားသူလေးဖြစ်ကြောင်း စိန်ကံရွှေကကောင်းကောင်းခတ်တတ်သည့်သူဟာ လူကဲကိုလည်း ကောင်းစွာခတ်မိခဲ့သည်။

သူဟာ မျက်နှာရူးမဟုတ်ပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်နှိုးထလာသည့် နှလုံးသား၏စေ့ညွှန်ရာအတိုင်း ယမုန့်ကို သေဇွဲတုန်းကထက် ပိုမိုမြတ်နိုးခဲ့မိ၏။

အဆိုးကိုတွေ့ခဲ့ပြီမို့ အကောင်းကိုပိုပြီး တန်ဖိုးထားခဲ့မိသည်။ မနေ့က သူ ယမုန့်ကိုမလိမ့်တပတ်နှင့် စိန်နားကပ်လေးကို ညှာရောင်းခဲ့သည်။ ပြောပေးလျှင် မယူမည့်မာနခဲလေးမို့ပါ။

ဒီနေ့ရောက်လာတော့ ဟန်းဖုန်းမရှိသေးသည့်သူကလေးကို ဟန်းဆက်အကြွေးပေးမလို့ပါ။ ဆင်းကတ်လည်း ထည့်ပြီး သားပေါ့။ သူကလေးရဲ့အနားသို့ လူမသိသူမသိချဉ်းကပ်လို့ ရအောင်ပါ။ ယခုတော့ ဟန်းဖုန်းပေးဖို့နေနေသာသာ စိန်နားကပ်ကိုပင် ပြန်ပေးနေပါပြီကော။

နောက်ပြီး နှင်းသင်္ဃာတိုင်းအကြောင်းတွေပါ သူကလေးသိနေလေတော့ရာ ဝင်းထွဋ်ဇော် မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေရသည်။

“ဘယ်သူပြောပြောပါ။ ယမုန့် သူများကိုလည်း မပုတ်ခတ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မကိုအထင်သေးလွန်းတယ်။ မိန်းကလေးတိုင်း စိန်ရွှေမမက်မောကတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်မှတ်ထားပါ”

“ဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး ယမုန်ရယ်၊ ကိုယ်က ယမုန်ကို နားကပ်လေး ဝတ်စေချင်တာတစ်ခုပဲ တွေးမိတာပါ”

“ကျွန်မက ဘာမှမသိတော့ ဒီနားကပ်ကို ရှစ်သောင်း ခွဲပေးရတယ်လို့ပြောမိမယ်။ အဲဒီအခါ လူတွေ တစ်မျိုးထင်အောင် ရှင်လုပ်လိုက်တာပဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ယမုန်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနားကပ် လေးကိုတော့ ဝယ်တယ်လို့သဘောထားစေချင်ပါတယ်”

“ဆောရီးပါပဲရှင်၊ နောက် ရှင်တို့ရဲ့နီကိုလည်း ကျွန်မ ပလာရဲတော့ပါဘူး”

“ဒီလောက်တော့ ဒဏ်မခတ်သင့်ပါဘူး ယမုန်ရယ်။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပေးမိတာပါ။ တောင်းပန်ရင် ကျေအေးသင့် ပါတယ်။ သင်နဲ့အကြောင်းတွေလည်း အမှန်အတိုင်းသိအောင် ဖုံးဝမ်းလိုက်ပါဦး ယမုန်။ အဖြစ်အပျက်အရ ကိုယ့်အမှားမဟုတ် တာတော့ သေချာပါတယ်”

“ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကဲပါ... ရှင်လိုသူဌေးသား ကပ်ယောက်အတွက် ခင်မင်ချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ရိုက် သတ်လို့တောင် မကုန်ပါဘူးရှင်”

နားကပ်ဘူးလေးကို အတင်းထိုးပေးပြီး နှင်းယမုန် အမျိုး

သမီးလူနာဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လျှင် ဝင်းထွဋ်ဇော် ဘာ မှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်။ အင်းလေး သူ ယမုန်ကိုချဉ်းကပ်ရမှာ လွယ်မယ်လို့လည်းမထင်ခဲ့ပါဘူး။ အခု တော့ ပိုလို့ဝေးနေပါပြီလား။

သို့သော် ပြဿနာရှိလျှင် အဖြေရှိမည်ဆိုသည့်စကား အတိုင်း သူ ယမုန်အတွက် အဖြေရှာရဦးတော့မည်သာ။

အခန်း (၁၀)

ယခုတော့ ယမုန့်အဖြစ်က နားပေါက်ဟောင်းလောင်း
ထဲပါ။ သို့သော် သူမဝမ်းမနည်းပါ။ ဘာမှလည်း မဝတ်ချင်တော့
ပေ။ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ဆိုတာလို ကိုယ့်ရုဏ်သိက္ခာ
ထဲ ထိပါးမှရမည့်နားကပ်ကို မဝတ်ချင်တော့ပါပေ။

ခေတ်ကာလဈေးနှုန်းအရ နားကပ်သင့်သင့်တင့်တင့်
ဆစ်ရန်ဆို တစ်သိန်းကျော်မှာချည်းပါပဲတဲ့။ နေပါစေတော့လေ။
အိမ်ပေးထားသည့်ငွေကိုလည်း ဝင်းထွဋ်ဇော် ပြန်လာမပေးသေး

ဆရာကလည်း နှစ်ရက်ကြာပြီးမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
သည်။ ပထမတုန်းကဆို ဆရာပြန်လာလျှင် ယမုန့်ဝမ်းသာနေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိမှာပေမယ့် ယခုကျ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ယမုန့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ပါပြီ။ ရက်ပိုင်းအတွင်း သူမ ပြီးပြည့်စုံအောင်ပင် ရင့်ကျက်သွားခဲ့ပြီ။

အပျော်တွေကိုလည်း ကလေးတစ်ယောက်လို ဆွေ့ဆွေ့ခနဲအောင် မပျော်ချင်တော့။ ဝမ်းနည်းစရာဆိုလည်း ရင်ထဲမှာတစ်မိမိဆွေးနေမိတော့မည်။

ဆရာကလည်း သူမအပေါ် အထင်အမြင်သေးသွားလေသလားမသိ။ အရင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိတော့ဟု သူမထင်မိသည်။

အရပ်လှလှလေးတစ်ခု ကျိုးပဲ့သွားလို့ ပြန်ဆက်ထားသလို အကောင်းပကတိပြန်မဖြစ်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

ဆရာကြိုက်တတ်သည့်ဟင်းများကို သူမသိပြီးသားအရင်လို စကားတွေများမနေတော့ဘဲ ချက်ပြုတ်သည်။ နောက်ဆရာရဲ့ဝရန်တာလေးမှာ ပြင်ထားပေးလိုက်သည်။

ဆေးခန်းမှာကျတော့ရော ဆရာက သူမကို စကားအတိုင်းမပြော။ အလုပ်တာဝန်အရ မပြောမဖြစ်တာပဲပြောသည်။ ယမုန့်ဒီဒဏ်တွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ကိုယ်ခင်မင်လေးစားရသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာတရားကို သူမခံနိုင်ရည်

မရှိတော့ပါ။

တကယ်လည်း နှင်းယမုန့်ဆိုတာ နေလောင်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ နေရောင်ကိုမှ နှစ်သက်ခံစားမိနေသည့် နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ ဘဝရဲ့လောကဓံတွေကို သူမ ခပ်စပ်စပ်တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရပြီးပါပြီ။

မေမေဆုံးပြီး ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားပြီး ကတည်းက သူမရဲ့ဘဝ ကံဆိုးမိုးမောင်ကျခဲ့ရသည်။ ခံစားမှုတွေ မြင့်မားလွန်းလို့ ထုံကျဉ်အေးစက်ခဲ့ရသည်။

နောက် ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကျောင်း၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်။ အရွယ်လေးငယ်ပေမယ့် သူမခံစားခဲ့ရသည့် လောကဓံဟာ အရွယ်နှင့်မမျှ။ သည်တော့ သူမဘာကိုမျှ မမူ့ချင်တော့ပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက်ချင်တော့ပြီ။ ရင်ထဲမှာ ထုသားပေးသားကျနေသည့်နှလုံးသားက ဒဏ်ရာများနှင့်တောက်ပလျက်။

နေပေါ့ဆရာရယ်၊ ဆရာမခေါ်လို့ ကျွန်မ သေသွားနိုင်ပါဘူး။ မခေါ်မှပျော်မယ်ဆိုရင်လည်း ဆရာပျော်လိုက်ပေါ့။

စက်ရှုပ်လေးတစ်ရပ်လို အလုပ်တွေ တရစပ်လုပ်ရင်း နှင့်ပင် နှင်းယမုန့်တစ်ယောက် ရှင်သန်နေတော့ နန္ဒကျော်ခေါင်အံ့သြရသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘယ်လိုလဲ။ သူကလည်း

အမှားလုပ်သေးတယ်။ သူကပဲ ငါ့ကိုမခေါ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လုပ်ရရာရှိတာတွေတော့ ထောင့်စွေအောင်လုပ်ပေးတယ်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

ခုညနေလည်း ဆေးခန်းမှပြန်လာတော့ ခုနစ်နာရှိခဲ့သူ ရေချိုးနေတုန်း ယမန် တလှုပ်လှုပ်နှင့် သူ့ဝရန်တာမှာ ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေ၏။ ခါတိုင်းဆို...

“ဆရာ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ ပူပူနွေးနွေးရှိတုန်း စားလိုက်နော်” ဆိုပြီး လှမ်းအော်နေကျ။ ခုတော့ သူမ မအော်တော့။

သူ့ရေချိုးပြီး တိရုပ်နှင့်ပုဆိုးဝတ်ကာ ဝရန်တာထွက်လာတော့ ထမင်းပွဲလေးက အဆင်သင့်။ သူ့ကြိုက်တတ်သည့်ဟင်းများချည်းပါပဲ။ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဆီပြန်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ချဉ်ရည်၊ နောက် ကြက်သားကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ငံပြာရည်ကြော်နှင့် သခွားသီးတို့စရာ။

အို! ဒီလောက်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းတွေဟာ ငါပေးတဲ့ငွေနဲ့ လောက်ရဲ့လား။ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ကျွေးပြီး သူမ ဖြစ်သလိုစားနေသလား။

သူပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ယမန်ကို မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နားပေါက်လေး ဟောင်းလောင်းနှင့်မို့ သူ့ကျော

ခံသွား၏။ နော်ပလာစေးဆီမှာ မသိမသာစုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့

“နားကပ်မှားလို့တဲ့ ဆရာရယ်၊ ပြန်ပေးလိုက်တာတွေ့တာပဲ။ ဟိုကလည်း ငွေလေးတောင် ပြန်မပေးသေးဘူး။ မအေဆီကလည်း မတောင်းရဲဘူးလေ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ရဲ့ကိစ္စဆိုတော့”

သူ့ကျေနပ်သွားရ၏။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဗစ္စည်းမမက်ဘူးပေါ့။ သို့သော် သူ့ကိုမကျေနပ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူမပုံက မကျေနပ်ပုံတော့လည်းမဟုတ်။

နန္ဒကျော်ခေါင် ထမင်းစားနေစဉ် ဖခင်နေမကောင်းလို့ ပြန်သွားသည့် မြသရဖီ ကားနှင့်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမကားထဲမှထွက်လာပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပုံက လန်းလန်းဆန်းဆန်း။

“ဆရာ... နေဦး၊ သရဖီလည်း ဆရာ့ကိုကပ်စားမလို့”

“ရပါတယ်... လာ၊ ငါလည်းခုမှစားမလို့၊ အန်တီရော ပြန်မလိုက်လာဘူးလား။ အန်ကယ်ရော ဆေးရုံဆင်းရပြီလား”

“ဖေဖေ ဆေးရုံဆင်းပြီး၊ ဒါပေမဲ့ ငမေမအနားမှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတော့မှာပေါ့။ ဖေဖေရောဂါက သူ့မိန်းမကိုလွှမ်းလို့ ခြစ်တာထင်ပါ့တယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဒေါက်တာ တက်လာပြီး ဆရာ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ယမန်အလိုက်တသိနှင့်ပင် ထမင်းတစ်

ပန်းကန် ထပ်သွားပေးလိုက်သည်။ ဟင်းကတော့ ထပ်ထည့်စရာ မရှိ။ ပွဲလှအောင် အကုန်ထည့်ထားပေးသည်လေ။ သူမက ကျန် တာကျမှ စားရမှာ။

မြသရဖီအသံက ဆည်းလည်းသံလေးလို စိစိဝေဝေ သူ့အဖေ ဆေးရုံတက်သည့်အကြောင်းနှင့် သူ့မေမေကို ဘယ် လောက်ချစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်း၊ ကြားနေရသည့်နှင်းယမုန် ပင် မျက်နှာပူချင်ချင်။ မြသရဖီက...

“ဆရာ... သရဖီမှာ မေမေကျန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ စားရေး သောက်ရေး အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သရဖီလည်း ဆရာ နဲ့အတူတူဝေစုထည့်ပြီး စားမယ်လေ။ ချက်ရတဲ့သူကလည်း တစ် ယောက်စာပိုချက်ရလို့ ထူးမပင်ပန်းပါဘူး”

“နင့်မှာ အိမ်အကူကောင်မလေး ရှိတာပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားကြပေါ့”

“ကောင်မလေးက သိပ်မချက်တတ်ဘူးဆရာ၊ မေမေ ကပဲ ချက်တတ်တာ။ သူ့ကို တောက်တိုမယ်ရပဲ ခိုင်းလို့ရတာ။ ဆရာကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ယမုန်က ဆရာခိုင်းရင် လုပ်ပါ တယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာ ပြောကြည့်လေ၊ ဒါကလုပ်ငန်းကိစ္စမှ

အတတ်တာ။ သူက ငါ့ဆေးခန်းမှာလည်း လိုက်ကူညီရသေးတယ်”
ယမုန်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ သူ ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်တွေ့ ပြော နေပေမယ့် မြသရဖီကလည်း ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင် အကွက် ချွတ်တတ်သူ။

“အဲဒါလည်း ပြောမလို့လေ၊ ဆရာဆေးခန်းကို သရဖီ ဆိုက်ကူပေးမယ်။ ယမုန်လည်း အလုပ်သက်သာသွားတာပေါ့”

“ဟ! ဆေးခန်းကူတာက လစာရတယ်။ ထမင်းချက် ခုတာက လစာမှမရတာ။ လာပြီး လိုင်းမပူးချင်စမ်းပါနဲ့သရဖီရယ်။ ခွဲဆေးခန်းမှာ တော်ကြာလူစည်နေပါဦးမယ်”

“အခုရော လူမစည်တာကျလို့။ ယမုန်ကြောင့် လာတဲ့ ဆောင်လေးတွေဆိုတာလည်း အများကြီး... ကဲပါဆရာရယ်၊ သရဖီက အလကားကူမှာ။ အချိန်တွေအားနေလို့ပါရှင်၊ ယမုန်က သရဖီတို့အတွက် ထမင်းချက်ပေးပေါ့။ သရဖီလည်း တစ်လငါး သောင်းပေးမယ်။ ဆရာက ငါးသောင်း၊ သရဖီက ငါးသောင်း နှစ်ပေါင်း တစ်သိန်းဆို သူ့အတွက်လည်း အဆင်ပြေမှာပေါ့”

ဆရာနှင့်ဒေါက်တာတို့ ပြောနေကြသည့်စကားသံများ တုံ့ကြားရလျှင် ယမုန်ရင်ထဲ စူးခနဲနာကျင်ရသည်။

သည်စဉ် ဒေါက်တာ သူမကိုလှမ်းခေါ်သဖြင့် ယမုန်

သူတို့ထံသွားရသည်။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့အကြီးအကဲတွေမို့ စားရုံဆေးရုံမှာပေးမယ့် ကိုယ့်ရဲ့လူ့အခွင့်အရေးကို ထိပါးနေကြတာမို့။

“ယမုန့်၊ ကိုယ့်မေမေကျန်ခဲ့တာမို့ ကိုယ်လည်း ယမုန့်ဆီမှာ စားချင်တယ်။ ဆရာ့ကိုချက်ပြုတ်ပေးရင်း ကိုယ့်အတွက်ပါ ချက်ပေးနိုင်မလား။”

“မမနဲ့ဆရာ အကြိုက်ချင်းမတူပါဘူး။ မမက ဟင်းတရုတ်ချက်လိုမျိုး အဖြူထည်တွေစားတာပါ။”

“အဲဒီတော့လည်း အဖြူထည်ချက်ပေးပေါ့၊ ဘာခင်လို့လဲ။”

“မဟုတ်ပါဘူးမမ၊ ဆရာကျတော့ ကျွန်မနဲ့ပါးစပ်ချင်တူတော့ ကျွန်မချက်တဲ့ဟင်းနဲ့ဖြစ်တယ်။ မမကျ မဖြစ်တော့ဘူး။”

“ဆရာကျ ချက်ပေးပြီး ငါ့ကျ ချက်မပေးချင်တာ ဘာသဘောလဲ။”

“ယမုန့်မအားလို့ပါ မမရယ်၊ ဆေးခန်း...”

“အဲဒီဆေးခန်းကိစ္စ မမလွှဲယူလိုက်ပြီ၊ ထမင်းပဲ အဆင်ပြေအောင် ချက်ပေးပေးတော့။ မမအတွက် ထူးပြီးပြင်မပေးရပါဘူးယမုန့်။ ဒီဆရာစားပွဲမှာပဲ လာစားမှာပါ။ ဒီနေ့ဟင်းတွေဆို ငရုတ်သီးမပါတဲ့ဟင်းတွေ မမစားလို့ရသားပဲ။ ထူးမချက်ချင်ရင်

လည်းနေပါ။ ယမုန့်ချက်တာပဲ မမစားပါ့မယ်။”

ဒီလောက် ခေယယပြောနေတော့၊ ယမုန့် မငြင်းသာတော့ပါ။ ဆေးခန်းလိုက်ရသည့်အလုပ် ပြုတ်သွားပြီး ထမင်းတစ်ယောက်စာ ပိုချက်ရလေပြီ။

အင်းလေ... ငါ့ကိုက မရှင်းမရှင်းလုပ်ပေးမိတာကိုး။ တစ်ယောက်ကအစ တစ်ရာဆိုသလို နောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း လုပ်မပေးလို့မကောင်းတော့ဘူးပေါ့။

သူတို့စားပြီးသည့်ပန်းကန်များကိုသိမ်းပြီး ဆေးကြောပြီးမှ ယမုန့် မီးဖိုဘက်မှာ ထမင်းထိုင်စားလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စားလိုက်ကြသည်မို့ ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မကျန်တော့။ ကိစ္စမရှိပါ။ ငံပြာရည်ကြောနှင့်သရက်သီးခွဲခြမ်းလေးတွေ တို့စားလိုက်ပါသည်။

ဪ... ငါတော့ ဖိုးသူတော်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပြီ။

အခန်း (၁၁)

နန္ဒကျော်ခေါင်...

အားနာလို့ ခါးပါရတယ်ဆိုတာ သူမှအစစ်။

ယခုကျ သူရော ယမုန်ပါ မြသရဖီလွှမ်းမိုးတာ ခံနေရ
ပေပြီ။

ဆေးခန်းသို့ မြသရဖီပါ လိုက်ပေမယ့် ယမုန်လို ဘယ်
ကျိုးနွံမလဲ။ တစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် အောင်းနေရသည့်အဖြစ်။
သူလည်း ဆရာဝန်၊ ကိုယ်လည်း ဆရာဝန်လေ။ နှစ်ကိုခိုင်းသလို
တော့ ဘယ်ခိုင်းလို့ တော်မလဲ။

ချစ်သူနှွေးကလည်း ဂျပန်သို့ထွက်သွားလိုက်တာနောက်
သို့ပြန်မကြည့်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူ့မှာ အသီးကျန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဝေဒနာကို ခံစားနေရသလိုပါလေ။

မိဘများရှိပေမယ့် သူကအလုပ်များသူမို့ တစ်လတစ်ခေါက်လောက်ပင် မနည်းပြန်ရတာပါ။ ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေနှင့် နပ်နီးလုံးနေရပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်း။ ဘဝဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိပါလား။

ယခု ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်မရှိသေးတယ်။

မြသရဇ်ဟာလည်း သူဌေးသမီးတစ်ယောက်မို့ ဘဝအမြင်က ခပ်တိမ်တိမ်။ သူက ဘဝကို အပျော်တမ်းကစားကွင်းတစ်ခုလို့များ ထင်နေသလားမသိ။

ကိုယ်လည်း သူဌေးသားပါပဲ။ သို့သော် လောကထဲမှာ ပြည်သူထဲမှာ အနေကြာလာတော့ ဘဝတွေကိုစုံအောင် မြင်နေရပါသည်။ လူဆိုတာ စာနာသနားတတ်၊ ကြင်နာတတ်လျှင် ဘဝအမြင်တွေ လေးနက်ပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်က အဲကွန်းဖွင့်ထားသည့်အခန်းထဲမှာ နေခွင့်ရပေမယ့် နေရောင်ထဲမှ ဘဝစွယ်များကို စာနာ သနားနိုင်ရမည်။

ယခုတလော သူ့မျက်စိထဲမှာ လည်ချောင်းကြီးသမားတွေရဲ့ဒုက္ခကို တန်းစီပြီး မြင်နေရသည်။ ဒီဒေသမှာလည်း လည်

ချောင်းကြီးတဲ့ဝေဒနာရှင်တွေ အများကြီးပါလား။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ သွားခွဲမှုရမည်မို့ ဆေးစရိတ် နေစရိတ်တွေ မတတ်နိုင်ကြ။

သူ့အာရုံထဲမှာ ဒီကွေ့ကို တော်တော်စွဲထင်နေပြီ။ သူတစ်ယောက်တည်း မတတ်နိုင်လောက်။ ဒီလိုပဲ အလှူရှင်ရှာရမည်ပေါ့။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆရာဝန်တွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေကို ဆွေးနွေးကြည့်တော့ သူတို့လည်း စိတ်ပါကြသဖြင့် ရှေ့လထဲမှာ အကောင်အထည်ဖော်မည်။

ဒီလိုတွေ စိတ်အားထက်သန် အလုပ်တွေရှုပ်နေချိန်ကျမှ သူ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေက ဆက်တိုက်။

သူ ညီမလေးလိုသဘောထားမိသည့်ယမုန်နှင့် ဝင်းထွဋ်ဇော်ရဲ့ကိစ္စ၊ ယမုန်က အဖြူထည်လေး၊ ဝင်းထွဋ်ဇော်က စားနေကျကြောင်ပါးမဟုတ်တောင် ရွှေကုန်သည် စိန်ကုန်သည်ရဲ့သားမိ လူလည်း။

ဒီဆေးရုံကို ဘာမှတ်နေသလဲမသိ။ နှင်းသဇင်တုန်းကလည်း သူပဲ ဆေးရုံမှာ စက်ကျခဲ့သည်။ သူတို့ပြဿနာတွေ ဆေးချာမသိပေမယ့် နောက်ဆုံးကျ ဇာတ်လမ်းက မလှမပ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ရဲ့အမေက နှင်းသဇင်ကို လာပြီးပြောဆိုလုပ်တာ လူသိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရင်ကြား။ နောက်တော့ ကောင်မလေး ပြောင်းပြေးသွားခဲ့ရသည်။

ယမုန့်ကိုကျ သူဒီလိုမဖြစ်စေချင်။ ဘာမှမဖြစ်ခင်ကပင် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားမိ၏။ သူ ယမုန့်ကို ဒေါသနှင့် အော်ဟစ် ဆူပူမိတာ လွန်များသွားသလား။ စေတနာကနေ ဝေဒနာဖြစ်သွား ပြီလား။

သူတို့ကြားမှာ အဖုအတုံးလေး ရှိသွားပြီလားပင်မသိ။ ဒီကြားထဲ တိမ်ညွန့်စားသည့်မမက သူတို့ကြားထဲသို့ မြေလို တိုး ဝင်လာခဲ့သေး၏။

ယမုန့်ကို ဆေးခန်းအတွက်လစာ သူမပေးရသေး။ နား ကပ်မရှိသည့်ကောင်မလေးအတွက် ပုလဲနားကပ်လေးတစ်ရစ် သူ ယူလာမိပေမယ့် မယူမှာလည်း သိနေပြန်သည်။

သူကလေးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်မောသူမဟုတ်မှန်း စိန် နားကပ်ကိစ္စနှင့်ပင် သူ့သိခဲ့ပြီလေ။

ညရစ်နာရီလောက်ကျမှ ဆေးခန်းက ပြန်လာခဲ့တော့ သူလည်း သူ့ကားနဲ့သူ့ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ပါ။ ကံ! ဆရာဝန်မကို လစာငါးသောင်းတည်းပေးလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။

ငွေရေးကြေးရေးထည့်မတွက်တောင်မှ သူ့စိတ်ထဲ ခိုး လို့ခုလုပြန်နေရတာတော့ အမှန်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ ရေတန်းချိုးသည်။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှာ ယမုန့် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေတာ သိရတော့ ရင်ထဲ စစ်ခနဲနာမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

ငါတို့ သူလေးကို နှိပ်စက်ရာရောက်နေပြီလား။ ရောက်စ က ကြည်လင်ချွန်းမြဲသည့်မျက်နှာလေးဟာ ယခုဆို အမြဲညှိုးနွမ်း နေခဲ့ပြီ။

သူ ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ တစ်ဖက် ခန်းမှ မြသရဖီမပြီးသေး။ မိန်းမပီပီ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေမှာပေါ့။ မိန်းမဖြစ်ပြီး အချက်အပြုတ်နှင့်အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုဝါသနာ မပါတဲ့မြသရဖီ။ သူ့ရဲ့နွေးဟာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်ထောင်ထိန်း သိမ်းမှုမလုပ်ချင် မလုပ်တတ်တဲ့ပညာတတ်တွေ။

ထမင်းပွဲသာတွေ့ရပြီး ယမုန့်ကို လုံးဝမမြင်ရတော့ပါ။ ဒါ သူကလေး ဆန္ဒပြနေတာလား။ ဟုတ်တာပဲလေ။ ငါ့အဖြစ်က လည်း သူ့ကြည်ဖြူစရာမှမရှိဘဲ။ ဆေးခန်းအလုပ်ကိုဖြုတ်ပစ်ပြီး မြသရဖီကို ထမင်းချက်ပေးရတာလည်း ငါအစလုပ်လို့။

ငိုပါစေတော့လေ။ အခြေအနေတွေက ဒီလောက်မဆိုး သေးပါဘူး။ မသာမယာတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် ငါမသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်မယ်။

နန္ဒကျော်ခေါင်တစ်ယောက်တည်း စားနှင့်ဖို့ပြင်နေစဉ် တစ်ဖက်တိုက်ခန်းမှ မြသရဖီလှမ်းပြောတာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် တွန့်ခနဲဖြစ်ရသည်။

“ဆရာ၊ သရဖီကိုစောင့်ဦးနော်၊ ခဏ... ခဏလေးပါ၊ ပြီးတော့မယ်”

ကဲ! ဘယ်လိုလုပ် စားနှင့်လို့ကောင်းတော့မလဲ။ သူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာထမင်းပွဲလေးကိုသာ ထိုင်ကြည့်နေရတော့သည်။ ခဏကြာလျှင် မွှေးကြိုင်လှပစွာ ထွက်လာသည့်မြသရဖီဟာ လမင်းကြီးသာသလို သူ့အနားသို့ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

အိမ်နေရင်းပေမယ့် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသည်။ ဂါဝန် အိအိလေးမှာ ဖွဲ့ထွားသည့်အသားစိုင်းတွေက ဝင်းဝင်းပပ။ ရင် ဟိုက်တော့ ရင်ညွန့်ပေါ်သလို လက်ပြတ်မို့ လက်မောင်းနေရာမှာ ချောင်းကျလို့။ ပြီးတော့ ဂါဝန်က ဒူးအုပ်ရုံ။

“စားစို့ဆရာ၊ သရဖီ ဆာနေပြီ”

“ငါက ပိုတောင်ဆာသေးတယ်၊ မိန်းမတွေ သိပ်အလုပ် ရှုပ်တတ်ပဲ။ အလကားနေရင်း ပြင်ဆင်နေရတယ်”

“အဲဒီတော့ လှတာပေါ့ဆရာရဲ့၊ မြင်ရတဲ့လူတိုင်း စိတ် ချမ်းသာတာပေါ့။ တချို့များ ဘာမှမလိမ်းမခြယ်တော့ ဘာမှမမွှေး

အပေါ့”

“ဟ! လူတိုင်း ရေမွှေးနဲ့၊ မိတ်ကပ်နဲ့ ကြိုက်တယ်များ အောင်းမေ့နဲ့။ ငါတော့ အဲဒီအနံ့တွေရရင် ခေါင်းကိုက်တယ်။ ဘာဝရနံ့တွေပဲကြိုက်တယ်၊ သနပ်ခါးနဲ့ ပန်းရနံ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ အိပ်တွေပဲကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို ဆရာ တောသူမတွေပဲရမှာ။ လက်ပတ်စော် ဆောင် နံလိုက်ဦးမယ်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ... ထမင်းစားနေရင်း ရွံစရာတွေ ပြောကြေး”

မြသရဖီက ထမင်းကို အလှလောက်စားပေမယ့် သူက တော့ တစ်ပန်းကန်တင်းတင်းကုန်သည်။ သူ့ဗလနှင့် ဒီလောက် တော့ စားပေးရမည်။

“ကောင်မလေးဟင်းချက်တာ ဆီခိုတယ်နော် ဆရာ။ သရဖီက ဆီများမှစားတတ်တာ”

မြသရဖီ တီးတိုးအတင်းပြောနေလျှင် သူမကြိုက်။ ကုန်း ဆည်းပိုးသေး၊ လျှောလည်းချသေးဆိုသလို သူများကိုခိုင်းပြီး အပြစ်ရှာနေလိုက်တာ။ အရေးထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည့် ကြားထဲမှာ သရဖီအကျိုးက ရှေ့သို့ဟိုက်ကျနေသဖြင့် ရင်နှစ်မြွှာက

တစ်ဝက်လောက် ပေါ်နေတော့ရာ နန္ဒကျော်ခေါင် စိတ်ညစ်နေရပါတော့သည်။

ဪ... ငါ့ရဲ့သာယာအေးချမ်းနေတဲ့တဝလေးကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီးနှောင့်ယှက်ရတာလဲ သရဖီရယ်။

“ငါက ဒီအနေပဲကြိုက်တယ်။ ဆီစားများရင် အသည်းအဆီဖုံးမယ်၊ နှလုံး သွေးတိုး...”

“ဟိုး... ဆရာ၊ ဒါတွေ သရဖီသိပါတယ်။ စာအုပ်ကြီးထဲက လာရွတ်ပြမနေပါနဲ့တော့။ စားကောင်းရုံတော့ ထည့်သိတာပေါ့”

“မကြိုက်ရင် ကိုယ့်ဘာသာချက်စား၊ လူတစ်ဖက်သာကို ခိုင်းလည်းခိုင်းသေး။ ငါတို့တော်တော်တရားလွန်နေပြီ”

“ဆရာက သူ့ကိုယ်ရင် နည်းနည်းမှမခံဘူးနော်။ ဆရာသူ့ကိုသနားနေတာလား။ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်။ တော်ကြာ”

“တော်ပြီ သရဖီ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးပုတ်ခတ်တဲ့စကားမျိုးတွေ မပြောနဲ့တော့”

သူစိတ်တိုသွားတာ သိတော့လည်း သရဖီငြိမ်သွားပါ။ နန္ဒကျော်ခေါင် ထမင်းကိုခပ်မြန်မြန်စားလိုက်ပြီး ကားသော့က ဆေးရုံဘက်သို့ထွက်သွားလိုက်သည်။

မြသရဖီ ပခုံးတွန့်ရင်း ထမင်းဆက်စားနေသည်။ သူက ဘာကိုမှအလေးအနက်ခံစားတတ်သူမဟုတ်။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အဆင်ပြေမည်ထင်ရာကို ဇယားချကာ အကွက်ရွေ့တတ်သူ။

ဥပမာ- ဆရာ့ကို သူသဘောကျသည်။ ဆရာက ရုပ်ချောသည်၊ ဥပဓိရုပ်သန့်သည်။ နောက် မိဘချမ်းသာသည်။ ဝင်ငွေကောင်းသည်။ အင်း... ဒါပေမဲ့ စေတနာကောင်းသဘောကောင်းနေတာတော့ အန္တရာယ်။ သူ့ဆေးခန်းမှာ အခမဲ့လူနာတွေနဲ့။ နောက် သူ့ရဲ့အိတ်စိုက်လူနာတွေ။

ဆရာနှင့်နီးစပ်မှုပိုရအောင် မေမေသွန်သင်လိုက်သည့် အတိုင်း သူမအကောင်အထည်ဖော်ကြည့်နေတာပါ။ ထမင်းအတူစား၊ ဆေးခန်းအတူသွား၊ ဆေးရုံမှာ အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ဆိုတော့ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ နာရီနှစ်ဆယ်လောက် ပူးတွဲရင်းနှီးနေရတော့တာပေါ့။ ယမုန်နှင့်လည်း ခွဲထုတ်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ယခုဆို ယမုန်ကို မမြင်ရ မတွေ့ရတာတောင် ကြာပေါ့။ လှစ်ခနဲမြင် လှစ်ခနဲပျောက်၊ ကောင်းတယ်။ ယမုန်ကိုမလှန်နိုင်အောင်လည်း လုပ်ထားပြီးပြီ။ သူမကို ထမင်းချက်ခိုင်းထားလိုက်နိုင်တာ။

သရဖီစားပြီးတော့ ယမုန်ကိုအသံလှမ်းပြုလိုက်၏။

“ယမုန်ရေ... ပြီးပြီဟေ့၊ လာသိမ်းတော့”

အထဲမှအသံပြန်မကြားရ။ သို့သော် ပြောပြီးပြီဆို သရဖီ ကိုယ့်တိုက်ခန်းဘက်သို့ ကူးလိုက်သည်။ သည်တစ်ခေါက် သရဖီ ကိုယ့်ဆံပင်ကို ရွှေညိုရောင်ဆိုးလာပြီး အလိပ်ကြီးကောက်လာ သည်မို့ သူမဆံပင်တွေဟာ မင်းသမီးတွေလို အလိပ်လိုက် လှပ လို့။ ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ်သဘောကျရင်း မှန်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့် နေစဉ် အကူကောင်မလေးရွှေမိ အနားသို့ရောက်လာပြီး တအံ့ တကြည့်နေသည်။

“လှလိုက်တာ မမရယ်၊ မမကိုကြည့်လိုက်ရင် တစ်ကိုယ် လုံး မှန်စက်နေတာပဲနော်။ ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ”

“ငါက နှင်းယမုန်လောက် မလှပါဘူးရွှေမိရယ်၊ မြှောက် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“မမြှောက်ပါဘူးမမရဲ့၊ တကယ်ပြောတာပါ။ နှင်းယမုန် က မမလောက်မလှပါဘူး။ သူက ဘာမှလည်းမပြင်ဘူး။ ခေါင်း ဖြီး သနပ်ခါးလိမ်း ဒါပဲ။ ရွှေလည်းတစ်စက်မှမရှိဘူး။ ဆရာမဖြစ် ပြီး နားပေါက်ဟောင်းလောင်းနဲ့။ ရွှေမိတောင် မမတို့ဆင်ထား လို့ နားကပ် လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြိုးရှိသေးတယ်”

ရွှေမိ မဲ့ရဲ့ပြီးပြောနေလျှင် သရဖီစိတ်ချမ်းသာရသည်။

လူ့သဘောအရ ကိုယ်က သာချင်သည်လေ။ ပြောလို့သာပြော ရတာပါ။ ဆေးရုံမှာဆိုရင်လည်း ဝန်ထမ်းတွေ ဆရာမတွေအား လုံး သရဖီကိုပဲ ဝိုင်းငေးနေကြရတာပါ။

“သူကလည်း လှတာပါပဲရွှေမိရဲ့၊ မပြုမပြင်နုကိုယ့်ဆို တဲ့စကား နှင်မကြားဖူးဘူးလား”

“ရွှေမိတော့ မမလို လင်းလက်နေတဲ့အလှကိုပဲ ကြိုက် တယ်။ ခေါင်းကအစ ခြေထောက်အထိ အမြဲလှနေတာပဲလေ။ မမလို ဖိနပ်လှလှ သူမစီးနိုင်ဘူး။ ဆံပင်ဆိုလည်း မမလို ပုံဆန်း ဆန်း အရောင်လှလှမဟုတ်ဘူး။ သူက ရိုးရိုးကြီးပါမမရယ်”

“အေး... တော်တော့ တော်တော့၊ ကဲ! တိစ္ဆိကြည့် ကြမယ်”

စကိုင်းနက်တပ်ထားသည့်တိစ္ဆိကိုကြည့်ပြီး သရဖီ အပန်း ဖြေနေချိန်မှာ ရွှေမိက အနားမှာ အဝတ်တွေမီးပူတိုက်ရင်း သူ့ အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ မြှောက်ပင့်ပြောဆိုလို့။

ယမုန် သူတို့စားသောက်ထားကြသည့်ပန်းကန်များကို ဆေးပြီးတော့ ပန်းကန်စင်မှာ ရေစစ်ထားလိုက်သည်။ သူမ စော စောကတည်းက စားပြီးပါပြီ။ ကိုးနာရီလည်းကျော်ပြီမို့ သူမ အိပ် ချာထဲဝင်မည်ပြုစဉ် ဆရာပြန်လာတာတွေ့ရပြီး ဆရာက သူမ၏

အခန်းရှေ့သို့ရောက်လာသဖြင့် ယမုန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ယမုန်ကို လစာမပေးရသေးလို့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မအသုံးမလိုပါဘူး။ ဆရာအဆင်ပြေမှပေးပါ”

“အဆင်ကတော့ မပြေဘူး၊ လစာအတွက် နားကပ်တစ်ရန်ပေးမယ်”

ဆရာ ဟိုဘက်အခန်းလှမ်းကြည့်တာ မြသရဖီမြင်သွားမှာစိုးလို့ဖြစ်မည်။ နှင်းယမုန်ရင်ထဲ နာရ၏။ ဆရာ သူမဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ထိုင်ပြီး နားကပ်ဘူးလေးကိုဖွင့်ပြသည်။ ပုလဲနားကပ်လေး။

နှင်းယမုန် နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်မိသလားမသိ။

“တော်ပါပြီဆရာ၊ ကျွန်မဘာမှမယူချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မလစာငါးသောင်းလေးနဲ့ နားကပ်တစ်ရန်လည်းမရပါဘူး။ နောက်မှပေးပါ၊ ရပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ယမုန်၊ မင်းက ငါ့အတွက် အများကြီးအကူအညီရတဲ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးတာပါ။ ဝင်းထွဋ်ဖော်လို ငါ့ကြေးပန်းကြေးပေးတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းယူသင့်ပါတယ်”

“ဆရာစကားက ပွင့်လင်းလွန်းပါတယ်။ စကားဖြောင့်ကြားရက်တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မကလည်း တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်မိုးနားလည်နေပါပြီ။ ကျွန်မ ဘာကိုမှမမက်မောတော့ဘူး။ လက်မခံပါရစေနဲ့ဆရာ။ ဆရာပေးချင်တဲ့သူကို ပေးလိုက်ပါ။ ကဲ! ဒေါက်တာမြင်ရင်လည်း မကောင်းပါဘူး။ ဆရာပြန်ပါတော့”

နားကပ်ဘူးကိုလက်မခံဘဲ ယမုန်တည်ငြိမ်စွာ ငြင်းပယ်နေပုံမှာ ဟန်လုပ်တာလည်းမဟုတ်။ နန္ဒကျော်ခေါင် တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မလေးပါလားကွယ်။

“မြသရဖီကို ဂရုစိုက်လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါပြန်ပြီ”

ဆရာက နားကပ်ဘူးကို စားပွဲပေါ်ထားခဲ့ပြီး ထရပ်လိုက်တော့ နှင်းယမုန် ဘူးကိုကောက်ကာ ဆရာရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လှမ်းထည့်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေလား ယမုန်”

“မဆိုးရဲပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်မ ဒီနားကပ်ကို မသင့်တော်လို့ မယူတာပါ”

၁၆၈ ❀ ကြယ်စင်ပျားဝေ

ဆရာ အပြင်ရောက်သည်နှင့် နင်းယမုန် တံခါးကို ညင်သာစွာပိတ်လိုက်သည်။ ဒီဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူမပါးမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလို့။

ယမုန်ခံစားချက်ကို ယမုန်တောင် မဝေခွဲနိုင်တော့ပါလားလေ။

အခန်း (၁၂)

“ဟင်!”

သည်မနက် ၇။၀၀ တိလဲပြီးတော့ အထူးခန်းရှိလူနာများမှ စတင်ပြီး နင်းယမုန် ဆေးထိုးပေးရသည်။ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်း ထွက်ပေါ့။ သည်အခါ ခေါင်းရင်းခန်းရှိ လူနာဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့လူနာစောင့်က သူမဘယ်လိုမှထင်မထားသည့် ဝင်းထွဋ် ဖော်ဖြစ်နေသည်။

သူက အပြုံးနုနုနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“အံ့ဩသွားသလား ယမုန်၊ ကိုယ်က လူနာအဖြစ်နဲ့ တောင် ဒီဆေးရုံကိုလာနေချင်တာ။ နာတာရှည်ရောဂါသည်ကြီး အဖြစ်နဲ့လေ”

“အို! မပြောကောင်း မဆိုကောင်းရှင်”

“ယမုန်က စိုးရိမ်တယ်ပေါ့၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် သေပျော်ပါပြီဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က မပြောကောင်းတာတွေ ပြောနေလို့ပါ။ ပြောပါဦး... ဒီဦးလေးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုတော်တာလဲ”

“ဒါ ကိုယ့်ဦးလေးဝမ်းကွဲလေ၊ သူ့သားတွေက ထိုင်းရောက်နေကြလို့ ကိုယ် လာစောင့်ရှောက်ပေးတာ”

“ရှင်က တော်တော်အလုပ်တွေအားနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အလုပ်က မသေမချင်းလုပ်လို့ရပါတယ်ဗျာ။ လောကဝတ် မေ့ဝတ်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

နင်းယမုန် သူ့ကိုစကားထိုင်ပြောနေတာတွေ့ မဟုတ်ပါ။ လူနာကိုသွေးချိန်ခြင်း၊ အပူချိန်တိုင်းခြင်းများပြုလုပ်ပြီး လူနာချပ်မှာ ဖြည့်သည်။ နောက် ဆေးထိုးစရာရှိတာကို ထိုးပြီးနောက် အခန်းထဲမှထွက်ဖို့ပြင်တော့ ဝင်းထွဋ်ဇော် ပြာပြာသလဲဖြစ်သွား၏။

“နေပါဦး ယမုန်ရယ်၊ ယမုန်အခန်းကို လာလည်လို့ရမလားဟင်”

“ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခန်းကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ် လာလို့သင့်တော်မလဲ။ ဒါထက် ကျွန်မရဲ့နားကပ်ဖိုးငွေ ပြန်ပေးဦးလေ”

“ကိုယ်က ငွေပြန်မပေးချင်ဘူး၊ နားကပ်ပဲရောင်းချင်တာ။ ကုန်သည်ဆိုတာ ငွေမက်တယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်ကရောင်းပြီးတဲ့ငွေကို ဘယ်လိုမှပြန်အထွက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းနေပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မအတွက် ထူးပြီးမဆင်းရဲတော့ပါဘူး”

ပြောပြီး သူမ ထိုအခန်းမှထွက်ခဲ့တော့ ဝင်းထွဋ်ဇော် အခန်းပြင်သို့လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် ဆေးရုံထဲမှာ မသင့်တော်သည်မို့ ဝရန်တာမှာပင်ရပ်ပြီး ယမုန်ကိုငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဝင်းထွဋ်ဇော် လူလည်လုပ်နေတာပါ။ ဆေးရုံကို ဘယ်လိုဝင်ရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားကြံဆနေတုန်း ဆွေမျိုးနီးစပ်ဦးလေးတစ်ယောက် အူအတက်ပေါက်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ လိုက်စောင့်ပေးနေသည့်အဖြစ်။

စောင့်သည်ဆိုပေမယ့် ဆိုင်မှကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ထားပြီး သူ့တာဝန်က ယမုန်အရိပ်လေးကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပါ။

၁၇၂ ကြယ်စင်ပျူဝေ

ပန်းဆိုတာ သူ့အလိုလိုပုန်းပွင့်လာမှ တန်ဖိုးရှိမုန်း ဝင်းထွဋ်ဇော် သိပါသည်။ သို့သော် ဒီပန်းကလေး ရှင်သန်ကြီးထွားလာဖို့အတွက်တော့ ရေလောင်း ပေါင်းသင် မြေဩဇာကြွေးခွင့်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ ဥယျာဉ်မှူးပေါ့။

ပန်းကလေးအနားမှာ သူ့လိုပဲ တရစ်ဝဲလုပ်ချင်လာကြသည့် ပျားပိတုန်းတွေရဲ့ရှေ့မှ သူ့ကာကွယ်ရမည်။ နှင်းသဇင်တုန်းကထက် ယမုန့်ကို မြတ်နိုးမှုပိုပါသည်။ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားပါသည်ဆိုလျှင် ယုံနိုင်ကြပါ့မလား။

ဆေးရုံညွှတ်တွေ့ချိန်မှာ ခြုံထဲက ကာလသားတွေ လူနာ လာလာမေးကြတာဟာ သူ့လိုပဲ ဒီဆေးရုံကိုဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ရဖို့၊ ယမုန့်ကိုမြင်ချင်ကြလို့ပေါ့။ အဲ... ဒေါက်တာမြသရဖီကိုလည်း ပိုးကြမှာပေါ့။

သူကတော့ ဒေါက်တာ့လိုပုံစံမျိုးကို မနှစ်သက်ပါ။ မစားရသည့်စပျစ်သီးမို့ ချဉ်တယ်ပြောပြော၊ ဒေါက်တာ့ပုံစံက သဘာဝအလှမဟုတ်။ မျက်နှာရော တစ်ကိုယ်လုံးရော ငြိဆုံးခေါင်းဆုံး ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသည့်အလှ။

သူက ဒီအဆင်မျိုးမကြိုက်ပါ။ ငရမ္မေးနဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့ တွေ့ထက် သဘာဝရနံ့ကို ပိုနှစ်သက်သည်ဆိုပါစို့၊ ယမုန့်ဟာ

သူ့အတွက်တော့ ရတနာတစ်ပါးပါ။

ဆရာမဝတ်စုံလေးနှင့် ကျော့ရှင်းလှပနေသည့် ကိုယ်လုံးလေးက မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်။ ဆံပင်လေးကို ထုံးဖွဲ့ထားတာကိုက လှလှပပ။ သူ့လိုပဲ ဆေးရုံဝရန်တာမှာ လာပြီးရပ်နေကြသူတွေလည်း အများအပြား။

ယမုန့်ကတော့ သူ့လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကို စေတနာပါပါ ကျင်လည်စွာနှင့် လုပ်ဆောင်သွားပြီး သူ့ဆေးပေးခန်းနေရာသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

အချိန်က နံနက်ရှစ်နာရီတောင် မရှိသေးတာမို့ ဆေးခန်းထဲမှာ ယမုန့်တစ်ယောက်တည်း။ ဝင်းထွဋ်ဇော် ယမုန့်အခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး စကားစမြည်ပြောမြဲကြိုးစားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ယမုန့်စားဖို့အတွက် ဒန်ပေါက်တစ်ဘူးနှင့်။

“ယမုန့် မနက်စာမစားရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ကိုယ်ဒန်ပေါက်ဝယ်လာခဲ့တယ်”

“နေပါစေရှင်၊ ကျွန်မမှာ ထမင်းချိုင့်ပါပါတယ်။ ဆာရင်စားမှာပါ”

“မငြင်းပါနဲ့ဗျာ၊ လူနာရှင်တွေက ဆရာမတွေကို ဒီလိုမကျွေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ကျွေးမွေးကြတာ ဆန်းသလားဗျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအားနာတယ်။ ဦးလေးကြီးကိုခွဲတုန်းက ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှပါတာမဟုတ်ဘူး။ ခွဲပေးတဲ့ဆရာကိုသာ သွားပေးလိုက်ပါ”

“သူတို့ကိုလည်း ကိုယ်ကျွေးမွေးပြုစုပါတယ်။ ယမန်ကလည်း ကိုယ့်လူနာကို လာပြီးစောင့်ရှောက်ရတာပဲမဟုတ်လား။ ယူပါ စားပါ... ယမန်ရယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ကြီးမစိမ်းကားပါနဲ့။ မရက်စက်ပါနဲ့”

“အိုရှင်... ကဲ! ပေးပေး... ကျွန်မစားလိုက်မယ်။ ပြီးရောမဟုတ်လား။ ရှင် ကိုယ့်လူနာအနားကို ပြန်လေ”

“ဦးလေးအနားမှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

“ရှိလည်း သွားပါရှင်၊ ရှင်ကို ဒီမြို့က အားလုံးလိုလို သိနေကြတော့”

“ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ ကိုယ် ယမန်ကိုနှောင့်ယှက်နေတာမှမဟုတ်တာ။ အခန်းထဲကိုလည်းမဝင်ဘူး။ အခန်းပြင်မှာနေတာ ဒီအထိတော့ မတားဆီးသင့်ပါဘူးဗျာ”

ယမန် သူ့ကိုဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဒန်ပေါက်ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မနက်စာဘာမှမစားရသေးတာမို့ ဒန်ပေါက်စားဖို့စိတ်ကူးလိုက်စဉ် ဆေးခန်းသွားမည့်ဆရာ ဆေးရုံရှေ့သို့

ကားနှင့်ရောက်လာသဖြင့် ယမန် ထိတ်ခနဲလန့်သွား၏။

ဝင်းထွဋ်ဇော်က ရှိုးအပြည့်နှင့် ဆေးပေးခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဆရာအသွင်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ရှုပ်လက်တိုအပြာကွက်၊ ပုဆိုးဆင်အနက်ခံနှင့် ရှင်းသန့်လှပနေသည့်ဆရာအသွင်က ချက်ချင်းပင် လငပုတ်ဖမ်းလိုက်သည့်အသွင်။ သို့သော် နဒီမိသားစုဆိုတာ သူ့ဆေးရုံကို လှူတန်းနေကြသူတွေမဟုတ်ပါလား။

“ကိုဝင်းထွဋ်ဇော် လူနာလာမေးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အဲ! ကျွန်တော် လူနာလာစောင့်တာပါ။ ဦးလူမော်လေ”

“ဪ... သူ့အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ နောက်ထပ် လေးငါးရက်လောက်ဆို ဆေးရုံကဆင်းရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးက ဆရာ့ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ။ ဆရာ့ရဲ့မြို့အပေါ်ထားတဲ့စေတနာတွေကိုလည်း အရမ်းလေးစားပါတယ်။ နောက်လကစပြီး ဆရာ့ရဲ့ဖိတ်တဒါနအတွက် ဆေးလှူဒါနပံ့ပိုးဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖိတ်တဒါနဆေး

ခန်းကလည်း ခင်ဗျားတို့လိုစေတနာရှင်တွေရဲ့ပံ့ပိုးမှုနဲ့ အသက်ဆက်နေရတာပါ။

“ကျွန်တော်တို့ ပံ့ပိုးနိုင်တာက နည်းနည်းပါ။ ဆရာရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုက ပိုပါတယ်ဗျာ။ အခုလည်း ဆရာ လည်ပင်းကြီးဝေဒနာရှင်တွေကိုတာဝန်ယူပြီး ခွဲစိတ်ပေးမလို့ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီနယ်မှာ လည်ပင်းကြီးပြီး မခွဲနိုင်မစိတ်နိုင်တဲ့ဝေဒနာ... ညီတွေကို အများကြီးတွေ့နေလို့ပါ။ ဒီလိုပါပဲ... အလှူခံနေရတုန်းလေ။ ကိုဝင်းထွဋ်ဖော်ရဲ့အစ်ကိုတောင် ငါးသိန်းလှူပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ငါးသိန်းလှူပါ့မယ်ဆရာ။ လုပ်ငန်းစမယ့်ရက်အမိ လာပြီးပေးပါ့မယ်”

“သာဓုပါဗျာ... သာဓုပါ။ ရှေ့လဆန်းလောက်ဆို သွားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရန်ကုန်က ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့လည်း ညှိပြီးပါပြီ။ ဝန်ဆောင်မှုအကျဉ်းဆုံးဖြစ်အောင် ဒီမှာလုပ်လို့ရတာတွေလည်း လုပ်သွားရမှာပေါ့ဗျာ။ ဦးလူမော် အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ်ဆရာ၊ အခုအိပ်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ။ ခုတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်တော် ဆေးခန်းသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဆရာက သူမကိုကျ စကားလည်းမပြော၊ လှည့်လည်းကြည့်ဘဲ ကားပေါ်ပြန်တက်၊ ထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် ယမုန့်ရင်ထဲ အကျင့်ရပြန်သည်။ အိုလေ... ငါ ဘာအမှားမှမကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့သာ ငါ့ကိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်နေကြတာ။ ခိုင်းချင်သလို ခိုင်းနေကြတာ။

ဝင်းထွဋ်ဖော်ကတော့ ကြည်နူးပီတိဖြစ်သည့်အပြုးနှင့် သူမကိုနှုန်းရွှန်းစားစားကြည့်လို့၊ သူက လူရည်လည်သည်မှ ဆရာမကိုလှုပ်နိုင်အောင် ကြိုးနဲ့ချည်ပြီးပြီလေ။ ဆရာရဲ့လုပ်ငန်းတွေအထဲ ဝင်ကူညီလိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ကဲ! ယမုန့်၊ ဒန်ပေါက်စားလေ။ တစ်ခါတလေစားရုံနဲ့တော့ ယမုန့် ဝိတ်မတက်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမျက်နှာမှာ အဖုတွေပေါက်မှာလည်း အတယ်ရှင်း”

“အဖုပေါက်လည်း အလှမပျက်ပါဘူးဗျာ၊ စားပါ။ စားဆောင်လို့ ပဲခူးက တကူးတကဝယ်လာတာပါ”

“ဟင်! ရှင် အခုမနက်ကမှ လာတာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဟဲ့... ဦးလေးဆေးရုံတက်ရတာ ချက်ချင်းလုပ်ကိုင်ဘူးလေ။ မနက်ကမှ အစောကြီးပြေးလာရတာ၊ ဝမ်းသာအားရနဲ့ပေါ့”

“ကိုယ့်ဦးလေး ဆေးရုံတက်ရတာ ဝမ်းသာတဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိမယ်”

“ကိုယ်က ဆေးရုံကိုလာချင်လို့ အကြောင်းရှာနေတာကိုး ယမုန်ရဲ့။ သတိထားနော်... ကိုယ့်ကတော့ ဆွေမျိုးတွေစပ်ပြီး ဆေးရုံကို မကြာခဏရောက်လာဦးမှာ”

“လူနာအဖြစ်နဲ့ရောက်မလာရင် တော်ပါပြီရှင်”

“စိုးရိမ်တယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

နှင်းယမုန်၏မျက်နှာတည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် နေထိုင်နေသည့်မျက်နှာလေးကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်ရင်း ကိုယ့်ရည်စိတ်ကို စကားနုနုလေးတွေ ပြောနေမိတော့ ဝင်းထွဋ်ဇော် ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မေ့နေမိသည်။ သူကလေးကတော့ သူ့ကိုမနှစ်သက်သလိုပုံစံလေးနှင့် မျက်မှောင်လေးကြုတ်လို့။

ထိုပုံစံလေးကိုပင် သူ့မှာချစ်လိုက်ရတာ။ မျက်ခုံးလေးလေးနှင့် မျက်နှာလှလှလေးမို့ ရှုံ့ရှုံ့၊ မဲ့မဲ့၊ ချစ်စရာကောင်းနေတာပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့မျှားတကာလို ပစ္စည်းဥစ္စာမမက်သည့်အထိ

မလေးမို့ ပိုပြီးမြတ်နိုးမိရသည်။

ကြည့်ပါဦး၊ စိန်နားကပ်ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်ပေးလို့ ယူသွားပေမယ့် သိတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ပေးတဲ့ကောင်မလေး။

ဒန်ပေါက်ဘူးကွင်းကိုဖွင့်ပြီး အိလည်လည်ရှုပ်လေးနှင့် ကြည့်နေရာမှ သူ့ကိုလှည့်ပြီး ရန်လုပ်ပုံလေးကလည်း ‘မာန်ဖီနေသည့်ခွေးပေါက်လေးပမာ။ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ ယမုန်လေးရယ်။

“ကျွန်မက လူရှေ့မှာ မစားတတ်ဘူးရှင်၊ ရှင်ပြန်တော့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ! ကိုယ်ပြီးမှပြန်လာမယ်နော်”

သူ့ ကိုယ့်လူနာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တော့ သူကလေး ဒန်ပေါက်စားနေတာတွေရသဖြင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရသည်။ ဆယ်နာရီမှာ Round လှည့်ကြတော့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်နှင့် ဆရာမများအဖွဲ့မှာ ယမုန်ပါလာပြန်သည်။

ဆေးရုံထဲမှာ လနစ်စင်းသာနေသလို ဒေါက်တာမြသရ ဇီနှင့် နှင်းယမုန်ရဲ့အလှက ဝင်းဝင်းပပ။ ဒေါက်တာကတော့ ယူနီဖောင်းလည်း ကန့်သတ်မထားတာမို့ ဝမ်းဆက်လှလှအိအိလေးနှင့်။ ဆံပင်ကိုလည်း လှလှပပဖြန့်ချထားလို့။

သည်ကြားထဲမှ ယမုန့်အလှကလည်း ရွှန်းရွှန်းစက်စက်။
ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ လိမ်းခြယ်မထားသည့် မျက်နှာကလေးမှာ
အစက်အပြောက်ကင်းစင်ပြီး ဝင်းဝင်းနုနု။ ပင်ကိုနှုတ်ခမ်းလေး
နုနုအိအိကလည်း ပန်းရောင်ပြေးနေပြီး သူ့ရင်တွေက တဖိုင်းဖိုင်း
ခုန်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လွန်းပါရဲ့။

ယမုန့်မျက်လုံးလေးတစ်ချက်လောက် ဝင့်ကြည့်လိုက်
လျှင် သူ့အသည်းနှလုံးတွေ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သွားသလား
ပဲ။ ယမုန့်ကိုမျက်ခြည်မပြတ်ငေးကြည့်နေမိတာ သူ့အသည်းနှလုံး
ရဲ့စေညွှန်ရာ။

ဒေါက်တာမြသရီက ခပ်ခနဲရယ်လိုက်တော့မှ သူ ကိုယ့်
မျက်လုံး ကိုယ် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့
ကရုဏာပြုံးနှင့်။

တစ်လောကလုံး ငြောင်းဆန်နေရပေမယ့် ယမုန့်က
တော့ သူ့ကိုမော့တောင်မကြည့်။ သူတို့အဖွဲ့ထွက်ခွာသွားတော့
သူ့လည်းအပြင်ထွက်ပြီး ဝရန်တာကနေ ယမုန့်အရိပ်ကလေးကို
လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ပဲခူးနှင့်ကွင်းလှဟာ မဝေးလှသည်မို့ သူဒီမှာညတော့
မအိပ်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စတွေ အရေးကြီးလျှင်လည်း ပြန်ရသည်သာ

သူ့အတွက်တော့ ထိုခရီးဟာ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်။

ဒီပန်းလေးကို သူ ဘယ်လိုခူးဆွတ်ရမှာလဲ...

ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံးကိုသာ ခန့်ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့
ယမုန့်ရယ်...

အခန်း (၁၃)

နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ ယမုန် ကိုယ့်တိုက်
ဆုံးသို့အပြေးပြန်ရသည်။ မနက်စောစောက ဟင်းတွေချက်ခဲ့ပြီး
ဆယ် ဆရာအတွက် အသုပ်တို့ ဟင်းရွက်ကြော်တို့ကတော့
အားခါနီးမှလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

ဆယ်နစ်နာရီမှာ ထမင်းစားမည့်သူများအတွက် သူမ
အမြန်လုပ်ကိုင်နေရသည်။ နောက် ဆယ်နစ်နာရီထိုးခါနီး ဆယ်
အိမ်နစ်လောက်အလိုမှာ သူမ ဆရာဝန်တာတွင် ထမင်းပွဲပြင်
အားလိုက်သည်။

သူတို့နဲ့မဆုံချင်ပါဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆရာကို ရင်ထဲ
မှာ စေတနာအပြည့်ရှိပေမယ့် ယမုန်ရင်ထဲ ဆရာနှင့်သူ ကန့်လန့်

ကာတစ်ချပ်ခြားသလို ခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးကျ ကျောက်
နံရံကြီးတောင် ခြားသွားမှာပါ။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်ကျွတ်တို့ သူမ ကိုယ်စားဖို့အတွက်
ထမင်းချိုင့်လေးတည့်ကာ ဆေးရုံပြန်လာခဲ့သည်။ ဆရာနှင့်ဒေါက်
တာက ကားနှင့်ပြန်လာကြတော့ လမ်းမှာ သူမမျက်နှာလွှဲပြီး
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာ ကားကိုတုံ့ခနဲရပ်လိုက်တော့
ယမုန်လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမတမင်ရှောင်နေတာ ဆရာသိမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်မိမှန်းပင်မသိတော့။ သူမရဲ့နှလုံး
သားလေးခမျာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေများ စီးကျနေသလားထင်
ရသည်။

သို့သော် ဆရာ ကားကိုဆက်မောင်းသွားသဖြင့် ယမုန်
သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည်။ ကားထဲမှာ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်
ဒေါက်တာမြသရဖီ။

“ဆရာကလည်း ဆေးရုံမှာ ကိုဝင်းထွဋ်ဖော်ရှိတယ်လေ
သူတို့မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းစားချင်လို့နေမှာပေါ့... အဟင်
ဟင်း”

နန္ဒကျော်ခေါင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်မှဆင်း

လိုက်သည်။ ဝရန်တာမှာ ထမင်းပွဲက အသင့်ဆီးကြိုလို့။

ငါဟာ သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ ငါ အရင်
လိုပဲ ထမင်းဆိုင်မှာပြန်ပြီးချိုင့်ဆွဲစားသင့်တယ်။ ပါးစပ်အလိုလိုက်
ပြီး သူကလေးကိုနှိပ်စက်နေမိပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်တော့ ဟင်းရနံ့
တွေက မွှေးကြိုင်လို့။ မြသရဖီက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“သူက မျက်နှာသိပ်လိုက်တာပဲ၊ ပိုက်ဆံပေးရတာချင်း
အတူတူ ဆရာ့အကြိုက်ဟင်းတွေချည်း ချက်နေတယ်။ သရဖီ
ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေမပါဘူး”

“သူ့အစကတည်းက ပြောသားပဲ၊ မစီစဉ်နိုင်ပါဘူးဆို
တဲ့ကြားက သရဖီအတင်းစားမယ်လုပ်တာလေ။ စားနိုင်အောင်
စား... မစားနိုင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာချက်စားပေတော့”

“သရဖီပိုက်ဆံက သူ့ဆီရောက်ပြီးပြီလေ၊ သူက ပိုက်
ဆံပြန်ပေးနိုင်မှာတဲ့လား”

ယမုန်ကိုအထင်သေးစကားဆိုနေတော့ သူမခံမရပ်နိုင်။
ရန်ဖြစ်ရတော့မည့်ကိန်း။

“ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ အခုဆို သရဖီစားတာ ကိုးရက်ရှိပြီ။
ကျန်တဲ့နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်စာ သုံးသောင်းခွဲလောက် ပြန်ယူပေါ့။

ငါပေးမယ်”

“ဟင်းနော်... ထမင်းစားခါနီး ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ သူက မပေးဘဲ ဆရာက ဝင်ပေးမှာ ဘာသဘောလဲ”

“သူ့ဆေးခန်းလစာ ငါမပေးရသေးဘူးလေ။ အဲဒီအထဲက ပေးမှာပေါ့”

“ကဲပါ... တော်ပါပြီ၊ သရဖီက နောက်တာပါ။ ဆရာစားတဲ့ဟင်းတွေပဲ စားနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်။ ကဲ! ထမင်းစားခါနီး စကားများလိုက်ရလို့ ဗိုက်တောင် အတော်ချောင်သွားပြီ၊ စားကြစို့”

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားကြတော့ နန္ဒကျော်ခေါင် စိတ်တိုနေမိသည်။ ယမုန်ဟာ တကယ်ပဲ ဝင်းထွဋ်ဖော်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီလား။ ဟိုကောင်ဟာ ဆေးရုံကိုကြိတ်ဖန်ပြီး မြွေလိုအတင်းတိုးဝင်လာတာကလည်း အသိသာကြီး။

သူတို့လို ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေဟာ ယမုန်ကို အတည်ကြံမှာလား။ ယမုန်နာမည်ပျက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားရမှာမျိုး သူမလိုလားပါ။ သူ့အကြိုက်ဟင်းတွေချည်း ချက်ထားပေးပေမယ့် နန္ဒကျော်ခေါင် ထမင်းစားလို့မဝင်။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

ဟင်းမကြိုက်ပါဘူးဆိုသည့် သရဖီကတော့ အားပါးတရစားလို့။ သက်သက် ကလိုက်ကျောင့်ကျတာ။ သူမက လှောင်ပြုံးနှင့်...

“ဆရာ ထမင်းစားလို့မကောင်းဘူးလား။ ဘာတွေအလိုမကျဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘာလဲ... သရဖီနဲ့စကားများလိုက်ရလို့လား။ ဆောရီးပါ ဆရာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ လည်ချောင်းကြီးတွေအတွက် တွေးခဲလို့ပါ”

“မတွေးနဲ့ဆရာ၊ စားချိန်မှာ ဝင်အောင်စား။ ဆရာဟာ ဆေးကလည်း ဆရာအတွက် ရှယ်ချက်ပေးထားတာ။ အပင်ပန်းခံရတဲ့သူ အပင်ပန်းခံရကြိုးနပ်အောင် ကောင်းကောင်းစားပါဆရာ၊ ကြည့်ပါဦး... ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်၊ ကြက်သားကြော်၊ ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာဆံဟင်းခါး။ မအားတဲ့ကြားထဲက အပြေးအလွှားစီမံပေးထားရှာတာ။ ပုံစံကြည့်ရတာ ယမုန် ဆရာအပေါ် ကြွေနေပြီလားမသိဘူးနော်”

တကယ်တော့ မြသရဖီ ဆရာကို ရိုနေတာပါ။ မခံချင်ဖြစ်ပြီး သူ့ဘက်လှည့်လာအောင်လေ။

“တော်စမ်း! သရဖီ၊ မြေနိမ့်ရာလုံမစိုက်ချင်စမ်းနဲ့။ နင်

ပဲ ယမုန့်ကို စောစောက ဝင်းထွဋ်ဇော်နဲ့စွပ်စွဲတယ်။ အခု ငါနဲ့ ပြောပြနီပြီလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့။ သူတို့လို တွယ်ရာမဲ့လေးတွေက အခြေအနေကောင်းတဲ့လူဆို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းဆုပ်လိုက်မှာပေါ့။ ကြည့်ပါလား... ယမုန့် ဘယ်လောက်တောင် ဆင်းရဲလိုက်သလဲ။ နားမှာ နားကပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့လေ။ သရဖီက ဆရာ သူနဲ့ငြိသွားမှာစိုးလို့ ဝင်ပြီးကာကွယ်ပေးနေတာရှင်။ သိရဲ့လား။”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်စရာပေါ့လေ။ ကဲ! သူနဲ့မငြိဘဲ မင်းနဲ့ငြိသွားရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

တကယ်တော့ နန္ဒကျော်ခေါင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောပစ်လိုက်တာပါ။ သူဒီလိုပြောလိုက်တော့ သရဖီက ထမင်းစားပင်မပျက်။ တကယ့်ဆရာမကြီးပါပဲ။

“သရဖီနဲ့ငြိတာ ဆရာမနစ်နာဘူးလေ။ အလွှာတူတယ် ဆရာလည်း ဆရာဝန်၊ သရဖီလည်း ဆရာဝန်၊ နောက် ဆရာချမ်းသာသလောက် သရဖီလည်းချမ်းသာတယ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ နစ်နာစရာမရှိဘူး။”

“တော်! တော်! သရဖီ၊ နင်စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်

ပြောမနေနဲ့။ ငါ့မှာ နွေးတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။ ငါ့အသည်းနှလုံးက ဘေကင်စိမ့်ဟုတ်ဘူး။ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ နွေးရှိတယ်။ နင်ဘာမှဝင်ပြီးစိုးရိမ်မနေနဲ့။”

ထမင်းကိုအမြန်ဆုံးစားရင်း နန္ဒကျော်ခေါင် စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်နေရသည်။

ဆေးရုံမှာလည်း နင်းယမုန့် ချိုင့်ဆွဲကာ ဝင်သွားတော့ ဝင်းထွဋ်ဇော် ဘူးလေးနှစ်ဘူးကို ကြပ်ကြပ်အိတ်နှင့်ဆွဲကာ သူမဆီသို့အပြေးလေး ရောက်လာခဲ့သည်။

“ယမုန့် ပြန်လာတာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးမစားတတ်လို့ စိတ်ညစ်နေတာ။ အတူစားကြမယ်။”

ကိုယ့်ဘာသာ သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ ဆေးရုံယူလာတာကို ဝင်းထွဋ်ဇော် ကြားထဲက ရင်ခုန်နေတော့ ယမုန့် စိတ်ညစ်ရသည်။ ခက်ပါလားနော်၊ ငါ့ဘဝကလည်း ဆူးကြားကဗူးပဲ။

“ဆရာမနဲ့လူနာစောင့် အတူထမင်းစားနေလို့ မသင့်တော်ပါဘူးရှင်။ ကိုယ့်ဘာသာ စားပါရစေ။ ရှင်စားချင်တာရှိရင် သူသွားပါ။”

“ယမုန်က လူတွေကိုသိပ်ဂရုစိုက်တာပဲနော်”

“စိုက်ရတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက သင့်လိုဆွေမျိုးအင်အား မရှိဘူးလေ။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မမှာ ပြေးစရာမရှိပါဘူး”

သင့်အကြောင်း တမင်ထည့်ပြောလိုက်လျှင် ဝင်းထွဋ် ဇော်မျက်နှာညှိုးသွားရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ယမုန်လည်း တစ်ဖက်သားရဲ့ အရှိန်ကို တော်တော်ထိုးနှက်တတ်တယ်နော်”

“ဆောရီးပါရှင်၊ ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ရှင်နဲ့အတူ ထမင်းမစားရဲတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ဟင်းထဲက စားချင်တာ ယူသွားလို့ရပါတယ်”

ချိုင့်ကိုဖွင့်ပြပြီး ယမုန်ပြောမိတာ ကိုယ့်အပြောတွေ မှားသွားတယ်ထင်လို့ပါ။ သူက ယမုန်ဟင်းတွေကို ငုံ့ကြည့် ပြင်းကြည့်၏။

“ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ ပုစွန်ခြောက်ကြော်၊ ကိုယ်ကြိုက်တယ်။ ပုစွန်ထုပ်လေး တစ်ကောင်နှစ်ကောင်ကတော့ ယမုန်စားပါ။ ကြက်ဟင်းခါးသီးချိုင့်ယူသွားမယ်နော်။ ယမုန်က ကိုယ့်ရဲ့ အစိမ်းကြော်ဘူး ယူထားလိုက်”

“ရှင်ကရော ဘာနဲ့စားမှာလဲ”

“ကိုယ်က ခေါက်ဆွဲကြော်ဘူး ရှိသေးတယ်လေ”

“ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ကြက်ဟင်းခါးသီး မလိုက်ပါဘူးရှင်။ ရှင့်အစိမ်းကြော် ရှင်ပြန်ယူသွားပါ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ပါ ဒီမှာစားခွင့်ပြု”

“မဖြစ်နိုင်တာ မတောင်းဆိုပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားပါရစေ”

“ကိုယ်က လူဆိုးသူနိုး ကြမ်းပိုးမို့လားကွာ”

“ရှင့်မှာ ရာဇဝင်ရှိခဲ့တယ်လေ။ ရှင့်ရဲ့အမည်းစက်ကြောင့် ကျွန်မ မဝံ့မရဲဖြစ်ရတယ်”

“ဆောရီး ယမုန်ရယ်၊ နောက်မှ ကိုယ်သေသေချာချာ ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

“နေပါစေတော့ရှင်၊ ကျွန်မစိတ်မဝင်စားလို့ပါ”

“ရက်စက်တယ်၊ ယမုန်ကတော့ တစ်ဖက်သားကို ရင်အောင့်အောင် ပြောတတ်တယ်ဗျာ။ ဒီလောက်တောင်ငြင်းနေရင်လည်း ကျွန်တော် အစ်ကိုအိမ်ပဲပြန်စားပါတော့မယ်”

ဘူးနှစ်ဘူးကိုထားခဲ့ပြီး သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်သွားချိန်မှာပင် ဆရာလည်း ကားနှင့်ချက်ချင်းပြန်

ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမကို ခပ်တင်းတင်းတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆရာ ညက သူ့ခွဲစိတ်ထားသည့်လူနာကို သွားကြည့်နေချိန်တွင် ယမုန် ထမင်းအမြန်စားရသည်။

သူပေးခဲ့သည့်ဘူးတွေကို ဖွင့်ပင်မကြည့်။ ကိုယ့်ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်နှင့် ပုစွန်ထုပ်သေးသေးလေးနှစ်ကောင်ကိုပဲ စားသည်။ သည်စဉ် မမနော်ရယ်၊ ထမင်းစားရာမှ ပြန်လာရင်း...

“ယမုန်ဗေ၊ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ထမင်းကျွေးလိုက်ရတာ ငါစားဖို့တောင် မကျန်တော့ဘူးဟယ်။ ငါးပိနဲ့ပဲစားခဲ့ရတာ မတင်းတိမ်ပါဘူး”

“မတင်းတိမ်ရင် အဲဒီဘူးတွေဖွင့်စားလိုက် မမ”

“ဟင်! နင့်ကို ဘယ်သူလက်ဆောင်ပေးတာလဲ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်လား”

“တယ်သိနေပါလား။ ဗေဒင်ဟောစားလို့တောင်ရပြီ”

“ဪ... ငါလည်းငယ်ရာက ကြီးလာတာပါပဲ။ ဒီကောင် ဒီလောက်တောင် ပြာယာခတ်နေတာ ဘေးလူမသိဘဲနေပါ့မလား”

“ခက်တော့တာပဲ မမနော်ရယ်၊ သဇဉ့်တုန်းကလို ပြေးရတော့မလားမသိဘူးနော်”

“နင်ကလည်း အလကားနေရင်း ပြေးဖူးကြည့်နေ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကြောင့်တော့ နင်မပြေးရပါဘူး။ ငါပြောပြီးပြီလေ။ သဇဉ့်ရှုပ်တာပါဆို၊ သူ့မှာ ရည်းစားရှိရဲ့နဲ့ ဝင်းထွဋ်ဇော်ဆိုက ညာယူသလိုဖြစ်နေတာကိုး”

“တော်ပါတော့ မမနော်ရယ်၊ ယမုန်ကြောက်ပါတယ်။ ဘာကိုမှမလုပ်ရဲပါဘူး။ ကဲ! စား... ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ အစိမ်းကြော်တဲ့”

“နင်လည်း စားမှပေါ့။ ကာယကံရှင်က နည်းနည်းတော့ စားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ယမုန်ထမင်းစားပြီးပြီ၊ တော်ပြီ။ မမပဲစားလိုက်တော့၊ မကုန်ရင် အိမ်ယူသွား”

“နင်တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ မမရဲ့၊ ယူသွား... ယူသွား။ ကလေးတွေကိုကျွေးလိုက်ပါ”

နော်ပလာစေး အထုပ်နှစ်ထုပ်ဆွဲကာ အိမ်သို့ပြန်သွားချိန်တွင် ယမုန်လည်း ကိုယ့်ထမင်းနှင့်ဟင်းကိုပဲ ပြီးစီးအောင်စားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

ညနေခြောက်နာရီမှာ ဂျူတီထွက်ပြီး ယမုန် အိမ်ပြန်လာ
ခဲ့တော့ ဝင်းထွဋ်ဇော် သူ့အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒုက္ခပါပဲ... ရွှေစွန်ညိုကြီးကတော့ သိသိသာသာကို
ဝဲပြနေပါပြီ။ သို့သော် သူက လူရည်လည်သည်မို့ ယမုန်ထံတိုက်
ရိုက်မလာဘဲ ဆရာထံသို့သာ အရင်ဝင်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲ
မှာလည်း လက်ဆောင်အိတ်တွေနှင့်။

ဆရာကတော့ ဆေးခန်းသို့မသွားမီ ရေချိုးနေ၏။ သူ
စရန်တာသို့ရောက်လာပြီး ဆရာဝန်တာစားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်နေ
ခဲ့သည်။

ယမုန် ရေကိုအလျင်အမြန်ချိုးပြီး သနပ်ခါးကို ပြီးစလွယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွေးလိမ်းလိုက်သည်။ နောက် ထူထူထဲထဲ ချည်ထည်ဂါဝန်လေး တစ်ထည်ကို ကြုံသလိုဆွဲဝတ်လိုက်သည်။ လာမယ့်ဘေး ပြေး တွေ့မလို့ပါ။

သူက လာကိုလာမှာပဲလေ။ ကိုယ်က အဆင်သင့်ပြီ ထားရတာပေါ့။ သူက ဆရာနှင့်ပင် စကားတွေပြောနေလေပြီ။

“ဆရာအတွက် ပုဆိုးလေးပါ ဆရာ၊ ဦးလေးကိုခွဲစိတ် ကုသပေးတာ၊ ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါက ဆရာလည်ချောင်းကြီးဝေဒနာသည်တွေအတွက် အလှူငွေ ငါးသိန်းပါ”

“သာဓုပါဗျာ . . . သာဓုပါ။ ပုဆိုးကတော့ ပြန်ယူသွား ဗျာ။ ကျွန်တော်လက်မခံပါရစေနဲ့”

“ဆရာရယ်၊ ဒါလေးနဲ့ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ဆရာ လက်မခံရင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားလုပ်ပုံနဲ့တော့ ပြည်သူ့ဆရာဝန်မဖြစ်ဘဲ လာ ပေးသမျှ လက်ခံတဲ့လူဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဒါတွေကရော ဒေါက်တာ အတွက်လား”

“သူ့အတွက်ကို ဆရာပဲပေးလိုက်ပါ။ သူ့အိမ်ပြန်မရော၊ သေးဘူးလားမသိဘူး”

“ရောက်ပြီ၊ သူလည်း ဆေးခန်းလိုက်မှာလေ”

“ဪ”

ဆရာက ဆေးခန်းသွားရတော့မည်မို့ သွားရမှာ နောက် ဆံတင်းနေစဉ် မြသရဖီလည်း ထွက်လာပြီမို့၊ ဝင်းထွဋ်ဇော် ဒေါက် တာကိုပါ အိတ်တစ်အိတ် ပေးလိုက်သည်။ မြသရဖီက ရယ်ရယ် မောမောနှင့် . . .

“ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်တို့ တယ်ခြေသွက်နေပါလား။ ကဲ! အဲဒီမှာ စကားပြောကျန်ခဲ့နော်။ သရဖီတို့တော့ ဆေးခန်းသွား ခဦးမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦးရှင် . . . နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကားတစ်စီးနှင့်ထွက်ခွာသွားကြတော့ ဝင်းထွဋ်ဇော်က ဝရန်တာမှလက်တွေ့ဘာတွေပြလို့။

ကားမောင်းနေသည့်နန္ဒကျော်ခေါင်မျက်နှာက တင်းမာ နေလျှင် မြသရဖီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဆရာဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အပျိုအိမ် လူပျိုလာလည် ဘာ ဆန်းသလားရှင်၊ ဆရာက ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“နှင်းသဇင်ကို သွားသတ်ရလို့ပါ။ ဒီလိုရေပေါ်ဆီတွေ ဘာ ဘာမှခံစားချက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး သူ

ကမူးရှူးထိုး နွားသိုးကြိုးပြတ်လုပ်နေတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြားထဲက ယမုန်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“ဆရာရယ်၊ ယမုန်လည်း ကလေးမှမဟုတ်တာ။ သူ့အန္တရာယ် သူကြည့်ရှောင်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့များ ဝင်းထွဋ်ဇော်က အတည်ကြံတယ်ဆိုရင်တော့ ယမုန်အတွက် ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လား”

“ကဲ! ဒီအကြောင်း ထားလိုက်တော့၊ ငါမကြားချင်ဘူး”

ကားက ဆေးခန်းရှေ့ရောက်သွားပြီမို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းလိုက်ကြသည်။

အိမ်မှာလည်း ဆရာတို့နှစ်ယောက်၏ကား ထွက်သွားသည်နှင့် ဝင်းထွဋ်ဇော် ယမုန်တိုက်ခန်းရှေ့ ဝရန်တာသို့ ရွှေ့လာခဲ့၏။ ယမုန်ထွက်တွေ့ရတာပါပဲ။

“ဟင်! လှလိုက်တာ ယမုန်ရယ်၊ ကလေးလေးလိုပဲ”

တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့်အသွင်ကြောင့် ဝင်းထွဋ်ဇော် တအံ့တဩငေးကြည့်မိလျှင် ယမုန် မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ သူမဝတ်ထားတာ ချည်တည်ဂါဝန်အပြာရောင်လေးနှင့် သနပ်ခါးကျိုးတို့ ကျားတားပါ။ သို့သော် သနပ်ခါးက အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှာ ချစ်စရာကောင်းနေတာလေ။

ရေချိုးပြီးစမို့ အထူးဝင်းနုလင်းလက်နေတာ ပြောလို့ ယင်မပြတတ်တော့။

“အပိုတွေမပြောပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်တော်တော်တရားလွန်နေပြီ။ ကဲ! ပြော... ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာတာလဲ”

“အမယ်လေးဗျာ... ဧည့်သည်အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျ လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ယမုန်သာ ကိုယ်တို့ ‘ရွှေနဒီ’မှာ ထိုင်ရရင် တော်တော်ရောင်းလို့ကောင်းမှာပဲ”

“ရှင်ကရော မလွန်လွန်းဘူးလား။ တစ်နေ့လုံး တွေ့မြင်နေရတဲ့ကြားထဲက အိမ်ထိလိုက်လာတာ လွန်တာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျသလဲ”

“ဟောဗျာ! ဆရာမအိမ်ကို လူနာရှင်လာပြီး လက်ဆောင်ပေးတာ ဆန်းသလား။ ယမုန်ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုတရားစွဲတော့လေပဲ”

ယမုန် သူ့ကိုအမြင်ကတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်လာသူမို့ လက်ဖက်သုပ်နှင့်ရေခွေးကြမ်း ထုတ်ပေးရတာပါပဲ။

“စားပြီး မြန်မြန်ပြန်၊ သူများတွေမြင်ရင် အမနာပပြောကြလိမ့်မယ်”

“လူတွေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေရတာလဲ

ယမုန်ရယ်။ ယမုန်ကြည့်ရတာ အသက်တောင်မရှူရဲသလိုပဲ”

“ကဲပါ... ထားပါ။ ရှင်ကတော့ စင်ပေါ်ကလူ၊ ထန်းပင်ပေါ်ကလူပဲ။ ခုလိုလုပ်ချင်ရာလုပ်နေရတော့ ပျော်တယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ်က ယမုန်နစ်နာအောင် ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲဗျာ”

“အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးမလာခင် ရှင် ပဲခူးကိုပဲပြန်ပါတော့ရှင်။ ဒီမြို့က တောမြို့လေး။ ဒီဆေးရုံကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ ခုလောက်ဆို မြို့ထဲမှာ ဒုတိယနှင်းသင်္ဃန်းတစ်ယောက်ပေါ်လာပြန်ပြီဆိုပြီး ပြောနေကြရောပေါ့ရှင်”

ပြောရင်းမှ လိုက်ခနဲဝမ်းနည်းမိသဖြင့် သူမပါးပြင်ပေါ်မျက်ရှည်လေးတစ်လုံး ကြွေဆင်းသွားခဲ့လျှင် ဝင်းထွဋ်ဇော် သေလုမတတ် ခံစားသွားရ၏။

“ယမုန်ရယ်၊ တွေ့ချိန်မကြာသေးပေမယ့် ကိုယ် ယမုန်ကိုမြင်လိုက်တာတည်းက ဘဝဘဝက ရေစက်ပါးဖူးခဲ့သလို ရင်းရင်းနှီးနှီးခံစားခဲ့ရပါတယ်ဗျာ။ ယမုန်သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မေမေ နဲ့ဖေဖေကိုဖွင့်ပြောပြီး လာတောင်းပါ့မယ်။ ယမုန်မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်ရယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ဘယ်လိုငြင်းရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့တွေကြတာမှ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်ရှိသေးတယ်၊ ရှင်တော်တော်ရဲတင်းတာပဲနော်”

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်နဲ့ခေါက်ချိုးမညီပါဘူးဗျာ၊ ယမုန်ကို ကိုယ် မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပါရစေတော့”

“တော်ပြီ ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်၊ ယမုန် ရှင့်ကိုမယ့်ဘူး။ ပြီးတော့ ယမုန် ယောက်ျားယူဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တည်ဆောက်မှာ။ ကျွန်မတောင်းမန်ပါတယ်၊ ရှင်ပြန်ပါတော့နော်”

“ကိုယ့်အပေါ် မစဉ်းစားပေးတော့ဘူးလား ယမုန်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်အောင် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ၊ မိဘတွေနဲ့လာတောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ပါ့မယ်ဆိုတာတောင် မယုံကြည်ဘူးလားဗျာ။ ကိုယ့်ပုံစံက သူ့ခိုးကြမ်းဝိုးရုပ် ထွက်နေလို့လားဟင်”

ဝင်းထွဋ်ဇော်ပုံစံက သူမအတန်တန်ငြင်းနေလေ၊ အမူအရာပျက်လာလေ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွာတော့မည့်မိုးလို။

“ယမုန်ရယ်၊ သူများပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ကိုယ့်အပေါ် လေနီကြမ်းတွေ မဆင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကိုယ် ယမုန်ကို အသက်

တမျှ တန်ဖိုးထား၊ မြတ်နိုးမိတာပါ။ ယမုန့်ကိုမရရင် ကိုယ်သေ သွားနိုင်ပါတယ်”

“ယောက်ျားတိုင်း ဒီလိုပဲပြောရမှာပဲလေ။ ကဲပါ... ရှင် ကျွန်မဘာသာ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ထပ်ပြီး စိတ်ဒုက္ခတွေမပေးပါနဲ့တော့နော်။ ဗူးလေးရာ ဖရုံမဆင့်ချင်ပါနဲ့ တော့”

ယမုန့် ကိုယ့်ခံစားချက်ကို မမြဲသိပ်နိုင်တော့ဘဲ တစ် ဖွန်းတစ်စ ဖွင့်ပြောမိလျှင် ဝင်းထွဋ်ဇော် ကြင်နာစွာမေးမိသည်။

“ယမုန့်ဒုက္ခဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပြောလေ၊ ကိုယ်ကူညီပြီး အကြံပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်မ လူတိုင်းကိုမပြောဝံ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ လူစိမ်းဖြစ်တဲ့ရှင်ကိုဖွင့်ပြောပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် နှုတ်လှုံရမယ်နော်”

“ပြောသာပြောပါ ယမုန့်ရယ်၊ ကိုယ်နှုတ်လှုံပါ့မယ်”

“ကျွန်မ ဒီရောက်စက ဆရာစားချင်တယ်ဆိုလို့ ဟင်း တစ်ခွက်ပေးဖူးတယ်။ နောက်တော့ ဆရာက စားလို့ခံတွင်းတွေ တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို ဟင်းတစ်ခွက်ပိုချက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ နောက် ထမင်းဆိုင်က ထမင်းဟင်းကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်မက ချက်ပေးရတယ်

ဆိုပါတော့”

“ဪ! ယမုန့်တော်တော်တာဝန်ကြီးမှာပဲနော်၊ ကိုယ် စားသလို ဖြစ်သလိုချက်လို့မရတော့ဘူးပေါ့”

ဝင်းထွဋ်ဇော် သဘောပေါက်လွယ်ပါသည်။ သူမက ဆက်ပြောသည်မှာ...

“နောက် ပြီးခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်က ဒေါက်တာအမေ အိမ်ပြန်သွားခဲ့တော့ ဒေါက်တာကပါ ကျွန်မကို ထမင်းထည့်ချက် ခိုင်းခဲ့တယ်”

“ဟာဗျာ! ယမုန့်မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်အဆင်ပြေ မလဲ။ ပင်ပန်းတာပေါ့”

သူ မခံနိုင်မရပ်နိုင်ဖြစ်နေရပါသည်။ ကြားလိုက်ရုံနှင့်ပင် အကုသိုလ်တက်လှပြီ။

“ကျွန်မတို့အလုပ်တွေက ဂျူတီဝင်ရင် မနက်ခြောက် နာရီကနေ ညနေခြောက်နာရီ၊ နောက် ညဂျူတီတွေလည်းကျ တယ်လေ။ ဈေးကတော့ သူများဝယ်ခိုင်းလို့ရပါတယ်။ ရေခဲ သေတ္တာလည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က အကြိုက် ချင်းက မတူတော့”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ ယမုန့် စိတ်ဖိဆီးနေရတယ်မဟုတ်

လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဆရာက သဘောကောင်းပေမယ့် ဒေါက်တာက ချေးများတယ်၊ ကျေးဇူးတင်တဲ့ပုံလည်းမရှိပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မအရမ်းစိတ်ညစ်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကိုယ့်ကြည်လို့ ရင် ဖွင့်တာနော်။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားပါပြီ။ ဒီလိုပဲ ဆက်ချီတက်ရတော့ မှာပေါ့”

သူမက ပြီးသွားပေမယ့် ဝင်းထွဋ်ဇော် မပြီးပါ။ လုပ်ငန်း ကြီးလုပ်နေသူပီပီ သူ့ဖြေရှင်းချက်က ဖျတ်ခနဲ။

“ကိုယ် ယမုန့်အတွက် အကူတစ်ယောက်ရှာပေးမယ်။ ဘယ်! . . . ယမုန့်တစ်ယောက်တည်း ဖင်မနိုင်ခေါင်းမနိုင်. . . အဲ လေ. . . ဆောရီး. . . ဆောရီး. . . ကိုယ့်စကားကြမ်းသွားတယ်။ ယမုန့်အတွက် အိမ်အကူပို့ပေးလိုက်မယ်နော်။ ဒါဆို ယမုန့်သက် သာသွားတာပေါ့”

“ကျွန်မလစာနဲ့ အိမ်အကူမငှားနိုင်ပါဘူးရှင်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကလည်း ကျွန်မလက်ရာကိုပဲကြိုက်ကြတာ”

“ယမုန့်လက်ရာမဟုတ်လို့ မစားနိုင်လည်း နေကြပေါ့ ဗျာ။ ဒါ လူလူချင်း မညှာမတာခိုင်းစေနေတာပဲ။ ယမုန့်ကရော

ငွေရလို့ ဒီအလုပ်လုပ်နေတာလား”

“မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မ. . .”

“ပေါက်ပြီ ဘာဆင်ခြေမှပေးနဲ့တော့ကွာ၊ မနက်ဖြန် ကျ အိမ်အကူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိရဘူး။ အိမ်အကူအတွက် လစာ က မပူပါနဲ့၊ ကိုယ်ပေးမှာပါ”

ယမုန့် ဘာပြောရမှန်းမသိပေမယ့် ကျေးဇူးတင်မိသွား သည်။ သူက ယမုန့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်လေ၏။

“ကိုယ်သွားတော့မယ် ယမုန့်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ နော်။ အကြောင်းရှိရင် ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်၊ ဖုန်းရောကိုင်တတ် ရဲ့လား”

“ကျွန်မမှာ ဖုန်းမှမရှိတာ”

သူမရိုးသားစွာပြောလျှင် သူက အပြုံးတောက်တောက် နှင့်. . .

“လက်ဆောင်ထုပ်ထဲမှာ ဖွင့်ကြည့်၊ အားလုံးအဆင်ပြေ စေရမယ်လေ”

ဝင်းထွဋ်ဇော် ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်သွားတော့ (၇)နာရီခွဲ

ပေပြီ။ ယမုန်သက်ပြင်းချရင်း ရှစ်နာရီမှာပြန်ရောက်လာမည့် ဆရာ
တို့နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်သည်။

သူတို့မပြန်ခင် ကိုယ်လည်း အမြန်စားလိုက်ပြီး ယမုန်
အိမ်ထဲမှာပင် နေလိုက်သည်။ ဒါမှမဟုတ် မမနော်နှင့် အခြေအနေ
တွေ သွားပြီးဆွေးနွေးရလျှင် ကောင်းမည်လား။

ယမုန် ဆေးတံတိုကဗျာလေးကို သွားသတိရမိတော့
ဖျပ်ခနဲလန့်သွား၏။ သူ့မ သူ့အကူအညီယူမိတာ မှားပြီလား။

ဆေးတံတို တစ်ညလောက်

ရှော့! သောက်တော့ ပေး...

မယူလိုက်က မိုက်တယ်ထင်

ယူလိုက်ပြန်တော့ ကြိုက်တယ်ထင်

သောက်စေချင်

ကုတင်တွင် ထောင်နဲ့ကွယ့်

ညှိခွဲရဲ့လေး...

ဆိုသလို သူပေးမည့် အိမ်အကူကို လက်ခံလို့ဖြစ်ပုံ
မလား။ နောက် သူပေးတဲ့လက်ဆောင်ကရော ဘာတွေလဲ။ ဆရာ
နှင့်ဒေါက်တာကိုပေးသည့်အထုပ်တွေထဲမှာရော ဘာတွေပါသလဲ။
ဒါ ရိုးသားမှာတော့မဟုတ်။

လက်ဆောင်ထုပ်ကို သူမယူလာပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ မဟုတ်တာတွေ တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ပါလာရင်
တော့ ပြန်ပေးရမှာပဲလေ။

“အို! . . .”

ဒါတော့မဟုတ်ဘူးထင်သည်။ လက်ဆောင်အိတ်ကို ဇစ်
ဆွဲပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် အထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံး၊ ဝတ်စုံတစ်စုံ
နှင့် စိန်နားကပ်ဘူးလေး။

ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုမျိုးကြီးပဲလား။ ကိုယ့်ကိုပြန်
ကြိုက်ဖို့ မသေချာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်
တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ပေးစရာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကို အပိုင်
တွက်လိုက်လို့လည်းဖြစ်မည်။

ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး ယမုန်ပြန်ပေးဖို့စဉ်းစားနေတုန်း
ဆရာ ယမုန်အခန်းဝမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်ကိုပင် မမြင်လိုက်
မိချေ။

ယမုန်လန့်ဖျပ်ပြီး ဆရာကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာ
အသွင်က အရမ်းဒေါသထွက်နေသည့်အသွင်း။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ပေးတာ လက်ခံလိုက်ရတာလဲ။
အဲဒီကောင်ကလည်း တို့ဆေးရုံက ဆရာမတွေကိုပဲ တစ်ယောက်

၂၀၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပြီးတစ်ယောက် ကြိုက်နေတော့မှာလား။ အရမ်းကိုတရားလွန်လာပြီ... တောက်!”

“ကျွန်မပြန်ပေးမှာပါ ဆရာ၊ အထဲမှာ ဘာတွေပါမှန်း မသိလို့ ဆရာနဲ့ဒေါက်တာကိုလည်း ပေးတာပဲဆိုပြီး ယူထားမိတာပါ”

“နင့်ကိုပေးခေါ်လို့ ငါတို့ပါရောထည့်တာ။ အလကား ငွေပေါတိုင်း မိန်းကလေးတွေကို ငွေနဲ့မျှားပြီးဖျက်ဆီးနေတာ”

ဆရာက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနဲ့ တစ်ဖက်မှဒေါက်တာကြားသွားမှာလည်း စိုးသည်ထင့်။ ယမုန် မဲ့မဲ့ပြီးလေးနှင့် မချီတန်ပြီမိသည်။

“ဆရာက လူနာတွေအပေါ် လူတိုင်းအပေါ်မှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသိပ်ကောင်းတယ်နော်။ မိတ္တူမလူနာကျန်းမာတစ်စောင်လုံး အရည်ကျိုသောက်ထားသလားထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရဲ့မိတ္တူမလူနာထဲမှာ ကျွန်မလိုမျက်နှာမဲ့တစ်ယောက် မပါဘူး။ ဆရာ ကျွန်မကိုအရမ်းနှိုင်းစားတယ်။ ဆရာ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်နေရတာလဲ။ ဆရာ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းမုန်းနေရတာလဲ”

ခံစားချက်ကြောင့် ယမုန်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ကြ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့ ယိမ်းယိုင်နေလျှင် နန္ဒကျော်ခေါင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး သူမကိုကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ခံစားချက်တွေ လွဲကုန်ပါပြီလား ကလေးရယ်။ မင်းကို နှင်းသင်္ဃေလို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းမဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းအဲဒီလိုထင်နေတာ ငါစိတ်မကောင်းဘူး။ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း ငါတို့ကို ထမင်းဟင်းချက်မပေးနဲ့တော့။ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်တော့။ နေတော့ ယမုန်၊ ငါဘယ်တော့မှ ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်မယ်၊ မင်းဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဘေးမှာ ငါဖေးကူမနေမှာပါ”

တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားသည့်ဆရာအသွင်က ကြေကွဲနေတော့ ယမုန်အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံး အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဆရာ ငါ့ကိုမုန်းသွားပြီလား။ အထင်သေးသွားပြီလား။ အလို! သူမရဲ့နှလုံးသားက ဝင်းထွဋ်ဇော်အတွက် ဗလာဖြစ်နေပြီး ဆရာအတွက်ကျ ပြည့်ကျပ်ခံစားနေရတာ။

“ဆရာ”

သူမအရမ်းခံစားနေရသည်မို့ အသံတို့က ကြေကွဲနှစ်ဝင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျက်...

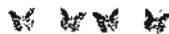
“တော်လောက်ပါပြီ ယမုန်၊ ငါတို့ မင်းကိုနှိပ်စက်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့လူ့အခွင့်အရေးတွေကို ချိုးဖောက်မိခဲ့တယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ... ဆောရီးပါ ယမုန်”

ဆရာ သူမအခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဆောက်တည်ရာမရအောင်ပင် ကြေကွဲခံစားနေရသည်မို့ တံခါးပိတ်ကာ ယမုန် အိပ်ရာထဲ လူးလို့မိခဲ့ကျွေးမိသည်။

မိမဲ့ဖမဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် မှီခိုရာ အားကိုးရာ မရှိပေမယ့် ယမုန် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖြောင့်မတ်စွာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါသည်။

လမ်းမှားမရောက်စေရဘဲ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက် ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ဖောက်ခဲ့သူပါ။

သို့သော် ဘဝမှာ လေနီကြမ်းတွေ တကယ်တိုက်ခတ်လာပြီဆိုတော့ သူမ ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပါလား။ မှီခိုရပ်ရာမဲ့သည့် ဘဝမှာ သူမ ကြွကြွခံ ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပေဦးတော့မည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

နန္ဒကျော်ခေါင် ယမုန်အတွက် ခံစားချက်တွေ ပြည့်နေရသဖြင့် ထမင်းစားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့။ သို့သော် ဒေါက်တာ မြသရုပ်ခေါ်နေသဖြင့် ဝရန်တာရှိထမင်းစားပွဲသို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သရဖီက အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး မွှေးကြိုင်နေသည့် ဟင်းနံ့များကို ရှူလိုက်သေး၏။

“ဟား... ဒီနေ့တော့ သရဖီအကြိုက်ဟင်းတွေလည်း ပါတယ်။ ဆရာအကြိုက်ဟင်းတွေလည်းပါတယ်။ ယမုန် တယ် ဟုတ်နေပါလား”

သူ ကိုယ့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စားထား... စားထား... ဒီနေ့နောက်ဆုံးပဲ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ၊ ခုမှ ဆယ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်လေ။ လမှမကုန်သေးတာ”

“မကုန်၊ ကုန်ကုန်... ငါ သူ့ဆီမှာ မစားတော့ဘူး။ သူ့ကို ထမင်းမချက်ခိုင်းတော့ဘူး”

သရဖီ သူ့ကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်နေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာရင်း...

“ဧကန္တ ဆရာ သူ့ကိုဆူလိုက်လို့ထင်တယ်။ သူနဲ့ဝင်းထွဋ်ဖော် ကြိုက်တဲ့ကိစ္စကို ဆူလိုက်တာမဟုတ်လား။ ဆရာရယ် ကိုယ့်ဝန်ထမ်းဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စထိ လိုက်ပူမနေစမ်းပါနဲ့ရှင်။ ဒီလိုချစ်ရေးကြိုက်ရေးကိစ္စတွေဆိုတာ မွေတာပဲလေ။ ကဲပါ! သဘက်ခါ ကျင်းပမယ့် New Year ပွဲကိုပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ။ ဒီနှစ်လည်း စည်စည်ကားကားလုပ်ပေးရမယ်နော်။ ကစားပွဲတွေရော သီချင်းဆိုတာတွေရော”

သူက လူငယ်မို့ နှစ်တိုင်း New Year ပွဲတွေကို စည်စည်ကားကား ကျင်းပပေးခြုံ၊ ဘာပွဲလေးဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံထဲမှာ ဆောင်းဘောက်တွေထည့်၊ သီချင်းတွေဖွင့်ကြ၊ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ နောက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ပေးခဲ့ခြုံ။

ဒီနှစ်တော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ အပျော်တွေ နိုးထမလာခဲ့ပါလား။ ယမုန့်ကြောင့် စိတ်တွေရွှင်ထွေး ဝေဝါးနေရသည့်အဖြစ်။

“လုပ်ရမှာပေါ့ သရဖီရယ်၊ ဒါ နှစ်တိုင်းလုပ်နေကျပဲ။ ကဲ! စားမှာသာစား၊ နောက်နေ့ကစပြီး ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ရှင်းတော့”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရွှေမိကိုချက်ခိုင်းလိုက်ရုံပေါ့။ ဆရာရော သရဖီတို့နဲ့အတူစားမလား”

“နေပါစေ၊ နင်တို့စားတဲ့ ဗိုလ်စာချိုရဲရဲ၊ ပေါ့ရွတ်ရွတ် ပြူစုတ်စုတ်တွေ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အင်း... တော်ကြာမှ အဲဒီဗိုလ်စာတွေ တစ်သက်လုံး စားနေရဦးမယ်နော်၊ သတိထား”

“အောင်မယ်! ကဲ! တော်တော်... သရဖီ၊ မြန်မြန်စား။ စားပြီးသားပန်းကန်တွေကိုလည်း နှင့်ရွှေမိကိုဆေးခိုင်းလိုက်။ ငါတို့ ယမုန့်ကိုခိုင်းစားလာတာ ကြာပြီ”

“အို! သူ တစ်လငါးသောင်းစီ ယူထားတာပဲ။ လုပ်ပေးပေါ့၊ ထမင်းဆိုင်မှာဆို ဒို့ထက်တောင် ဝန်ဆောင်မှုကောင်းသေးတယ်”

“ဟ! သူက ဒီမှာထမင်းဆိုင်လာဖွင့်နေတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ငါစားချင်တယ်ဆိုလို့ ချက်ပေးရင်းနဲ့ နင်ကပါလာပြီး အလုပ်ရှုပ်တာ။ ကျေးဇူးမတင်ရင်နော်”

“ဆရာက သူ့ကိုထိရင် ကဲကဲကိုဆတ်နေတာပဲ။ ကဲပါကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ ဆရာ သူ့ဆီက ပြန်တောင်းပေး။ ဆယ်ရက်စားပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့အရက်နစ်ဆယ်အတွက် ပြန်တောင်းပေး”

“အေး... ငါ့ဆီကယူ၊ ငါ သူ့ကို ဆေးခန်းလစာမပေးရသေးဘူး”

“ဟင်းဟင်း... သူက ဆရာကိုတော့ စေတနာရှိမှာပါ။ သရဖီကိုသာ ချက်မကျွေးချင်တာပါ။ ဟုတ်လား”

“တော်စမ်း! သရဖီ၊ ငါလည်း ထမင်းချိုင့်ဆွဲစားတော့မှာ။ သူ့ဘာသာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေပါစေလေ”

သူ့အသံက ညည်းညူသံပေါက်နေလေလျှင် သရဖီက လှောင်ပြီးနင်း။

ဘာပဲပြောပြော သူ သရဖီကိုရှင်းထုတ်နိုင်ပေပြီ။ ဆေးခန်းကိစ္စလည်း ရှင်းထုတ်ဦးမှပါ။ သရဖီအစား တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်လိုက်မည်။

အခန်း (၁၆)

ဒီည ယမုန့်ဂျူတီး၊ လူနာတွေ ညဘက်မှာ အရေးပေါ်ချွန် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ဆရာဝန်ကိုလိုအပ်လျှင် လှမ်းခေါ်ဖို့၊ ဆေးအလုပ်သမားတွေ ညစောင့်တွေလည်း သူတို့ဥနုမှာ အိပ်စောင့်ပေးပါသည်။

ညနေ (၆)နာရီမှာ ဂျူတီဝင်လာတော့ သူမကို ဝမ်းသာအားကြိုဆိုနေသူကတော့ ဝင်းထွဋ်ဇော်ပါပဲ။ ဟင်း! သူ့ကြောင့် ညီဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ အစပျိုးရတယ်။ ဆရာနဲ့မပြေလည်တွေ ခြစ်ရတာလည်း သူ့ကြောင့်။

ဆရာဟာ ယခုဆို သူမကိုစကားဟဟပင် မပြောတော့။ အလုပ်သဘောအရ ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်းသည်။ လမ်းမှာ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်တွေ့လျှင်ငှောင် မျက်နှာလွှဲသွားတော့သည့်အဖြစ်။

ဆရာစိတ်ဆိုးနေတာ ဝင်းထွဋ်ဇော်နှင့် ကြိုက်နေတယ်၊ အရောဝင်တယ်ထင်လို့ဖြစ်မည်။ တကယ်လည်း ဆရာစိုးရိမ်သလို ဝင်းထွဋ်ဇော်ဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးမဟုတ်ပါလား။ သူ့စကားတွေ သူ့အမူအရာတွေဟာ အိုဗာဖြစ်လွန်းသည်။ အစစ်အမှန်ဟုတ် ချင်မှဟုတ်မည်။ ဟုတ်လျှင်လည်း သူမရဲ့နဲ့လုံးသားထဲမှ ဝင်းထွဋ်ဇော်အတွက် နေရာမရှိ။

သူကတော့ ဆေးရုံအဝင်ဝမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေလေ၏။

“ယမုန့်ဂျူတီလား၊ နေဦး... ကိုယ် မမအေးဆီ လက်ဖက် လှမ်းမှာလိုက်ဦးမယ်။ နောက် ဘာစားချင်သေးလဲ”

“နေပါစေ၊ ယမုန့် ထမင်းစားပြီးပြီ”

“ဪ... ယမုန့်ကလည်း တစ်ညလုံးစောင့်နေရမယ့် ကိစ္စကြီး၊ ညလယ်ကျ ဆာမှာပေါ့။ လက်ဖက်သုပ်လေး မုန့်လေး လောက်တော့ စားရမှာပေါ့”

“စကားတွေများလိုက်တာရှင်၊ ကျွေးချင်လည်း ယူလာခဲ့ပေါ့”

“အိုကေ... အိုကေ”

သူက လူနာစောင့်သာဆိုတယ်၊ ယမုန့်အနားမှာချည်း နေတာပဲ။ လူနာအနားမှာနေတာက နည်းနည်း။ သူ ဖုန်းတစ်လုံး နှင့် လှမ်းမှာနေဆဲ၊ ယမုန့် သူ မနေ့ကပေးသည့်လက်ဆောင်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းနှင့်နားကပ်ဘူးကို ထုတ်ထားလိုက်၏။

သူက ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် ယမုန့်ထိုင်မည့် ဆရာမများ အခန်းသို့ စတိုင်ပါပါလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ရော!”

“ဘာလဲ ယမုန့်”

“ရှင်ပေးတဲ့တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်တွေ ပြန်ပေးတာ”

“ဟာဗျာ... ယမုန့်ကလည်း စေတနာကိုအလွဲသုံးစား လုပ်ရက်လိုက်တာ”

“ကျွန်မ ဝတ်စုံယူတယ်လေ၊ တော်ပြီပေါ့၊ ကျွန်တာတွေ မယူချင်ဘူး”

“ယမုန့်ရယ်၊ ကိုယ်က စေတနာအပြည့်နဲ့ပေးတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီစေတနာတွေကိုပဲ ကြောက်တာပါ။ အခုဆို ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ ကျွန်မအပေါ် တစ်မျိုးထင်ကုန်ကြပြီ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်လည်း ကလေးလေးမှမဟုတ်တာ။ စိတ်ကိုထိန်းပါ”

ယမုန့်စကားကြောင့် ဝင်းထွဋ်ဇော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွားပြီး မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားပေမယ့် ယမုန့်မယုံကြည်။ ဒါ သရုပ် ဆောင်နေတာ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးမရှိဘူး။ သဖန်းသီးထွေပဲရှိတယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်ရယ်၊ ကျွန်မဘဝ ကိုရှုပ်ထွေးအောင် မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မက မိဘမဲ့သဘော မျိုးပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမယ့် ဘဝပါ။ ကျွန်မကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့၊ ဒုက္ခမပေးချင်ပါနဲ့”

နှင်းယမုန့် တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသည်မှာ အံ့ဩစရာ။ သူကလေးဟာ ရင့်ကျက်လှပါလား။ ဝင်းထွဋ်ဇော် အသံတွေပင် တုန်နေခဲ့ပြီ။

“ဒါဆို ယမုန့် ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းမှစိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့။ အပျိုကြီးလုပ်မှာလို့တော့ မပြောပါနဲ့ယမုန့်ရယ်။ ယုတ္တိလည်းမရှိ ဘူး။ သဘာဝလည်းမကျဘူး။ ယမုန့်လို မိဘမဲ့တဲ့မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ဟာ ကျိန်းသေ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ဘဝကို ပုံသေနည်းနဲ့မတွက်တာဘူး။ သင်္ချာ နည်းနဲ့မဖြတ်ကျော်ဘူး။ အားတော့နာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ရင် ဘတ်ထဲကမလာတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မစဉ်းစားဘူး။ ဦးနောက်ကို

အသုံးမပြုချင်ဘူး”

“ကိုယ့်တို့တွေ့ချိန် တိုတောင်းသေးလို့ပါ။ ယမုန့် ကိုယ့် ကို အသံကြားနဲ့တင် လန့်နေတယ်မဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေတစ် ယောက်လိုတော့ ဆက်ဆံခွင့်ပြုပါယမုန့်။ ကိုယ့်ကို ယမုန့်ကျေနပ် အောင်လေ့လာပါ။ အချိန်ယူပါ။ ကိုယ့်စောင့်ပြီး အကဲဖြတ်ခံပါ မယ်”

ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ မရောင်းပါဘူးဆိုမှ ချိန်ပါ-ချိန်ပါ ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှအပြတ်ပြောလို့ မရသဖြင့် နှင်းယမုန့် အလိမ္မာဖက်ရ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကိုကြိုးရှည်ရှည် နဲ့ လှန်ထားတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ရှင့်သဘောနဲ့ရှင်ပဲ။ မိတ်ဆွေ အဖြစ်လောက်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ ထက်ခံမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရမှာ”

“ပြောပါဦးဗျာ၊ ဘယ်လိုစည်းကမ်းချက်တွေလဲ”

“(တစ်) . . . ဆေးရုံကို အလကားနေရင်း မလာရဘူး။

အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး မလာရဘူး”

“ဒါကတော့ ယမုန့်ရယ်၊ ကိုယ်က ယမုန့်မျက်နှာလေး ချိမ့်ချင်တာကိုး”

“မရဘူး... (နှစ်)အချက်က ရှင် ကျွန်မသိက္ခာကျမယ့် အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေမလုပ်ရဘူး”

“ဘယ်လိုအမူအရာမျိုးလဲ”

“ခုပဲကြည့်လေ၊ ရှင် ကျွန်မအနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေ တော့ သူများတွေ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မသိက္ခာ တွေ ကျကုန်ပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုယ် ယမုန့်ရှေ့ကို ခဏခဏ မလာ တော့ပါဘူး”

“(သုံး)... ကျွန်မကို ဟိုပေးဒီပေးတွေမလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ဆိုးမိလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ချွေးနှစ်စာမဟုတ်ဘဲ ဘာ ကိုမှမမက်မောတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်မယုံလို့လား”

“ဪ... ယမုရယ်”

“ဒါပါပဲ၊ ကဲ! သွားတော့၊ ရှင်ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ ကို အလကားလုပ်မပစ်နဲ့။ ရှင်လည်း အဖိုးတန်ယောက်ျားတစ် ယောက်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သိက္ခာရှိရှိပိုးစမ်းပါ။ အခု လိုလုပ်နေတာ တန်ဖိုးကျပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မက စေတနာနဲ့ပြော နေတာပါ။ ရှင်သိထားရမှာက တချို့သောမိန်းမတွေဟာ တည် ကြည်တာကိုကြိုက်တယ်၊ မိန်းမဆိုတာ လိုက်ရင်ပြေးတယ်၊ အခု

မလုပ်မှ တန်ကာကျတာရှင်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်မှ ယမုန့်ကို အဲဒီလိုပစ် မထားနိုင်တာ”

“တော်ပြီ၊ ဒီနေ့ ရှင် ကျွန်မအနားမှာနေတာ ကြာပြီ။ ပြန်တော့။ လူနာက မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်အစ်ကိုအိမ်ကို ပြန်ပြီး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါရှင်။ ဆေးရုံမှာ အိပ် ရတာ အနံ့အသက်တွေ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ယမုန့်ရှိတယ်လေ၊ ယမုန့်ရှိတဲ့အရပ်ဖို့ ကိုယ် နေတာပေါ့”

“အင်း... ဇာတ်လမ်းကတော့ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် နေပြီ။ ရှင်ဟာလေ စေတနာထားလို့ကိုမရဘူး။ မိတ်ဆွေအဖြစ် တောင် ခင်ဖို့မကောင်းတဲ့လူ”

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ်ပြန်ပါပြီ။ အဲ! မမအေး လက်ဖက်သုပ်နဲ့မုန့်လာဖို့တာ စောင့်ပြီးရင်ပြန်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်လူနာအနား သွားနေ၊ ကျွန်မလူနာ တွေ တစ်ခေါက်လျှောက်ပြီး ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ယမုန့် လူနာဆောင်တွေကိုလျှောက်ကြည့်ပြီး လိုအပ် တာတွေလုပ်ပေးနေလျှင် ဝင်းထွဋ်ဇော် ကိုယ့်လူနာအနား ပြန်

၂၂၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လာခဲ့ရသည်။

မကြာမီ မမအေး လက်ဖက်သုပ်နှင့်မုန့် လာပေးသဖြင့်
ယမုန့်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ သူပြန်ခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၁၇)

နန္ဒကျော်ခေါင်...

သူ့ရဲ့ဇီဝိတဒါနဆေးကုခန်းက မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်
ရှောက်ရေးဆေးပေးခန်းမှာဖွင့်သည်။ တစ်လမှာ နှစ်ကြိမ်၊ လပြည့်
နှင့်လကွယ်။

ဆေးဖိုးမတတ်နိုင်သည့်လူနာတွေအတွက် အကျိုးရှိပါ
သည်။ လစဉ်မှန်မှန်ဖွင့်ပေးသည့်အတွက် တစ်ခါတလေမှ နယ်
လှည့်ဆေးကုပေးတာထက် အကျိုးပိုရှိသည်။

ဆေးဆိုင်တွေမှာ အလှူခံတာခံ၊ အလှူရှင်တွေရှာပြီး
ကိုယ်တိုင်လည်းလှူပေါ့။ သူ့ဇီဝိတဒါနဆေးခန်းလေး မှန်မှန်ဖွင့်
နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ဆေးရုံမှ ဆရာမတွေ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝိုင်းဝန်းကူညီကြပါသည်။

ဒီနေ့ ဇိတ်တဒါနဆေးခန်းဖွင့်မည့်ရက်။ ဆေးရုံကျူတီမကျ သည်ဆရာမအချို့နှင့် မိခင်၊ ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးမှ ဆရာမ ကြီးတွေ သူ့ကိုကူညီပြီး ဒါနပြုကြမည်။

လူနာတွေကတော့ များမှများပဲ။ အမြဲ တစ်ရာကျော် သည်ချည်း။ ဆေးဖိုးမတက်နိုင်ရှာသည့်လူနာတွေဟာ ဒီဆေးခန်း အဖွင့်ကိုပဲ စောင့်မျှော်နေကြတာ။ မနက်ဆယ်နာရီကစပြီး လူနာ ကုန်တဲ့အထိ သူကြည့်ပေးပါသည်။

နန္ဒကျော်ခေါင် ကားနှင့် ဆေးခန်းရှေ့သို့ရောက်တော့ လူနာတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် စည်ကားနေတာတွေ့ရ၏။ ဒါ လူထုက အားထားသည့်သဘောပါပဲ။

သူ ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်တော့ နှင်းယမုန်ကိုတွေ့ လိုက်ရပါသည်။ ဆေးခန်းစာအုပ်လုပ်ပေးနေလိုက်တာ ခေါင်းပင် မဖော်နိုင်ရှာ။ သူမဟာ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်တော့ တော်တော်နဲ့ သည်။

သူ ယခုထိ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေရှာသည့် ယမုန်ကိုစိတ်မကောင်းစွာကြည့်မိသည်။ သို့သော် ခဏပါပဲ၊ ချက် ချင်းပင် ကိုယ့်နေရာဝင်ထိုင်ကာ လူနာတွေကို စတင်စစ်ဆေးသ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိတော့သည်။

လူနာတွေမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနှင့် နာတာရှည်လူ နာတွေများသည်။ ဆေးဝါးကုသမှုမခံယူနိုင်သည့် လုပ်သားပြည် သူတွေပေါ့။

“အဘက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခုမှ စာအုပ်အသစ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးက လူတွေ ကို တကယ်ပျောက်အောင်ကုပေးတယ်ဆိုလို့ အဘ လာခဲ့တာပါ။ အဘရောဂါက ကြာပါပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဘဝေဒနာကိုပြောပါဦး”

“ထမင်းစားပြီးတိုင်း ဗိုက်ကြီးဖောဖောနေတာ ကြာပါ ပြီကွယ်။ အင့်အင့်အဲအဲကြီးနဲ့ နေရခက်နေတာကြာပြီ”

သူ အဘိုးအို၏ဗိုက်ကို သေသေချာချာစမ်းသပ်လိုက် သည်။ အသက်ကြီးပြီး အာဟာရချို့တဲ့နေသည့်ရောဂါ။ အစာ ကျေညက်တော့သည့်ရောဂါ၊ ကျောက်ကပ်ဘာမှဖြစ်တာ တော် မိသေးရဲ့။

“ကဲ! အဘကို ဒီဆေးတွေပေးလိုက်မယ်၊ ထမင်းစား ပြီးတိုင်း သောက်။ ထမင်းလည်း အများကြီးမစားနဲ့ပေါ့အဘရယ်၊ ဒီအားဆေးကတော့ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သောက်၊ နောက်တစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပတ် လာပြဦးနော် အဘ”

“အေးကွယ်၊ သာဓုပါ- ဆရာလေးရယ်၊ ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ”

ဆုတွေပေးပြီး အဘိုးအိုထွက်သွားတော့ နောက်တစ် ယောက်က အဘွားအို။ သူကတော့ အပတ်စဉ်လာနေကျ ဖောက် သည်လူနာ။

“အဘွား နေလို့ကောင်းလား၊ ဆီးမှန်မှန်သွားပြီမဟုတ် လား”

“သွားပြီ ဆရာကြီး၊ အဲဒီဆေးလေးနဲ့ အားဆေးလေး ထပ်ပေးပါဦး”

“အမယ်! ဆရာဝန်ကို ဆရာလုပ်နေပါလား၊ နည်းနည်း လောက်စမ်းသပ်ကြည့်ပါရစေဦးဗျာ”

နန္ဒကျော်ခေါင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် လူနာစမ်းသပ်နေရင်း မှ ယမုန့်ဘက် လှည့်ကြည့်မိတော့ သူ့ကိုငေးကြည့်နေတာ တွေ့ ရသဖြင့် ရင်ထဲနှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

“ဆရာက လူတိုင်းအပေါ်မှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေ သိပ်ကောင်းတယ်နော်၊ မိတ္တမလဦးကာကျမ်းကြီးတစ်စောင်လုံး ဆရာ့ကျိသောက်ထားသလားထင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာရဲ့ မိတ္တ

မလဦးကာထဲမှာ ကျွန်မလိုမျက်နှာမဲ့တစ်ယောက် မပါဘူး”

ယမုန့်စကားသံများကို ကြားယောင်မိတော့ သူ့ရင်တွေ နာခဲ့ရပေပြီ။ ကောင်းကောင်းကြီးကို အထင်လွဲနေတော့တာပါ လား၊ နှင်းယမုန့်ရယ်၊ ငါ မင်းကိုအလေးထားတာတွေ မင်းမသိ ခဲ့ပါလား။

အဘွားအိုရဲ့စိတ်တိုင်းကျ ဆေးပေးလိုက်ပြီး နောက်တစ် ယောက်က ကလေးလူနာ။ ဗိုက်ကလေးပူနေသည့်ကလေးဟာ မြင်လိုက်တာနှင့် သံမှိုက်မှန်းသိသာနေသဖြင့် သူ့စမ်းသပ်ပြီး သံချ ဆေးပေးလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စမ်းသပ်ကုသပေးရင်း၊ ဆေးပေးရင်းနှင့်ပင် လူနာတွေကုန်တော့ ညနေငါးနာရီ၊ မနက် စာ ပီပီပြင်ပြင်မစားကြရပေမယ့် စေတနာရှင်တစ်ဦးလာဖို့သည့် ကြာဆံကြော်နှင့်ဟင်းခါးပူပူလေးက စားလို့ကောင်းပါသည်။

သူတို့ဆေးခန်းမှာ မြသရဖီမပါ။ မြသရဖီ ပဲခူးသို့သွား ပြီး မျက်နှာပေါင်းတင်နေသည်လေ။ ယခုည Happy new year ညဖို့ ဆေးရုံမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေရှိသည်။

ညနေခြောက်နာရီမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ စမှာဖြစ်ပြီး ငြိ ကိုးနာရီမှာ စားပွဲသောက်ပွဲကျင်းပမည်။ နောက် သီချင်းတွေဆို

ကြမ္မာပေါ့။

ဆေးရုံရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာ အခမ်းအနားတွေတောင် ပြင်ဆင်နေလောက်ရောပေါ့။ ဆောင်းဘောက်တွေ ချထားလောက်ပြီ။ နန္ဒကျော်ခေါင်ကတော့ ဆေးရုံမှာ ဘာပွဲလေးပဲရှိရှိ ဆောင်းဘောက်ထည့်ပြီ။ ဆောင်းဘောက်ကလည်း မငှားရဘူးလေ။ မြို့ထဲက သူ့မိတ်ဆွေက ထည့်ပြီ။

သူ့ဆေးရုံထဲဝင်တော့ ဆေးရုံရှေ့မှာ ဆရာမတွေ ကျန်းမာရေးမှူးတွေ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် သူတို့မိသားစုတွေဖြင့် လှုပ်ရှားစည်ကားနေကြပေပြီ။

အားလုံးကိုလက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး သူ ကိုယ့်တိုက်ခန်းသို့အမြန်ပြေးရ၏။ တစ်နေ့လုံး လူနာတွေနှင့်နပ်စီးလုံးခဲ့ရသည်မို့ ရေချိုးမှဖြစ်မည်။ သူ ရေချိုးပြီးအဝတ်လဲနေတော့မှ ယမုန်ကို ဝက်ဘီးလေးနှင့် သူ့အိမ်ထဲဝင်သွားတာမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး။

နန္ဒကျော်ခေါင် ဒေါပွရသည်။

“ယမုန် မြန်မြန်လုပ်၊ ခြောက်နာရီမှာ ပွဲစမှာ”

“ကျွန်မ ခေါင်းမူးလို့ မလိုက်တော့ဘူးဆရာ”

အဝက ယမုန် သူ့ကို ယမုန်လို့ပြောပေမယ့် ပဋိပတ္တ

တွေဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျွန်မလို့ပဲပြောတော့သည်။

“မရဘူး၊ စမ်းသပ်လို့မရတဲ့ရောဂါတွေ လာရွတ်ပြမနေ

”

“တကယ်ပါဆရာ၊ ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်းနောက်နေလို့ပါ”

“ခေါင်းနောက်ရင် ဆေးသောက်၊ မလိုက်လို့မရဘူး”

“နှိပ်စက်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

သူမရဲ့အသံတီးတိုးကို နန္ဒကျော်ခေါင် မကြားယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ ခြောက်သွေ့လှတဲ့မင်းရဲ့ဘဝလေးကို အပျော်တွေနဲ့ စိမ်းလန်းစေချင်လို့ပါ ယမုန်။ မင်းတကယ်ပျော်သွားမှာပါ။

သူ ယမုန်ကိုဆေးတိုက်ပြီး...

“ရေချိုးလိုက်၊ လန်းသွားမှာ။ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားတော့ ဒီလိုပဲ။ နောက်အပတ်တွေရော လိုက်ချင်သေးရဲ့လား”

“လိုက်မယ်ဆရာ၊ ဒါမှ ကုသိုလ်တွေရမှာ။ နောက်ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်းလည်း မိမ့်ဖမဲ့ဘဝကနေ ကင်းလွတ်မှာ”

ဪ... ယမုန်ရယ်...

“ကဲကဲ... ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်၊ အတူသွားကြမယ်။

မြို့ထဲကလည်း လာလိမ့်မယ်၊ အလှူရှင်တွေကိုဖိတ်ထားတယ်၊
ဝင်းထွဋ်ဇော်လည်း လာမယ်ထင်တယ်”

ဆရာက ယမုန့်ကိုတယ်လိုထင်သလဲမသိ။ သတင်းတွေ
ပေးနေပြန်သည်။ ယမုန့်မချိုးပြီးနှင့် ရေချိုးဖို့ပြင်ရသည်။ ရေအမြန်
ချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်း၊ နောက် ကျောက်စိမ်းရောင်ချည်ထည်ဝမ်း
ဆက်ကိုဝတ်လိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိတာဝတ်လိုက်
သည့်သဘော။

သူမ ဝရန်တာသို့ထွက်လာချိန်မှာ ဒေါက်တာပြသရန်
လည်း အပြင်သို့ထွက်လာပေပြီ။ ဝင်းပ နှည့်နေအောင်ပြင်ထား
သဖြင့် သူမအလှက မှန်မှန်စက်စက်။ ပျင်သားအိအိဝမ်းဆက်
လေးက သရဖီရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာအလှကောက်ကြောင်းကို ထင်းခနဲ
နက်ပြာရောင်ပါးပါးအိအိလေးနှင့်။

“ကဲ! သွားစို့ဟေ့၊ ခြောက်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ”

ဆရာကဦးဆောင်ပြီးဆင်းတော့ ယမုန့်ရော၊ သရဖီ
ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဆရာကပင်...

“ကောင်မလေးတွေ အနှေးထည်ဝတ်ကြဦးလေ၊ ထော်
ကြာ ဒီဇင်ဘာညမှာ နှလုံးသားတွေပါ အေးခဲကုန်ကြလိမ့်မယ်
ခေါင်းပါ ဆောင်းခဲကြ”

ဆရာကတော့ ဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်၊ စံပို့ရှည်၊
နောက် ခေါင်းစွပ်နှင့်၊ သရဖီက ရယ်မောရင်း ခပ်နောက်နောက်။

“စိတ်ချဆရာ၊ သရဖီနှလုံးသားက အမြဲခဲပြီးသား၊ သုံး
ရာသီလုံး အေးခဲနေပြီးသား”

“ယုံပါတယ်၊ မင်းမှာ ခဲစရာနှလုံးသားတောင် ရှိချင်မှ
ရှိမှာ”

ယမုန့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ဆွယ်တာအနက်လေးနှင့် ခေါင်း
စွပ်အနက်လေးကို ဝတ်လိုက်၊ ဆောင်းလိုက်သည်။ အနက်ရောင်
တွေကြားမှာ သူမအသားတွေက ဖြူဝင်းနုလှလျက်။

သရဖီကတော့ ကုတ်အနီရဲနှင့် ဦးထုပ်အနီ၊ နှင်းဆီနီ
တစ်ပွင့်လိုပါပဲ၊ ရဲရဲတောက်။

“သွားကြစို့၊ ငါရောက်မှ ပွဲကစရာမှာ”

သုံးယောက်သား ခြေလျင်လျှောက်ကြပြီး ဆေးရုံရှေ့
မြက်ခင်းပြင်ရောက်တော့ ဆရာက Announcer (ကြေငြာသူ)
ကို အစီအစဉ်စာရွက်ပေးပြီး ပွဲကိုစစေသည်။

“ပထမဆုံးအစီအစဉ်ကတော့ အမျိုးသမီးပြေးပွဲဖြစ်ပါ
တယ်။ ရိုးရိုးပြေးရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိကိုပိတ်ထားပြီးမှ ပြေး
ရမှာပါ”

မပါမနေရပုံစံမို့ ပြေးပွဲဝင်ရမည့်သူတွေမှာ ဆရာမဝေ
တွေရော၊ ပိန်ပိန်တွေရော၊ ငယ်ငယ်တွေရော၊ ကြီးကြီးတွေရော
အားလုံးခြောက်ယောက်။

ပြေးပွဲက အမြန်ပြိုင်တာမဟုတ်၊ တစ်ယောက်စီကို ယန်း
တိုင်ရောက်အောင် ပြေးခိုင်းတာ။ တစ်ယောက်ချင်းကို မျက်စိ
အဝတ်ပိတ်ပြီး ချာလည် လေးငါးပတ်လှည့်ပြီးမှ လွှတ်လိုက်ခြင်း
မို့ လမ်းမရောက်တော့ဘဲ ခြုံတွေ့လျှောက်တိုးသူတို့။ ရှေ့မသွား
ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်သွားသူသွား။ ရယ်လိုက်ကြရတာ ပါးစပ်
ပင် မစေ့တော့။ မူးချာလည်နေကြပြီလေ။

စောစောက စိတ်မပါသလိုဖြစ်နေသည့်နှင်းယမုန်ပင်
မျက်နှာလေးကြည်လင်လာပြီး သူများတွေအတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့်
ပါဝင်ဆင်နွှဲနေလေပြီ။

“နောက်ပွဲစဉ်ကတော့ အမျိုးသမီးဘောလုံးပွဲပါ။ ဆေး
ရုံအဖွဲ့နဲ့မိခင်ကလေးအဖွဲ့ ကန်မှာပါ။ နိုင်တဲ့အဖွဲ့ကို ဆုငွေ တစ်
သောင်းချမှန်ပေးမယ်”

“ဝေး! ဟေး... ဟေး... ချမယ်... တစ်သောင်း
ဆို နည်းလား”

“လူခုနစ်ယောက်လောက် ဝေယူရမှာလည်း တွက်ဦး

နှင့်တစ်ယောက်တည်းရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဘာပဲပြောပြော ထမိတွေတိုတိုပြင်ဝတ်ပြီး ဘောကန်ကြ
ရပြန်သည်။ အားကစားသမားတွေမဟုတ်လို့ ဘောလုံးကိုဝိုင်းလှ
နေကြသည်မှာ ရယ်စရာ။ ဘောလုံးနှင့်ခြေထောက် ထိသည့်အခါ
ထိ၊ ချော်ကန်သည့်အခါကန်။

ထန်းလျက်ခဲ ပုရွက်ဆိတ်တွေလှသလို ဝိုင်းအုံ့လှကြရင်း
ဘောလုံးကို တက်နှင်းသူနှင်း၊ ကော်ထုတ်သူထုတ်၊ နောက်ဆုံး
ဟော့ ယမုန်တို့ဆေးရုံအဖွဲ့က နှစ်ဂိုးတစ်ဂိုးနှင့်အနိုင်ရသွားကြ
သည်။ မမနော်က...

“ငါ့ဂိုးဖမ်းကောင်းလို့နော်၊ နင်တို့ပုံစံနဲ့ဆို ဂိုးက တရွတ်
ရွတ်ဝင်နေတာ”

“တော်ပါတယ်... တော်ပါတယ်၊ ကဲ! ဒီဆုတော်ငွေ
တစ်သောင်းကို ဘယ်လိုစီရင်မလဲ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဝေမတည့်ဖြစ်နေကြ
တုန်း စာရေးကြီးက...

“ငါ့ပေးလိုက်၊ ငါ ဘီယာသွားသောက်မယ်”

“အမယ်! ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ ထမိကွဲအောင်ကန်ထားရ
တာ။ ဒီလိုလုပ်ဟေ့၊ မနက်ဖြန်ညကျမှ ပျော်ပွဲချက်စားကြမယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ယမုန်က ဟင်းချက် ကောင်းတယ်။ နှင်ချက်”

“ရပါတယ်၊ ချက်ပေးရမှာပေါ့”

ဘောကန်ထားကြရသဖြင့် မောနေသည့်ကြားမှ စကား တွေများနေကြခြင်းပါ။ ယမုန်ကတော့ ဆေးရုံမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်လို့။ သည်စဉ် သူမအနားသို့ Shark ဘူးလေးကို နှင်ကာ ရောက်လာသူက ဝင်းထွဋ်ဇော်။

“ယမုန်က ဘောလည်းကန်တတ်သားပဲနော်၊ လက်ရွေး စင်ထင်တယ်”

ပြောပြီး သူ့ဘာသာရယ်မောနေတော့ ယမုန်မျက်စောင်း ထိုးမိသည်။ ဒီက ဘောလုံးကို ချော်ကန်လိုက် တက်နင်းလိုက် လေ။ သူပေးသည့် Shark ဘူးကိုတော့ မောမောနှင့်သောက် လိုက်ပြီးမှ ယမုန် ဆရာဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အို! ဆရာ ငါ့ကိုလှမ်းကြည့်နေပါလား။ ဆရာအသွင်က မကြည့်မလင်။

ဝင်းထွဋ်ဇော်ကတော့ ယမုန်အနီးမြက်ခင်းပြင်မှာ သူမ ရောထိုင်လို့။

“ယမုန်တို့အဖွဲ့တွေ အရမ်းရယ်ရတာပဲဗျာ။ ပြေးတုန်း

ကလည်း ကိုယ်လက်တွဲခေါ်သွားလိုက်ချင်တာ”

“ရှင် အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့လျှောက်ဘာအစီအစဉ်တွေ ရှိသေး လဲ”

“ထမင်းစားကြမယ်၊ စားပွဲတွေမှာ မဲနိုက်ပြီး ကျသလို ထိုင်ရမှာ”

“ကိုယ်တို့ညှော်သည်တွေပါပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ မသိဘူးလေ”

“ဘုရားမလို့ ယမုန်နဲ့အတူတူကျပါစေဗျာ”

ခဏကြာလျှင် အမျိုးသားဘောလုံးပွဲ စကြပြန်သည်။ အမျိုးသားပွဲမှာ ဆေးရုံအဖွဲ့နှင့် ညှော်သည်တော်အဖွဲ့။ An- nouncer က နာမည်တွေအော်ခေါ်သည့်အထဲမှာ ဆရာပါသလို ဝင်းထွဋ်ဇော်လည်းပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ မင်းသား တွေပေါ့။ တစ်ဖက်စီကျသည်။

ဘောလုံးအသင်းက တစ်ဖက်ကို ရှစ်ယောက်စီ၊ အရွယ် ၁၈ ဆိုင်စုံ။ ပုဆိုးကြီးတွေ တိုတို၊ ဂင်တိုတိုနှင့်ဝတ်ကြီးတွေပါ သလို ဘောင်းဘီဒူးကျကြီးတွေနှင့် ပိန်တာရီးတွေလည်းပါသည်။ မေတ်ကျတာတော့ ဆရာနှင့်ဝင်းထွဋ်ဇော်ပဲ။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်

၂၃၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စပို့ရုပ်နှင့်လေ။ ဂျာကင်တွေချွတ်ပြီး ကန်ကြသည်။

လာပြီးအားပေးကြသည့်အမျိုးမတွေဆိုတာ သည်းသည်း ရုတ်ရုတ်။ ဝက်ငှက်ကွဲမတတ်။

“ဟုတ်ပြီ ဆရာကွ၊ ဆရာတို့အဖွဲ့နိုင်ရင် ငါးသောင်းဆု ချမယ်”

“ဝင်းထွဋ်ဇော်ကွ၊ နိုင်ရင် ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဆုချမယ်။ ကော်ဆွဲကြိုး... ကော်ဆွဲကြိုး”

“ဘယ်ဖက်ကနိုင်နိုင်... အသည်းပေးမယ်ဟေ့”

ခပ်နောက်နောက်ကောင်မလေးတွေပါပဲ။ ယမုန် ဆရာ ဘောကန်တာကို အားပါးတရငေးကြည့်မိသည်။ ဆရာက ဆရာ ကြီးပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘောသမားထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ ဝန်ပေမယ့် စာကြမ်းပိုးရုပ်မထွက်ဘဲ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ မင်းသားရုပ်ထွက်နေတာ။

ဘောလုံးကလည်း စနစ်တကျမဟုတ်ဘဲ ကလေးတွေ ကန်သလို ဝိုင်းလှနေကြတာများသဖြင့် ကန်တတ်သည့်သူတို့နှစ် ယောက်မှာလည်း ခြေစွမ်းတွေမပြသာ။ ပြလိုက်လျှင်လည်း တစ် ဂိုးပဲ။

ဒီလိုနဲ့စာရင်းချုပ်တော့ ဝင်းထွဋ်ဇော်တို့ညှော်သည်ခော်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေအဖွဲ့က နှစ်ဂိုးတစ်ဂိုးနှင့်နိုင်သည်။ တကယ်တမ်းကျ ဆရာက မိတ္တူမလဦးကကျသူပီတိ တမင် ညှော်သည်တော်တွေကို အလျှော့ ပေးလိုက်တာပါ။ လှလှပပကစားပေမယ့် နောက်ဆုံးကျလျှော့ လိုက်တာလေ။

ဒါကို မြို့မျက်နှာဖုံး ညှော်သည်တော်ကြီးတွေကတော့ အဟုတ်ကြီးထင်လို့၊ ဆေးရုံအဖွဲ့တွေကလည်း ရသမျှအခြေအနေ ထဲမှ အသုံးချတတ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နိုင်တဲ့အဖွဲ့က ကျုပ်တို့ရုံးကဲ့အဖွဲ့ကို ပြုစုရ မယ်။ ခုည မပြန်ကြနဲ့တော့”

သူများတကာတွေထက် ဝင်းထွဋ်ဇော်က ဒီအစီအစဉ် ကို သဘောအကျဆုံး။

“ကြိုက်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း စိန်ခေါ်ရင် အိမ် ခေါ်ထိလိုက်တယ်”

“အိမ်ပေါ်တော့ မလိုက်နဲ့ဗျို့၊ ဆေးရုံပေါ်ပဲလိုက်။ ဓား ကြီးကြီးနဲ့ခွဲပေးမယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေရော ညှော်သည်တော်တွေပါ ပျော် နှင်နေကြပေမယ့် နန္ဒကျော်ခေါင်ရင်ထဲ ဘာတွေလေးလံနေသည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မသိ။ ယမုန့်ကိုလှမ်းကြည့်တော့လည်း ရယ်မောပျော်ရွှင်လို့။

နောက် စကောရွက်ပြေးဖွဲ့ ဆရာမတွေ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဇနီးတွေ ပါဝင်ကြရသည်။ စကောကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ပန်းတိုင်ထိမကျအောင် ပြေးကြရတာ။ နော်ပလာစေးက ခေါင်းပြားသူမို့ စကောက ထွက်မကျ။ သို့သော် ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးမှ ပြုတ်ကျသွားတာပါပဲ။

ယမုန့်ကတော့ ကျချင်နေသည့်စကောကို ခေါင်းငဲ့ပြီး ပုခုံးနှင့်ထိန်းကာ စကောပြုတ်ကျမှာစိုးလို့ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း၊ ဒီတော့လည်း စကောပြုတ်ကျပြီးလို့ အပြင်မှာထွက်နေကြရသည့်ဆရာမတွေက ဝိုင်းအော်ကြသည်ပါပဲ။

“ယမုန့်... လူလည်မလုပ်နဲ့၊ ဆရာ! ဆရာသမီး လူလည်လုပ်နေတာတွေ့လား။ ဒါ ပြေးပွဲနော်၊ လမ်းလျှောက်ပြိုင်ပွဲမဟုတ်ဘူး”

ဆရာက ရယ်နေပြီး ဘာမှလှမ်းမကန့်ကွက်တော့ ဆန္ဒပြသူသလို ဆူပူသောင်းကျန်းနေလိုက်ကြတာ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကတော့ အားပေးတဲ့နေရာမှာ အကဲဆုံး၊ တစ်လောကလုံးမှာ သူနှင့်ယမုန့်ပဲရှိနေတယ်မှတ်သလားမသိ။

“ဟုတ်ပြီယမုန့်၊ မကျစေနဲ့နော်။ ပန်းတိုင်ထိ စကော

ပြုတ်မကျရင် ဟန်းဆက်တစ်လုံး ဆုချမယ်”

နောက်ဆုံးကျ ယမုန့်အနားပြေးရင်း ပန်းဝင်သွားခဲ့သည်ပင်။ ဝင်းထွဋ်ဇော်က သူ့စကားအတိုင်း ခွင်ဆင်ပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာပင် ဟန်းဖုန်းဆုချနေတော့ ယမုန့်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဆရာမတွေက...

“ယူလိုက် ယမုန့်၊ သူ့ခမျာ ပေးချင်နေတာကြာပြီ။ ခုမှ အဆင်ပြေတာ”

“ယူသာယူ ယမုန့်၊ အားနာနာနဲ့။ ဒါ သူတို့ဆိုင်က ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကိုယူတဲ့ အလျှော့တွက်ဝိုးတောင်မရှိဘူး”

နှစ်သစ်ကူးညမို့ အားလုံးဟာ ပျော်ရွှင်နေကြတာပါပဲ။ ပိုပြီးပျော်အောင် ဆရာက ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလုပ်ပေးခဲ့တာလေ။

နောက်အစီအစဉ်ကတော့ လက်ဆုံစားပွဲ။ ထမင်းတော့မဟုတ်။ ကြာဆံဟင်းခါး၊ ဆောင်းညချမ်းမှာ ကြာဆံဟင်းခါးပူပူက အသည်းထဲထိ နွေးသွားစေတာပါပဲ။ အဲဒီအခါမှာလည်း မဲတွေနှိုက်ကြတော့ ဝန်ထမ်းထဲမှ အပျိုလူပျိုတွေ တဟားဟား ရယ်နေကြသည်။ နောက် သူ့လူနဲ့ကိုယ့်လူ။ အတွဲတွေက ခြောက်သောက်။

ဝင်းထွဋ်ဇော်က ယမုန့်အနားမှာကျအောင် ဖန်တီးယူ

ပြီး ယမုန့်ဘေးမှာကပ်ထိုင်ခွင့်ရတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးအိချိုမြလို့။

“တွေ့လား ယမုန့်၊ ရေစက်တွေနော်”

“ရှင် ကိုထူးမွန်နဲ့နားလည်မှုယူပြီး နေရာချင်းလဲလိုက်တာ မြင်သားပဲ”

“အဟဲ! ဖူးစာဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲလေ ယမုန့်ရဲ့။ ညီသင့်တာညီ၊ နားလည်မှုယူသင့်တာယူ၊ အဓိကက အဆင်ပြေဖို့ပဲလေ”

ယမုန့် ဆရာကိုနိုးကြည့်လိုက်တော့ ဆရာက စားပွဲထိပ်မှာ တည်တည်ကြီး။ သူ့ဘေးမှာတော့ သရဖီ၊ မဲမနီကံဘဲ သဘာပတိလုပ်ကာ တွဲထားကြသလားပဲ။ နောက် ကြက်သားတွေ မှိုခြောက်ပန်းခြောက်တွေနိုင်းချင်းနှင့် ကြာဆံဟင်းခါးပူပူလေးကို အားပါးတရသောက်ကြသည်။

နောက်အစီအစဉ်ကတော့ ဆိုကြမယ်ပျော်ကြမယ်ပါပဲ။ ဖောစောက ဘောနိုင်သည့်အဖွဲ့ရဲ့ဖုန်းဆက်စီစဉ်လိုက်မှုကြောင့် ဆရာတို့အနားမှာ ဘီယာတွေ ရမ်တွေ အမြည်းတွေ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ညော်သည်တော်တွေကလည်း ကီးမကိုက် ဘာမကိုက်

နှင့် တစ်ပုဒ်စီအော်ကြဆိုကြသလို ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေကလည်း ဆိုကြသည်။ အချိန်က ဆယ်နာရီကျော်ပြီပို့ ယမုန့်တို့အဖွဲ့တွေ ပြန်ဖို့ပြင်ကြသည်။

ဆေးရုံမြက်ခင်းပြင်မှာ နှင်းတွေစိမ့်လာခဲ့ပြီလေ။ အပျော်တွေနှင့် ပြည့်ဝနေသည့်သူမှာ ဆောင်းဘောက်သံမှ သီချင်းတွေကလည်း သာယာသံရော ဆူညံသံရော။

ဆရာကလည်း အဆိုဝါသနာပါသူပီပီ ဖြိုးကြီးရဲ့သီချင်းတွေ၊ နောက် ‘မိမိုးကိုချစ်လိုက်တာ’ တို့ကို အားပါးတရသီဆိုကြလေသည်။ ဆရာအသံကတော့ ကောင်းပါသည်။ ခွဲရင်းစိတ်ရင်းတောင် အလုပ်ပြီးတော့မယ်ဆို သီချင်းဆိုရင်း ချုပ်တာလေ။

ဆရာတို့အဖွဲ့တွေ သီချင်းဆိုကြ ဘီယာသောက်ကြနှင့် အပီကဲနေကြတုန်း ယမုန့်ပြန်လစ်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးတွေ အားလုံး အလျှိုအလျှိုနှင့် ပြန်ကုန်ကြတာပါပဲ။

အခန်း (၁၈)

ယမန် အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်ရင်း မေးခနဲအိပ်ပျော်သွား
မိစဉ် နားထဲမှာ ညည်းညူသံကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာမှ
ထထိုင်မိသည်။ သူမ ညကြည့်နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်တော့
ညတစ်နာရီ။

ဆရာများ အိမ်ပြန်လာတာလား။ ဆေးရုံဘက်မှာလည်း
Happy new year အစီအစဉ်ပြီးသွားပြီဖြစ်မည်။ အသံတွေ
ကြားရတော့။

“အင်း... ဟင်း... အား... မူးလိုက်တာ”

ဆရာအသံ၊ ဒုက္ခပါပဲ... သူများတွေတိုက်တိုင်း နင်း
သောက်လာပြီး ဆရာအရက်မူးနေပြီထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမူးလွန်ပြီး ဆောင်းညမို့ အအေးပတ်မယ်ဆိုလျှင် သေ
သွားနိုင်သည်။ ယမုန် ဆရာအတွက်အရမ်းစိုးရိမ်သွားပြီး ဘာ
လုပ်ပေးနိုင်မလဲဟု ထကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွီ. . .”

သူမ အိမ်တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကို သူတိုက်
ခန်းရှေ့မှာ ထိုင်လျက်သားတွေ့လိုက်ရသည်။ ဆရာမှာ ဂျာကင်
လည်းမတွေ့တော့ပါလား။ ဘယ်ကိုရောက်သွားတာလဲ။ စပို့ရှပ်
နှင့်ဘောင်းဘီရှည်သာတွေ့သည်။ ယမုန် ဆရာအနားသို့ ဖြည်း
ညည်းစွာတိုးကပ်သွားမိ၏။

“ဆရာ. . . ဆရာ. . . ယမုန်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟေ့! ငါ့ကိုတံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

တံခါးကို သော့ပင် ဖြောင့်အောင်မထိုးနိုင်တော့သည့်
အဖြစ်ပါလား။ ဆရာပေးသည့်သော့ကိုယူပြီး ယမုန် တံခါးဖွင့်
လိုက်သည်။

“ရပြီဆရာ၊ ဝင်လို့ရပြီ”

“ဟေ့. . . အေးအေး. . .”

ယမုန်ဝိုက်ကြည့်နေမိတော့ ဆရာက နေရာမှမရွေ့ပါ။ အိမ်
ပျော်နေသလားပင်မသိ။ ယမုန် ဆရာကိုနှိုးရပြန်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆရာ. . . ဆရာ. . . အိမ်ထဲဝင်ပါ”

“အင်း. . . အဲ”

မနည်းခေါ်မှ ဆရာမျက်လုံးဖွင့်လာပြီး မထူနိုင်မထနိုင်
ဖြစ်နေတော့ ယမုန်စိတ်ကိုတင်းကာ ဆရာကိုဆွဲထူပေးလိုက်မိ
သည်။

“အား. . . အားနာလိုက်တာ ယမုန်ရယ်”

သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုမှအပေါက်အလမ်းမတည့်ဖြစ်နေ
သည်မို့ ယမုန် ဆရာကို သူ့အိမ်ထဲသို့တွဲပို့လိုက်ရင်း ဧည့်ခန်းမှာ
ထားတော့ ဆရာ ဆက်တီပေါ်မှာ ခွေခေါက်ကျသွားပြန်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အိမ်ခန်းထဲထိ ပို့ပေးရမှာလား”

ကိုယ်ကအပျိုလေးမို့ အိမ်ခန်းထဲထိလည်းမဝင်ရဲ။ ခါ
တိုင်းလည်း ဝင်ကျင့်ထွက်ကျင့်ရှိတာမဟုတ်။ အိမ်ခန်းချင်းတွေမို့
အိမ်ခန်းဘယ်မှာဆိုတာကိုတော့ မြင်နေရတာပါပဲ။

“ဆရာ. . . ဆရာ. . . ထပါဦး”

သူမ နှိုးနေဆဲ ဆရာ ဗွက်ခနဲထိုးအန်လိုက်သဖြင့် သူ့
ဗို့ရှပ်ပေါ်မှာ အန်ဖတ်တွေ ပေါက်ကျန်သည်။

“ဟာ! ဒုက္ခပါပဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာဆရာရယ်”

ဆရာက မနည်းတာစူးပြီး ယမုန်ကိုကြည့်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရတယ်... ရတယ်၊ ထားခဲ့... ထားခဲ့တော့။ ငါ ဒီ မှာပဲ အိပ်တော့မယ်”

ပြောပြီး အန်ဗတ်တွေပေါ်မှာ လဲကျသွားမည်ပြင်လျှင် ယမုန်မနေနိုင်။ ဆရာ့ကိုအတင်းဆွဲထားပြီး ဆွဲထူကာ အိပ်ခန်းဆီ သို့ပို့ပေးမိသည်။ မထူးပါဘူး။ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့ တော့မယ်။

လူမှန်းသူမှန်းမသိဖြစ်ချင်နေသည့်ဆရာ့ကို စပို့ရှပ် ခက် ခက်ခဲခဲချွတ်ပေးရတော့ သူ့ရင်ဘတ်က ဝင်းခနဲဖွေးခနဲပေါ်လာ လျှင် ယမုန် လက်တွေတုန်ယင်နေရသည်။ နောက် ဝတ်ရလွယ် မည့်ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ထုတ်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲဝတ်ပေးရပြန်သည်။

ဆရာ့ဗလကြီးက အိပ်ရာပေါ်ပက်လက်လန်နေပြီလေ။ ဆရာဟာ သာမန်အချိန်မှာ ဝါတော်ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံပေမယ့် မူးနေသည့်အချိန်မှာတော့ ဘာမဆိုဖြစ် သွားနိုင်သည်မို့ ယမုန်တုန်တုန်ရီရီနှင့်ပင် အင်္ကျီဝတ်ပေးနေတုန်း။

“ဟင်!”

နောက်ဘက်မှလူသံကြောင့် ယမုန်ထိတ်လန့်တကြား နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ရိပ်ခနဲလူရိပ်တစ်ခုသာ မြင်လိုက် ပြီး ယမုန်ထွက်ကြည့်ပေမယ့် မောင်ရိပ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

ထင်။ ရှာမတွေ့ရတော့။

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်သူ့လဲမသိဘူး။ ငါနဲ့ဆရာ့ကိုတစ် မျိုးထင်သွားရင်တော့ ပြီးပါလေရော”

ရင်ထဲမှာ ပူလောင် ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် ယမုန်မျက် ရည်တွေကျလာပေမယ့် မပြီးဆုံးသေးသည့်တာဝန်ကို လျင်မြန်စွာ ထမ်းဆောင်ရပေဦးမည်။

ကြယ်သီးမတပ်ရသေးသည်မို့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီး တွေ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တပ်ပေးနေတုန်း၊ ဆရာထံမှ ဗလုံး ဗထွေးအသံ။

“နွေးရယ်... ကိုယ့်ကို ဘာလို့မချစ်တော့တာလဲကွာ”

“ဟာ! ဆရာ... ဆရာ”

သူမကိုဆွဲပွေ့ယူလိုက်တော့ ယမုန် ဆရာ့ဗိုက်ပေါ်မှာ ကိုးရိုးကားယား၊ ဒုက္ခပဲ၊ သူ့ရည်းစားနဲ့မားနေပြီ။ ကိုယ့်ရင်ထဲ မှာလည်း ဆရာ့အပေါ် အကြည်ညိုတွေ အချစ်တွေ လွန်နေပေ မယ့် ဒီလိုရောကောသောကောကြီးထဲမှာတော့ မျှောလိုက်ဖို့စိတ် ကူးမရှိ။

ယမုန် ကျိုးထပေမယ့် ဆရာ့ဗလကြီးနှင့် ပွေ့ဖက်ထား သည့်အဖြစ်ထဲမှာ မလွတ်သာ။

အပျက်အပျက်နဲ့ နာခေါင်းသွေးထွက်ဖြစ်တော့မှာလေ။
ယမုန်တော့ချွေးတွေပြန်ကာ ကြောက်လန့်နေသလို ဆရာကလည်း
သွေးရှူးသွေးတန်း။

“နွေး... နွေးရယ်”

“ဟာ! ဒုက္ခပါပဲ”

တနွေးနွေးနှင့် သူမ ဆရာဘေးသို့ရောက်သွားပြီး အနမ်း
မုန်တိုင်းတွေမိနေတုန်း လျှပ်စစ်မီးတွေကလည်း ဖျပ်ခနဲပျက်သွား
ခဲ့လျှင် ယမုန်လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ခုခုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ပြောကြေးဆို ဆရာက
မူးနေသူ။ သူမမှာပဲ တာဝန်ရှိလိမ့်မည်။ နောက် ဆရာမှာ နွေးရီ
သည်။ မြသရဖီကလည်း အဆင်သင့်။ ဆရာဒုက္ခရောက်သလို
သူမလည်း ဘဝပျက်သွားနိုင်သည်မို့ ယမုန်မျက်ရည်တွေကြားမှ
ပင် အပူးတွေ အချစ်တွေနှင့်ရောထွေးနေယှက်လိမ်နေသည့် ဆရာ
အပေါ် တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာရယ်”

ဆရာအသားနာမှ သူမကိုလန့်ပြီးလွှတ်ပေးမှာပေါ့။ သို့
ပေမယ့် ဆရာကိုအသားနာအောင် မလုပ်ရက်ပြန်။

သည်စဉ် ယမုန် ကုတင်စွန်းမှ ကံအားလျော်စွာ ပြုတ်

ကျသွားသဖြင့် မောင်ထဲမှာစမ်းပြီး အခန်းပြင်သို့ပြန်ထွက်ကာ
ဆရာတိုက်ခန်းထဲမှ သူမ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ နောက်
တံခါးကိုပြန်ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ကိုယ့်တိုက်ခန်းထဲသို့ တုန်တုန်ယင်ယင်
နှင့် ဝင်ခဲ့မိသည်။

သူမ ဒူးဝဲတွဲမခိုင်တော့ပါ။ ရင်ဘတ်ကြီးကလည်း ပွင့်
ထွက်တော့မတတ်။ တံပိုးခရာသံတွေ ဆူညံနေသည့်လူရိုင်းစစ်
ပွဲတစ်ခုလို့။ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လိုပြီး မျက်ရည်တွေစီးကျနေခဲ့တာ
အဆက်မပြတ်။

ဆရာရယ်... ဆရာဟာ မှော်ဆရာကြီးပါပဲ။

အသည်းနုတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်...

အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ကို ဆရာအစွမ်းကုန်ပြုစားခဲ့သလိုဖြစ်သွားပြီ။

လတ်ဆတ်ပူနွေးနေဆဲအခန်းများနှင့် လိမ်းကျခဲ့ရသည့်
ကိုယ့်ရဲ့ပါးများ နှုတ်ခမ်းများကို လက်ချောင်းနုလေးများနှင့် တို့
ထိရင်း ယမုန်မျက်ရည်တွေ သိမ်းဆည်းလို့မနိုင်တော့။

ဆရာကိုအရမ်းချစ်တယ်။ သိပ်မြတ်နိုးမိတယ်။ ဘယ်လို
မှမဆုံးစည်းနိုင်ကြမယ့်အဖြစ်နစ်နာမှာ အစစအရာရာ ယမုန် အနစ်
နာခံသွားလိုက်မှာပါ။

နောက်ဆုံး နှင်းသင်္ဃာတို့ပဲ ထွက်ပြေးသွားစေဦးတော့၊
ယမုန်ထွက်ပြေးသွားလိုက်မှာပါဆရာ။

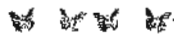
ဘယ်သူလဲ... စောစောက ဆရာ့ကို ယမုန်အဝတ်လဲ
ပေးနေတုန်း အခန်းထဲရောက်လာသူဟာ ဘယ်သူလဲ။

အဲဒီအကျိုးဆက်ကြောင့် ဆရာမှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျ
ဆင်းသွားနိုင်မလား။ အဲဒီအကျိုးဆက်ကြောင့် ဆရာနဲ့မနွေးတို့ရဲ့
အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားနိုင်
သလား။ အဲဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာ့ကို
လွတ်အောင်ပြောပြီး ယမုန်ပဲ ဗီလိန်၊ ယမုန်ပဲ မိန်းမယုတ်တစ်
ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားပါစေတော့။

ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို လူတွေရဲ့ခြေနင်းပတ်ရှေ့ ပစ်ချ
လိုက်နိုင်တဲ့အထိ ဆရာ့ကို ယမုန်ချစ်မြတ်နိုးမိတာပါ။ အဆုံးစွန်
သောအချစ်များနှင့်ချစ်မိတာပါ။

သို့ပေမယ့် ဆရာအကျိုးယုတ်မှာစိုးလို့ နောက်နေ့ကစ
ပြီး ယမုန် ဆရာ့ကိုအကောင်းဆုံးရှောင်ဖယ်သွားတော့မည်။

ယမုန်ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ချင်
ထွက်ရပါစေ ဆရာ။

အခန်း (၁၉)

“ဟင်!”

နန္ဒကျော်ခေါင် အိပ်ရာမှနိုးတော့ သူ့ခေါင်းတွေ ကိုက်
နေခဲ့သည်။ မနေ့ညက သူ့စိတ်ရှုပ်ထွေးလွန်းလို့ သူ့စိတ်ဆွေတွေ
တိုက်သည့်ဘီယာတွေ၊ ရမ်တွေ အတိုင်းအဆမရှိ သောက်ခဲ့မိ
သည်။

ဒီနေ့မနက် သူ အိပ်ရာမှနိုးတော့ နံနက်ခုနစ်နာရီပင်
ခွဲပေပြီ။ ဆေးခန်းက ရှစ်နာရီမှာဖွင့်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ အိပ်ရာ
ထဲမှလူးလဲထလိုက်တော့ ဒေါက်ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသံကြောင့်
ကြည့်လိုက်၏။

ဖန်စိဆံနှိပ်လေးတစ်ခု...

၂၅၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

ဒီဆံနပ်လေးဟာ ဘယ်သူ့ဥစ္စာလဲ။ ကြာကြာပင် စဉ်းစား
စရာမလို။ သူ့ရဲ့အိမ်နီးချင်းနှစ်ယောက်မှာ သရဖီက ဆံပင်တို။
တစ်ခါမှဆံနပ်မနှိပ်။ ဆံပင်ကိုအမြဲဖြန့်ချထားတတ်သူ။ ဒါဖြင့်
ယမုန့်ဆံနပ်ပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့ညကဝတ်ခဲ့သည့်အင်္ကျီကိုလည်း စားပွဲပေါ်
မှာတွေ့ရသည်။ အင်္ကျီမှာ ပေကျံလို့။ ညက မူးမူးနှင့်အန်ထား
တာဖြစ်မည်။

ဒုက္ခပဲ။ ငါ့အိမ်ရာပေါ်မှာ သူ့ဆံနပ်ဘယ်လိုလုပ်ရောက်
နေတာလဲ။ ငါလဲကွဲနေလို့ လိုက်ပို့တာလား။ တောက်! ဒီကောင်
မလေး အနေအထိုင်ကိုမတတ်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက် မူး
နေရင် တွဲမပိုရဘူးလို့ သူ့အမေက သင်မထားဘူးလားမသိဘူး။

သူ ညကဘာဖြစ်သလဲလို့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။
သူ့ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ပူထူနေပြီး ဘာမှစဉ်းစားလို့မရ။ သူ အရမ်း
ကို ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သွားမိ၏။

ပြောရကြေးဆို ကိုယ့်ချစ်သူ ဒေါက်တာမိုးယုနွေးကိုထား
ပြီး ဒီလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့မယူနိုင်။ ဂုဏ်မက်တယ်
ဆိုတာထက် သူ ကိုယ့်ချစ်သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်သည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် သူ ငရအမြန်ချိုး အဝတ်လဲပြီး ဆေး

ခန်းသွားဖို့ ကားသော့ယူကာ ဆင်းလိုက်၏။ သူ့ဖုန်းမှအသံမြည်
လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ သရဖီထံမှ။

“ဆရာ ဒီနေ့ သရဖီခေါင်းကိုက်လို့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး
နော်. . . Please!”

“ရတယ်. . . နောက်နေ့တွေလည်း မလိုက်နဲ့”

“ဟာ! ဆရာစိတ်ဆိုးသွားပြီလား။ သရဖီ တကယ်ခေါင်း
ကိုက်လို့ပါရှင်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ငါ့ဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်
ပြူးကြီး ထိုင်နေတာ မဟန်ပါဘူး။ နင်ဖွင့်ချင်လည်း နေရာရှာပြီး
ဆေးခန်းဖွင့်ပါ”

နန္ဒကျော်ခေါင် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားမောင်းထွက်
ရင်း စိတ်တွေလေးလံနေရသည်။ ဘာပြဿနာတွေများ လာဦး
မလဲ။ နွေးကိုလှမ်းပြီး သနားအောင်ပြောဦးမှပါ။

အခန်း (၂၀)

ညကျတော့ နန္ဒကျော်ခေါင် နွေးနှင့်စကားပြောဖြစ်သည်။ အင်တာနက်နှင့်ချိတ်ထားသည်မို့ နွေးနှင့်သူဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြင်နေရသည်။ ဂျပန်မှာရောက်ပြီဖြစ်သည့်နွေးဟာ ပိုလို့တောင်လှနေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲထင်မိသည်။ အသားတွေ ပိုဖြူလို့လေ။

“နွေး... ငါးနှစ်ကြီးမနေပါနဲ့ကွာ၊ နှစ်နှစ်လောက်ဆို ပြန်လာခဲ့ပါတော့”

“ကိုနော်... အစကတည်းက ခွင့်ပြုချက်ယူခဲ့ပြီးသား။ ခုမှဘာတွေ့ကျိကျနေတာလဲ။ စောင့်လက်စနဲ့စောင့်ပေါ့။ တစ်နှစ်ဆိုတာလည်း ဘာကြာတာမှတ်လို့။ ဒီလိုပဲကုန်သွားတဲ့ကိစ္စ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နွေးက ထမင်းစားရေသောက်ပြောနေပေမယ့် အဲဒီ လောက်မလွယ်ဘူးနော်။ ကို နွေးကိုအရမ်းလွမ်းနေတယ်... သိ လား”

သူ့အတည်ပေါက်နှင့်ပြောပေမယ့် နွေးက ရယ်မောလို့။

“ကိုရယ်... ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့နဲ့မနေစမ်းပါနဲ့။ ဆယ်ကျော် သက်လေးတွေကျလို့”

“ဒီအရွယ်က ဖူးတော့ရော မလွမ်းရတော့ဘူးလားကွ။ နွေး အသည်းနှလုံးကို ကိုယ်တော့ အံ့သြလာပြီ”

“ကိုနော်... နွေးကိုပြဿနာမရှာနဲ့။ နွေးမကြိုက်ဘူး။ နွေးရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို အလဟဿဖြုန်းတီးမပစ်ချင်နဲ့။ အလကား... နွေးကိုနှိပ်စက်နေတယ်”

“ခုနေ ကိုယ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ငြိစွန်းပြီး လက် ထပ်လိုက်ရတယ်ဆိုရင် နွေး ကိုယ့်ကိုအပြစ်တင်မှာလား”

သူ နွေးကိုသွေးတိုးစမ်းမေးခွန်း မေးကြည့်တာ။ နွေးများ သူ့ကိုစိတ်လည်ပြီး မြန်မြန်ပြန်လာမလားလို့ပါ။ ခုတော့ နွေးက တသိမ့်သိမ့်ပင် ရယ်မောလို့။

“ရတယ်လေ ကိုရဲ့။ နွေးက ကိုကိုဘာကြိုးနဲ့မှ မချည် နောင်ထားဘူးနော်။ ကို ကြိုက်ရာအချိန်မှာ ကြိုက်တဲ့လူနဲ့လက်

ထပ်ပါ။ ကိုစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲလေ။ ဒါပဲနော်”

“နွေး... နွေး”

နွေး သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီတည်း။ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင် တစ်ဖက်မှလှမ်းပိတ်သွားသည့်အခါ နန္ဒကျော်ခေါင် အရူးမီးဝိုင်းကျန် ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝဟာ အခုတလော စိတ်ပျက်စရာတွေချည်း။ ထမင်းစားရတာကအစ အဆင်မပြေ။ နှင်းယမုန်နှင့်လည်း မျက် နာချင်းမဆိုင်ချင်။ မဆိုင်ရဲဆိုပါက ပို၍မုန်မည်။

New year ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဘယ်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ။ သူတော်တော်မူးခဲ့တာတော့ အသေအချာ။

ယောက်ျားတွေဟာ အမူးလွန်လျှင် သစ်တုံးတစ်တုံးလို ငြိမ်နေတတ်ကြသလား။ သူ့ကိုအင်္ကျီလဲပေးတာလည်း တော်တော် ခက်မှာပဲ။ နောက် သူ့အိပ်ရာထဲမှာ ဆံနိပ်တွေသည့်ကိစ္စ။ ယမုန် က ဆံနိပ်တောင် မယူနိုင်အောင် ဘယ်လိုတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ။ သူ မတွေ့ရဲ။

တစ်နေ့လုံး ဆေးရုံမှာ ယမုန်ကို သူတမင်မကြည့်ဘဲ နေရသည့်အဖြစ်။ ခွဲခန်းမှာလည်း ယမုန်ကို သူ့အဝင်မခံ။ သူမ ပါနေလျှင် သူ့စိတ်တွေ ကသိကအောက်ဖြစ်ပြီး အလွဲလွဲအချော် ဆွဲတွေဖြစ်မှာစိုးသည်။ ဒီတော့ သူမကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာငဲ့

ပြီး သူ့အမှတ်တမဲ့ပုံစံနှင့်ပြောခဲ့သည်။ ယမုန်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပင် သူမပါရမည်မှတ်ပြီး ပြင်ဆင်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ယမုန်... ဝင်းထွဋ်ဇော် ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ ခွဲခန်းမဝင်ခဲ့တော့။ အပြင်ကပဲစောင့်နေ”

အူစကားသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် သေမိန့်ကျခံရသည့် တရားခံတစ်ယောက်လို ယမုန်မျက်နှာတွေ ဖွေးခနဲပျက်ကျသွားခဲ့သည်။

အစက ဝင်းထွဋ်ဇော်နှင့်ငြိသွားမှာစိုးရိမ်သည့်ဆရာဟာ ယခုကျ လူသိရှင်ကြား သူမနှင့်ဝင်းထွဋ်ဇော်ကို တွန်းပို့နေတာလား။ သဘောတူနေတာလား။ ယမုန်ရင်ထဲမှာ စူးခနဲနာကျင်သွားရပြီး မျက်ရည်ခိုးတွေ ဆူပွက်ဝေ့တက်လာကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့်ပြောပြီး ခွဲခန်းမှ ခေါင်းငုံ့ပြီး ယမုန်ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျန်လူများက သူနှင့်ယမုန်ကိုအကဲခတ်လို့ နန္ဒကျော်ခေါင်စိုးရိမ်ရပြန်သည်။ ငါလုပ်တာနဲ့ လူတွေသိကုန်တော့မှာပဲ။

နောက် ခွဲခန်းကထွက်လာတော့ ယမုန်ကို သူမသိသေးလှမ်းကြည့်မိ၏။ ဝင်းထွဋ်ဇော်မှဖုန်းမဆက်တာ၊ ဘယ်လာတော့

ယမုန်ကို ဆေးရုံအဝင်ဝရှိ ဆေးရုံအတက်အဆင်းလက်မှတ်တွေ ရေးသည့်နေရာမှာ ခပ်ငူငူတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ အသက်ရှူတွေ့ကျပ်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့လိုရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦးအတွက် အိပ်ရာထဲဆံနပ်တွေ့သည့် ကိစ္စဟာ အနုမြူစုံတွေ့တာထက် တုန်လှုပ်မိ၏။

သည်တော့ ယမုန်ကို သူ့အထူးတလည်ရှောင်နေမိပြန်သည်။ မြသရဖီကလည်း သူ့ကိုအကဲခတ်ခတ်ဝတ်။ အိုလေ၊ သူ့စိတ်ထင် လူတွေအားလုံး သူ့ကိုအကဲခတ်နေကြသည် ထင်ပါသည်။

သူကသာ ယမုန်ကိုရှောင်နေသည်ထင်ပေမယ့် ယမုန်ကလည်း သူ့ကိုရှောင်နေခဲ့တာ သေချာပြန်တော့တော့မှ သိသိသာသာ။

အလုပ်တွေသိပ်များသည့်သူ့ရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ ယမုန်ကို နှိပ်ခနဲလောက်ပဲမြင်ရတတ်ပါလား။ သူ့မျက်မှောင်တွန့်ပြီး စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ယမုန်ကရော ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ရှောင်နေတာလဲ။ ဟိုညက ငါတို့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်ရော သူက ငါ့ကိုဘာတွေတောင်းဆိုမှာလဲ။ လက်ထပ်ဖို့အထိ တောင်းဆိုလျှင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ အတွေးတွေနှင့် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး

နောက်ကျိစွာနှင့် သူအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“ဆရာ... ဆရာ”

သူ့နားထဲမှာ သာယာသည့်အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲလန့် နိုးသွားတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ရပ်နေတာ နင်း ယမုန့်။

နင်းမုန့်တွေနှင့်သူမက စိုစွတ်အေးမြလို့။ ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးပါးလေးရဲ့အောက်မှာ သူမရဲ့အလှအပတွေက မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့ စရာ။ ဖြူဖွေးနုထွတ်နေသည့်အသားစိုင့်တွေကို သူတအံ့တဩ ငေးမောလို့။

သူမက သူ့အနားမှာ ပူးကပ်ထိုင်ခဲ့ရင်း...

“ဆရာ အရမ်းအသည်းမာတယ်။ ယမုန့်ကို ဘယ်လို တွေ့ရက်စက်နေတာလဲ။ ယမုန့်ကတော့ ဆရာ့အတွက်ဆို တစ် ဘဝလုံး ပုံအပ်ပေးထားခဲ့တယ်”

“ဘာ! ဘာ! ... နင်နဲ့ငါ ဘယ်တုန်းက”

“ဆရာကလည်း မေ့တတ်နေပြန်ပြီ။ New year ကလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တော်... တော်... ဒါ နင် ငါ့ကိုလုပ်ကြတာ။ ငါ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင်မှူးနေလို့ လုပ်ကြလိုက်တာ။ ငါ့မှာငါမျိုး စိတ်ဓာတ်မရှိဘူး။ ငါနဲ့နင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူဒေါသတကြီးအော်နေတော့ ယမုန့်က သာယာသော အသံလေးနှင့်ရယ်မောလို့။

“ဆရာရယ်၊ ဒါဖြင့် ယမုန့်ကပဲ ဆရာ့ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ပဲ ငါ့ကိုလိုချင်လို့ လုပ်ကြတာ။ နင် ငါ့ကိုဘယ်တော့မှမရစေရဘူး။ နင်ကိုငါဘယ်တော့မှမယူဘူး”

“ဟင်း... ဟင်းဟင်း... ခုမှတော့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆရာ။ ယမုန့်ကို ဆရာလက်ထပ်လို့မရတော့ဘူး။ ယမုန့်ပါးစပ် တစ်ချက်ဟလိုက်တာနဲ့ ဆရာ့ဘဝဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ဆရာ ရယ်... သေချာကြည့်စမ်းပါဦး။ ယမုန့်လည်းချောပါတယ်။ ဆရာ နွေးထက်တောင် ချောသေးတယ်”

ပြောရင်းမှ ယမုန့် သူ့ခါးကိုဖက်ထားရင်း သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်လျှင် နန္ဒကျော်ခေါင် မျက်စိတွေပြာသွားအောင် ဖင် ဒေါသတွေ ပူလောင်သွား၏။

“သွားသွား... အယုတ်တမာမ၊ မြွေလိုကောက်ကျစ် တဲ့မိန်းမ၊ အမျိုးယုတ်မ... သွားသွား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေစိမ့်ပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေရာမှ ဝန်းခနဲအသံနှင့်အတူ သူ ကုတင်ပေါ်မှပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ သည်တော့မှ...

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ငါ အိပ်မက်မက်နေတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲကလိုများ အပြင်မှာတကယ်ဖြစ်လာခဲ့ရင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ယမုန့်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ အဆုံးခံရမှာလား။ ဝေးသေးတယ်။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

သူ ကုတင်ပေါ်ပြန်မတက်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုငေးမျှော်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ နင်းတွေလွှမ်းမြို့နေသည့်ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်။

ယမုန့်အခန်းထဲမှ ဝိုက်ကံသံသ့သ့ကိုကြားလိုက်ရလျှင် သူ ခေါင်းနားပန်ကြီးသွားမိသည်။ ဒုက္ခတော့ရောက်ပြီ။ ငါတော့ အကုသိုလ်ပြုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်ပြီထင်တယ်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ ငါဒီတိုက်တန်းလျားမှာမနေဘဲ မြို့ထဲမှာငှားနေမှဖြစ်တော့မယ်။

တော်ကြာ မပြေးသော်ကန်ရာရှိ၊ ပြဿနာတွေ တက်လာနိုင်တယ်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဝင်းထွဋ်ဖော်ကရော သူတို့နှစ်

ယောက် မြန်မြန်ယူဖြစ်ကြရင်လည်း အေးတာပဲ။ အိုလေ၊ ဒီကောင်က ယူချင်မှယူမှာ။ ယမုန့်နစ်နာသွားမှာကိုလည်း သူစိုးပါသည်။

ဒီတော့ ထိုညက ဘယ်အခြေအနေထိ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သလဲဆိုတာပဲ သူသိချင်နေမိသည်။

သူ မနက်ခုနစ်နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာမှနိုးတော့ တစ်ဖက်ခန်းမှာ အထူးတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လန့်သွား၏။ ဟိုကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ယခုတလော သတင်းစာတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲကြီးချတာတွေ၊ မီးရှို့သတ်သေတာတွေကလည်း များပြားပါဘိ။

ဟိုညက ငါသာ သူ့ကိုစော်ကားမိခဲ့တယ်ဆိုရင် ငါကလည်း ရှောင်နေတာနဲ့ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ချင်လုပ်မှာ။

ခါတိုင်းဆို သူမဘက်က အသံဗလံတွေကြားနေရတတ်ပြီး ယခုဘာသံမှမကြားရသည့်အခါ သူစိုးရိမ်သွားရ၏။

တစ်ဖက်ခန်းမှ မြသရဖီတို့အိမ်ဘက်ကတော့ အသံတွေကြားနေရလေသည်။ သိချင်းတွေဖွင့်သံကြားနေရသလို စကား

ပြောသံတွေလည်း ကြားနေရ၏။

ကေန္တ သူ့အမေကြီးပြန်ရောက်လာပြီထင်တယ်။ သူ
တွေးနေတုန်း တစ်ဖက်ဝရံတာမှ ဒေါ်မြလွန်းတွေ မုန့်တစ်ထုပ်
နှင့် ဒီဘက်သို့ကူးလာလေ၏။

“အစောကြီးပါလား အန်တီ၊ ဘယ်အချိန်ရောက်လာတာ
လဲ။ အသံတောင်မကြားလိုက်ဘူး”

“မနက်စောစော လိုင်းကားနဲ့ပဲ လာလိုက်တာလေ။ စော
စောကမှရောက်တယ်။ ဆရာ ကျွန်မတို့ဆူတာနဲ့ နီးသွားပြီထင်
တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ကျွန်တော်နီးတာ
ပါပဲ။ အန်ကယ်ရာ နေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပါပြီ... သမီးဆီ ခဏလာတာပါကွယ်
အကြာကြီးမနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ထရန်စဖာလေးဘာလေးလည်း
လုပ်ကြည့်မယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မိသားစုနည်းတဲ့လူတွေဆိုတော့ ခွဲနေ
လို့မကောင်းပါဘူး။ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါထက် ဟိုဘက်ကမယမုန့်လည်း
အသံကိုတိတ်နေပါလား။ အိပ်ရာမထသေးတာလားဘာလား”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်သွားတယ်မသိပါဘူး”

“ခက်တာပဲ၊ ဒီလိုအရွယ်တွေဟာ အုပ်ထိန်းသူရှိမှ။ မရှိ
ရင် လွတ်တတ်တယ်။ ဝင်းထွဋ်ဇော်နဲ့ ဖြစ်နေကြပြီဆို။ ညက
အိမ်တောင်ပြန်အိပ်ရဲ့လား။ သူ့ကိုဘယ်သူမှစောင့်ကြည့်နိုင်တာ
မဟုတ်ဘူးလေ”

ဒေါ်မြလွန်းတွေစကားက ယမုန့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါး
လွန်းနေလျှင် သူမခံနိုင်ပြန်။ ညက သူမအိမ်မှာရှိနေတာ အသိ
သာကြီးပါ။

“ယမုန့်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အကြီးအကဲတွေနဲ့နေတာ
ပဲဗျာ။ အားလုံးကို သူလေးစားတတ်ပါတယ်။ ညကလည်း သူ့
အခန်းဘက်က ရေဒီယိုသံကြားနေရတယ်။ မီးလည်းလင်းနေပါ
တယ်”

“အန်တီက စိုးရိမ်လို့ပါလေ၊ သမီးချင်းစာနာလို့ပါ။ အန်
တီဆို ခုထိ သမီးကို ကလေးလိုမြင်နေတုန်း”

ပြောပြီး ဒေါ်စပ်စုကြီး ယမုန့်အိမ်ဘက်သို့လျှောက်သွား
လျှင် နန္ဒကျော်ခေါင်လည်း တစေ့တစောင်းကြည့်မိ၏။

“ဟော... ကောင်မလေး တံခါးမဖွင့်သေးတာပါလား။
ဒေါက်! ဒေါက်! ယမုန့်... ယမုန့် ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရာမထသေး

တာလဲ”

ဒေါ်မြလွန်းဆွေအသံကြောင့် အထဲမှ ယမုန်တံခါးဖွင့်
ပေးလိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမလာတုန်းကအတိုင်း အထုပ်
အပိုးလေးတွေနှင့်။

“ဟင်! ယမုန် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မျက်နှာလည်း ဖူးအစ်
လို့ပါလား။ တစ်ညလုံးများ ငိုထားသလားဟယ်”

ဒေါ်မြလွန်းဆွေအသံကြောင့် သူ ခေါင်းနားပန်ကြီးသွား
ပြီး ဘယ်လိုဘယ်လို ယမုန်အိမ်ထဲရောက်သွားမှန်းပင်မသိတော့။
တစ်ဖက်မှမြသရဖီလည်း အပြေးရောက်လာခဲ့၏။

“ယမုန်ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘယ်သွားမလို့လဲ။ မှန်း!
နေမကောင်းဘူးလား”

မြသရဖီ ယမုန်ကို နဖူးစမ်းပါးစမ်းလုပ်နေတော့ ယမုန်
ဝဲလာသည့်မျက်ရည်များကို အတင်းဆည်တုံထားရသည်။

“ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ”

သူ ယမုန်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲကြည့်ရဲနှင့် လှမ်းခိုးကြည့်
လိုက်တော့ ငိုထားမှန်းသိသာသည့်ရှုပ်ကလေးက ဖွေးဥနေသည့်
မျက်နှာပြောင်ပြောင်တင်းတင်းလေးပေါ်မှာ နှာခေါင်းလေးတွေ
ပါးလေးတွေ ခိုနီနီနုနု။

မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ မျက်လုံးရွှန်းရွှန်းလေးတွေမှာ ဘာမှ
လိမ်းခြယ်မထားသည်မို့ သဘာဝအတိုင်း။

သရဖီကတော့ ဘာမှမလိမ်းခြယ်ရသေးသည်မို့ သဘာဝ
ရှုပ်က ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာသာ။

အသားဖြူပေမယ့် မျက်နှာမှာ အစက်အပြောက်တွေနှင့်။
မျက်ခုံးမွေးက ခပ်ပါးပါး။ မျက်တောင်ကလည်း ပါးပါး။ နှုတ်ခမ်း
က ဖြူဖျော့ဖျော့။

အရေးထဲ နှစ်ယောက်လုံးကိုမြင်နေရသည်မို့ မထင်မှတ်
ဘဲ နှိုင်းယှဉ်မိရသေးသည်။

“အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူ့အသံက မာထန်ထန်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေရသည်။
ယမုန်နှင့်ဝေးဝေးနေမည်ဟု စိတ်ကူးမိပေမယ့် ယမုန် သူ့အနားမှ
ပြေးထွက်သွားမှာကိုတော့ သူ့လက်မခံနိုင်ပြန်။

“မြို့ထဲက ယမုန်နဲ့ခင်တဲ့ဒေါ်အိသူက သူ့နဲ့လာနေပါဆို
လို့”

“ဘာ! နင် ဒီလိုသွားနေတော့ ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံမှုရှိမှာ
လား။ ဒေါ်အိသူဆိုတာလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ မုဆိုးပ
ကြီး။ တော်ကြာ နင့်ကိုရောင်းတောင်စားလိမ့်ဦးမယ်”

၂၆၈ ကြယ်စင်ပျူးဝေ

လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလိုပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပေမယ့် ယခုကျ ဘယ်ကဒေါသတွေဝင်နေရသည်မသိ။ ခုတလော သူ့စိတ်တွေမကြည်လင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒေါ်အိသူ ဆိုတာကလည်း မိန်းမလည်ကြီးမဟုတ်ပါလား။

“သူနဲ့မနေလည်း အဘွားမြိုင်နဲ့သွားနေလို့ရပါတယ်”

ယမုန် နောက်တစ်ယောက်ရေရွတ်ပြလျှင် သူ့ဒေါသတွေ တားမရဆီးမရတော့။

“နေစမ်းပါဦး။ နင်က ဒီမှာလုံလုံခြုံခြုံနေရသားနဲ့ မြို့ထဲထွက်ချင်တာ ဘာသဘောလဲ။ ဘာလဲ... ဝင်းထွဋ်ဇော်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မတွေ့ရလို့လား”

“ဆရာ!”

ယမုန်အသံက ဒဏ်ရာရသည့်သားကောင်တစ်ကောင် ရဲ့အသံမျိုး။ ပြောရက်လိုက်တာဆရာရယ်။ ဆရာ ယမုန်ကိုရန်သူ ကြီးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်ဖြစ်နေလို့ ယမုန် တခြားကိုထွက်သွားချင်တာပါ။ ယမုန်ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“မပြောင်းရဘူး။ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ လုံခြုံမှုရှိမှဖြစ်မယ်။ လုံလုံခြုံခြုံနေရမှ တန်ဖိုးရှိမယ်။ ဒါကိုနင်မတွေးမိဘူးလားဟင်။ နင်က ငါ့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်

ယောက်။ နင်ပရမ်းပတာနေချင်တိုင်း ငါ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီမှာပဲနေ”

ပြောပြီး နောက်ခိုင်းသွားသဖြင့် ယမုန်ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ဆရာခွင့်မပြုမှတော့ သူမဘယ်သွားရဲတော့မလဲ။ တကယ်ကျ ယမုန်တခြားကိုထွက်သွားချင်တာ ဆရာကြောင့်ပါ။ ဆရာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။

ဒေါ်မြလွန်းဆွေရော ဒေါက်တာပါ ပြန်လှည့်သွားပြီမို့ ယမုန် ကိုယ့်အထုပ်ကလေးတွေကို အိမ်ထဲမှာနေရာတကျပြန်လုပ်ပြီး ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ဒီနေ့ ဗိတ်ရက်၊ ဂျူတီနားရက်မို့ ယမုန်နားနားနေနေ နေလို့ပါသည်။

ဆရာက သူမဆီမှာ ထားသည့်ရေခဲသေတ္တာကိုလည်း ပြန်မယူပါ။ ဆရာတို့နှစ်ယောက် ထမင်းမစားကြသဖြင့် ကျန်ငွေကိုသူမပြန်ပေးရဦးမည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဝယ်ထားသည့်သားငါးတွေရှိသေးသဖြင့် လက်ကျန်ငွေကို သူမ ဟင်းဖိုးတွေ ထပ်ပေါင်းပေးရဦးမည်။

ကျန်ငွေခြောက်သောင်းခွဲမှာ သူမထပ်ပေါင်းပေးစရာလည်းမရှိ။ သူမရဲ့လစာဆိုတာကလည်း ဝင်းထွဋ်ဇော် နားကပ်ဖိုးယူသွားသည်မဟုတ်ပါလား။ နားကပ်လည်းရတာမဟုတ်သေး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမကို သူငွေများမှတ်နေကြသလားမသိ။

ယမုန် ကျန်ငွေကို စာအိတ်ထဲထည့်ကာ ဆရာဝန်တာ သို့လာခဲ့သည်။ ဆရာ သူမကိုမကျေနပ်သည့်အကြောင်းတရား တွေထဲမှာ ငွေပြန်မပေးသေးတာများ ပါမလား။ ဒီလိုလည်းမတွေး ကောင်း။ ဆရာက ငွေကိုတန်ဖိုးထားသူမဟုတ်။

ဆရာကလည်း တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ ဆေးခန်းပိတ် သည်မို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နားနားနေနေ။ တီဗွီပင် ကြည့်နေလိုက် သေးရဲ့။

“ဆရာ”

သူမခေါ်တော့ ဆရာက မှုန်တေတေနှင့်ပြန်ကြည့်သည်။

“ထမင်းဖိုးပိုတဲ့ငွေတွေပါ။ ကျွန်မဆီမှာ သားငါးနှစ်ရက် စာလောက်ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအတွက်...”

“ရတယ်... မင်းချက်စားလိုက်။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို လည်းပြန်မပေးနဲ့တော့။ မင်းကို ငါ ဆေးခန်းအတွက် လစာပေး ရဦးမှာပဲ။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဆရာ”

“တော်ပြီ... ငါအနားယူနေတယ်”

ဆရာအသံက ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်။ ယမုန် မျက်

ရည်ဝဲရပြန်ပါသည်။ နောက်သို့ပြန်လှည့်ခဲ့ရရင်း ယမုန်ကြေကွဲ နေရသည်။

ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ ဆရာရယ်...

ကျွန်မကို ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းနဲ့ နှိပ်စက်နေတာလား။ အဝေးကိုထွက်သွားမယ်ဆိုတော့လည်း လက်မခံ။ အနားမှာနေ တော့လည်း အမြဲဆူဆောင့် မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနဲ့။ ယမုန် ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း ယမုန် ဧည့်ခန်းမှာ ခေါင်း ငုံ့နေခိုက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်းထွဋ်ဇော် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က ပြာပြာသလဲ။ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေကိုကြည့်ရင်း...

“ဟင်! ယမုန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ် ကို ရှင်မလာပါနဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ယမုန်ကလည်း၊ ကဲ! ယမုန်မိတ်ဆွေတွေဆိုရင်ရော လက်မခံဘူးလား။ လာတဲ့ဧည့်သည်ကိုနှင်လွှတ်ရတယ်လို့ ယမုန် ရယ်”

“အို! ကျွန်မမှာ ယောက်ျားမိတ်ဆွေမရှိဘူး။ ဘယ်ဧည့် သည်မှလာရောမရှိပါဘူး”

“ယမုန်ကလည်းကွာ၊ ကဲ... မေမေက ကိုယ်တို့ကို ဆိုင်ဦးစီးခိုင်းပါပြီတဲ့။ ယမုန် ခုလိုဆက်ဆံရေးကျနေလို့မရဘူး နော်”

အခန်းတွေက နီးနေသဖြင့် တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း စကား ပြောတာတွေ ကြားနေရပါသည်။ နန္ဒကျော်ခေါင် တီဗွီသံကိုတိုး ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှစကားသံကို နားထောင်နေ၏။

“ဟင်! ရှင့်မ... ဘေးတွေ ဘောင်ကျော်နေပြီနော်။ ရှင့်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်ပဲ ကျွန်မလက်ခံတာ။ တော်ပြီ... တော်ပြီ စကား ပြောတာ ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး။ ပြန်တော့”

“ယမုန်ရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုပေမယ့် ဘေးခန်းတွေမှာ ဆရာတို့ ဒေါက်တာတို့လည်းရှိတယ်။ ကဲ! ဒါ ဆိုလည်း ဝရန်တာထွက်ပြီးပြောကြမယ်လေ”

“အဲဒါကျတော့ သူတို့ကိုမလေးစားရာရောက်တာပေါ့။ ကဲပါ... ရှင်ပြန်ပါတော့။ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာကိုမဟုတ်ရမှာလဲကွာ၊ ယမုန်ကိုမြင်ချင်တွေ့ချင် လွန်းလို့ လာခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်က ဟုတ်ချင်နေတယ်လေ။ ယမုန် က မဟုတ်ချင်လို့ ခက်နေတာ”

“တော်ပြီ၊ ရှင် ဆေးရုံကိုကိစ္စရှိမှလာပါ။ အိမ်ကိုတော့

မလာပါနဲ့ ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်ရယ်။ ကျွန်မသိကွာကျပါတယ်”

“ခက်လိုက်တာ ယမုန်ရယ်၊ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ညစ်တာ ပဲကွာ။ ကိုယ်မှမနေနိုင်တာ။ ယမုန်ကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် လုံးဝ မနေနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မကို ဒါတွေလာပြီးပြောမနေပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါ တယ်ရှင်။ ရှင်ပြန်ပါတော့”

“ဆေးရုံကိုတော့ လာလို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဆေးရုံကတော့ ပြည်သူ့ဆေးရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတာကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ရှင်”

“ယမုန်နဲ့ဆက်ဆံရတာ အရမ်းစိတ်ဖိစီးတာပဲကွာ။ လော ကကို အလိုက်အထိုက်မဖြစ်ကျော်ဘဲ အရမ်းကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် နေတာပဲကိုး”

“ဒါဆိုလည်း မဆက်ဆံနဲ့ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ လောကကြီး ကိုကြောက်တာလည်းမပြောနဲ့။ ကျွန်မမှာ အုပ်ထိန်းပေးမယ့် ကာ ကွယ်ပေးမယ့်သူမှမရှိတာ”

“ခက်လိုက်တာယမုန်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုဘာဖြစ်လို့ ခုထိ မမြင်သေးတာလဲ”

“တော်ပါ၊ ရှင့်ကိုပိုကြောက်တယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါးပဲ။ ကဲပါ... ပြန်ပါတော့နော်၊ ဆရာတို့ ဒေါက်တာတို့ကို အားနာပါတယ်။ လေးလည်းလေးစားရမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဆေးရုံကိုလာခဲ့မယ်။ အကြာကြီးနေရမယ့်အတွင်းလူနာအဖြစ်ကို လာခဲ့မှာ။ ကြည့်နော်”

စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့်ပြောပြီး ဝင်းထွဋ်ဇော် နေရာမှထလျှင် နှင်းယမုန်စိုးရိမ်ပူပန်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကြောင့်လူတစ်ယောက် ဒုက္ခမရောက်စေချင်။ အိုလေ! ယောက်ျားဆိုတာမျိုးကလည်း လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောချင်ရာပြောနေကြတာမျိုးပါ။

“ရှင်မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်လည်း ရှင်မိဘတွေက ဒီတောဆေးရုံလောက်လေးမှာ ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ခြုံဆေးရုံမှာထားမှာ”

“အဲဒီတော့ ယမုန် ကိုယ့်ကိုလာပြုစုပေးပေါ့။ စပယ်ရှယ်နာပုံအဖြစ် လာခဲ့လေ”

“တော်စမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မက ဆေးရုံဆရာမပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်မှာ နာပုံလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ရှင်ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ ရှေးကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်ရင် ကျွန်မရှင့်ကိုအထင်သေးမှာ”

“ကဲကဲ... ဘာမှလျှောက်မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ ယမုန် ကိုယ့်ကိုစိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား။ အိုကေ! ဆေးရုံကိုပဲလာခဲ့မယ်”

ဝင်းထွဋ်ဇော်ပုံစံက အဖြေရသွားသည့်နှယ်။ လေလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းထွက်သွားလိုက်ပုံက မိုးမမြင်လေမမြင်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ့ကို ဆရာနဲ့ဒေါက်တာတို့အထင်လွဲတော့မှာပဲ။

ရင်ထဲမှာပူလာရင်၊ ထိုနေ့တစ်နေ့ကို သူမ အခန်းအောင်းနေမိပါသည်။

အခန်း (၂၁)

“ဟင်!”

နွေးဆီမှ ဖုန်းနှင့်လှမ်းပို့လိုက်သည့်ပုံကြောင့် နန္ဒကျော်
ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဒါ... ဒါ... ဒီပုံ! နွေးဆီ ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ”

လုပ်ကြံမှုက ရက်စက်၏။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တောင်
မလာ။ နွေးဆီကိုမှ ပို့ရက်ပါပေရဲ့။

ပုံကို သူမကြည့်ရဲစွာ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ပုံထဲမှာ
ယမုန်နှင့်သူ။ သူက အိပ်ရာပေါ်မှာ ကိုရိုကားယား၊ ယမုန်က
သူ့အပေါ်စီးမိုးပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်လို့၊ သူ့အပေါ်ပိုင်းက
ဧလာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တောက်! ဒါ ဟိုညကကိစ္စပဲ။ ဒါ ယမန် ငါ့ကိုလုပ်ကြံတာ။ ဘာသဘောလဲ... ဒီပုံနဲ့ငါ့ကိုအကျပ်ကိုင်မလို့လား။ ငါကတော့ သနားလိုက်ရတာ။ သံယောဇဉ်ထားလိုက်ရတာ။ သင်းကိုရိုးရိုးသားသားလေးဆိုပြီး ကရုဏာသက်လိုက်ရတာ။ သင်းက အကြံနဲ့အစည်နဲ့ကိုး... တောက်!”

ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ။ နွေးပို့လိုက်သည့် ပုံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲအိုးထဲရောက်နေရသလို ဖူလောင်စပ်ဖျဉ်းနေရစဉ် နွေးထဲမှအသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဝန်ကြီး။ တယ်လည်းစွဲနေပါလား။”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး နွေးရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုအကျင့်အကြံမရှိတာ နွေးသိပါတယ်။ ခုဟာက”

“ဟိုး... ဆရာကြီး... ဟိုး... နွေးကိုလာပြီး လွဲမချပါနဲ့နော်။ နွေးသိတယ်ဆိုတဲ့ရှင်က ဟိုးလွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ရှင်ပါ။ အခုလောလောဆယ် ရှင်ဘယ်လောက်တိုးတက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလုံးဝမသိဘူး။ အခုဒီပုံကပဲ သက်သေခံနေပြီလေ”

“နွေးရယ်... ကိုယ်ရှင်းပြတာ နည်းနည်းလောက်နားထောင်ပေးပါဦး။ အဲဒီညက ကိုယ်စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်တွေ

မူးပြီး... ”

“တော်... တော်... ရှင်က ဘာကိုစိတ်ညစ်တာလဲ။ ဘာစိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေလို့လဲ”

“ဪ... နွေးက ကိုယ့်ကို ငါးနှစ်ကြီးများတောင် စောင့်ခိုင်းထားတော့”

“အဟင်း... ဟင်း! မခိုင်လုံတဲ့ဆင်ခြေတွေနဲ့ လျှောက်လွဲချက်မတင်ခဲ့တော့။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုလုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး။ ရှင်နဲ့... အို! ရှင့်ကို နှစ်နှစ်နာနာတွေ ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ရှင်အင်မတန်ရက်စက်တဲ့လူ။ ကျွန်မတိုချစ်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်ကျော်ကျော်တစ်ခုလုံးကိုတောင်မှ ရှင်မငဲ့ကွက်တော့ဘူး။ ထည့်မစဉ်းစားခဲ့ဘူး”

“နေပါဦး နွေးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့။ အဲဒီကိစ္စက ကိုယ်လုပ်ကြံခဲ့တာပါ။ ကိုယ်ဘာမှမသိရပါဘူး။ လှုပ်လည်းမလှုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး နွေးရယ်။ သူ့သာ မိန်းမတန်ဖွဲ့ ကိုယ့်ကို...”

“ဘာလဲ! ရှင့်ကို ဗလက္ကာယလုပ်ပါတယ်ဆိုပြီး တရားရုံးမှာ စွဲချက်တင်ဦးမလို့လား။ ဦးနုကျော်ခေါင်ရယ်၊ ကမ္ဘာကျော်သွားမယ့်အလုပ်တွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့နော်။ ကဲ! ကျွန်မ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ရှင်တို့ဘဝ သာယာလှပပါစေလို့ ကျွန်မဆု

တောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့လျှင် နန္ဒကျော်ခေါင် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေမယ့် မရတော့။ နွေး သူ့ဖုန်းကို Black list လုပ်ပစ်လိုက်လေပြီ။ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ရမှာမဟုတ်တော့။

ရက်စက်လိုက်တာ နွေးရယ်။ လျှောက်လဲချက်လေးမှ ပေးခွင့်မပြုတော့ဘူးလား။ လမ်းခွဲချင်လို့များ အကြောင်းရှာနေတာလား။

ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို အကြောင်းများတိုက်ဆိုင်သွားသလားကွယ်။

ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် အမှိုက်ထုပ်တစ်ထုပ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ဟိုး... တိမ်လွှာတွေပေါ်မှာ တိမ်ညွန့်စားချင်နေသည့် ပညာတလူလူလွှင့်ထူချင်နေသည့်နွေးအတွက် သူဟာ စရိုက်ချင်းမတူ၊ သဘာဝချင်းမတူတော့သည့်ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

သူ နွေးပို့သည့်ပုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“တောက်!”

အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသည့်သူ့အပေါ်မှာ စီးမိုးပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးပေါ် လက်တင်နေသည့်ယမုန်။ အရှက်မရှိ လုပ်ခဲ့

လိုက်တာ။ ငါ့ကိုဖမ်းယူမလို့လား။ အတင်းယူမလို့လား။ အကြံကြီးလိုက်တာ။ တစ်သက်လုံးမရဘူး မိယမုန်ရေ။ နှင့်လို မလောက်လေးမလောက်စားလေးကများ။

အေးလေ၊ နွေးမှန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကများကိုယ့်ချစ်သူ သူများနဲ့ကြည်ဖြူနေတာကို သဘောထားကြီးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

တရားခံကတော့ မိယမုန်ပဲ။

သို့သော် ကိုယ့်မှာ ဘာအထောက်အထားမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာမရှိသေးတာမို့ ဒေါသတွေကိုမြို့သိပ်ပြီး အရိပ်အခြည်စောင့်ကြည့်ဖို့ ပိုင်မှစွပ်စွဲဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခပေးရတာလဲ ယမုန်ရယ်။

သူ့ရင်ထဲ မီးတောင်ကြီးပေါက်ကွဲနေသလို ဆူပွက်ခံစားနေရသည့်မို့ နန္ဒကျော်ခေါင် ကိုးနာရီကျော်ရုံလေးရှိသေးပေမယ့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ည ယမုန် ဂျူတီကျနေသဖြင့် သူ့အခန်းဘက်မှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ့ကြေကွဲနေရတာလား။ အသည်းကွဲနေရတာလား။ သူ

ဟာ အရက်သမားကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှောင်
နီဝါးကားရှိသည်။ အရက်သောက်ရလျှင်ကောင်းမည်လား။

သို့သော် အရက်ကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝ ကမောက်ကမဖြစ်
ခဲ့ရသည်မို့ ဒီအကြံကို သူလက်လွှတ်လိုက်သည်။

သည်စဉ် သူ့အိမ်တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ
အလိုက်မသိခေါ်နေသူမှာ မြသရဖီ။

“ဆရာ... ဆရာ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးအိပ်နေရတာ
လဲ။ ဘာလဲ... အသည်းကွဲနေသလား။”

“ငါခေါင်းမူးနေလို့ လာမရှုပ်နဲ့ သရဖီ”

“မယ့်တူ့၊ ဆရာလောက် ကျန်းမာရေးကောင်းတာ ဆရာ
ပဲရှိတယ်လေ။ ဆရာစီစဉ်ပေးထားတဲ့လည်ချောင်းကြီးတွေကိစ္စ
ပြောမလို့ပါ။ ဆရာပဲ သဘက်ခါ ရန်ကုန်ပို့ဖို့စဉ်ထားတယ်လေ။
လူနာတွေ မနက်ဖြန်လာကြမှာ၊ တည်းဖို့ခိုဖို့ကိစ္စတွေ”

“နောက်နေ့မှပြောမယ်၊ ဒီနေ့ ငါဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်
တော့ဘူး။ ငါ့ကို ဒီတစ်နေ့လောက် ပစ်ထားလိုက်စမ်းပါဟာ”

သူ့အသံက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ တုန်လှုပ်ကြေကွဲနေခဲ့လျှင်
သရဖီစိုးရိမ်သွားရသည်။ ဆရာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ တစ်ခုခု
တော့ တစ်ခုခုပဲ။ ကေန္တ ဆရာရည်းစား ဘာလုပ်သွားလို့လဲ။

“ဆရာ သရဖီကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

“မလာနဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်းနေမယ်”

“မရပါဘူး၊ ဆရာ့ကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားနိုင်
ဘူး။ မေမေရေး... ဒီမှာ ဆရာရယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်
ငိုနေတယ်။ လာချော့ပါဦး”

ခက်တော့တာပဲ။ အသည်းကွဲတာတောင် အေးအေးမကွဲ
ရပါလား။ ဘဝမှာ အဆင်မပြေတာတွေရှိနေတာတောင် အေးအေး
မပြေရပါလား။ တော်တော်ခက်တဲ့သရဖီပဲ။

သည်စဉ် သူ့ဖုန်းသို့ ဆေးရုံမှဝင်လာသဖြင့် နံနက်ကျော်
ခေါင် နားထောင်လိုက်ရသည်။ ယမုန့်အသံ။

“ဆ... ဆရာ၊ ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်တစ်ယောက်
ရောက်လာလို့ပါ။ အဲဒါ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါလာခဲ့မယ်”

ယမုန့်အသံက အထိတ်တလန့်အသံ။ ယမုန့်အသံကို
ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါသတွေထွက်သွားရပေမယ့် တာဝန်ဟာ
တာဝန်ပဲလေ။ သူက ဆရာဝန်ကြီးမဟုတ်လား။

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့”

“သရဖီပါ လိုက်ကြည့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့... လိုက်ခဲ့။ ဒဏ်ရာတော်တော်ပြင်း
တယ်ထင်တယ်။ ယမုန့်အသံ တုန်လှုပ်နေတယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ကားနှင့်ထွက်သွားကြပြီး ဆေးရုံအဝင်
ဝသို့ရောက်လျှင် ယမုန့်ကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်တွေ့လိုက်ရသလို
နဒီရွှေဆိုင်မှ ကိုဝင်းနှင့်မအေးတို့လင်မယား၏ကား ကမူးရှူးထိုး
ဝင်လာတာလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာ... သူ... သူ သတိလစ်တော့မယ်”

ယမုန့်အသံကြောင့် လူနာကုတင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့...

“ဟင်! ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်”

သူ ခေါင်းနှားပန်ပင် ကြီးသွားရ၏။ ဒီမောင့်ရောဂါက
လည်းမသေးပါလား။ ဒါ တမင်သက်သက်လုပ်ယူတဲ့ဒဏ်ရာလား။
ဟိုတစ်နေ့ကပြောနေသံတွေ သူ့ကြားခဲ့သည်လေ။

“ခင်ဗျားဗျာ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ တကယ်ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော်
ကုလေးကန်ယောက်ကိုရှောင်လိုက်ရင်း ဆိုင်ကယ်စလစ်ဖြစ်သွား
တာပါ”

နန္ဒကျော်ခေါင်မှာ ဝင်းထွဋ်ဇော်၏ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း
ယမုန့်ကို ဒေါသတွေပိုထွက်မိသည်။ ယောက်ျားတွေကို တော်တော်
ဒုက္ခပေးပါလား။ လူပုံကြည့်တော့ ရိုးပုံအပုံနှင့်။

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ မိန်းမဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်း
ဆုံးမီးပဲ။ လူတွေရဲ့ရန်သူပဲ”

သူကလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ်။ ဝင်းထွဋ်ဇော်၏
ဒဏ်ရာများကို သန့်စင်ရင်း ဆေးကြောရင်း ချုပ်ရင်း အနာဆေး
ထည့်ရင်း စကားပြောနေတာပါ။

ဝင်းထွဋ်ဇော်ဒဏ်ရာက မနည်း။ ခြေလက်တွေ ကျိုးပဲ့
မသွားပေမယ့် ကွဲပြဲသွားတာတွေက အများသား။ ပွန်းရဲ့ရဲ့ရာတွေ
ရော။

တစ်ခုတော်သေးတာက မျက်နှာ လွတ်သွားတာပါပဲ။
ကေန္တုဒီမောင် အတိုင်းအဆနဲ့များ ဆိုင်ကယ်ကိုမှောက်ခဲ့လေ
သလား။

“ခင်ဗျားဆိုင်ကယ်မှောက်တာက မျက်နှာတော့ လွတ်
လို့တော်သေးတယ်”

“ဪ... ဆရာရယ်၊ မျက်နှာတော့ အသက်ထက်
တန်ဖိုးထားရတယ်လေ။ နဂိုကမှ ရွက်ကြမ်းရေကျရှိတာ။ တော်

ကြာ မိန်းမမရဘဲနေမှာပေါ့”

သူ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကို ကြင်နာသနားမိပြီး ယမုန့်ကိုတော့ ဘီလူးမ၊ သရဲမ၊ မှော်ကဝေမအဖြစ် မြင်ယောင်နေမိသည်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!”

ယမုန့် အနားမှာကူညီနေသည်မို့ အနာချုပ်၊ ဆေးထည့် သည့်အခါ ဝင်းထွဋ်ဇော် ယမုန့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထား ၏။ သူတကယ်နာနေတာမို့ ယမုန့်ကိုယ့်လက်ကိုမရှင်းသာ။ ပြီး ဟော့ သူ့အခုလိုဖြစ်လာတာ ကိုယ့်ပယောဂများ ပါနေသလားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရသည်။

ဝင်းထွဋ်ဇော်ကိုမချစ်နိုင်ပေမယ့် ကရုဏာသက်မိတာ တော့အမှန်။ ဒါဟာပဲ ယောက်ျားတို့ရဲ့အကွက်ရွှေ့မှုလား။

ယမုန့်မျက်ရည်ဝဲနေမိတာ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကိုသနားတာ ထက် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ရှုပ်ထွေးမှုကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲလို့ပါ။

နေရင်းတိုင်ရင်းနှင့်ပင် ကိုယ်လေးစားမြတ်နိုး ကိုးကွယ် ရသောဆရာနှင့် ရန်သူကြီးသွယ် ဖြစ်နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

“အား... နာလိုက်တာ၊ ဖြည်းဖြည်းချုပ်ပါဆရာရယ်။ ယမုန့်ချုပ်လို့မရဘူးလားဟင်”

“ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ထက် ဘယ်သူကများ ပိုကောင်း

ဦးမှာလဲ ညီလေးရယ်။ မင်းကလည်း မပိုစမ်းပါနဲ့”

ကိုဝင်းကလည်း သူ့ညီကိုမသက်သာအကြည့်နှင့်။ မအေး ကတော့ မတ်တော်မောင်ကိုလူချောကို မျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့် သနားနေလေ၏။

ဝင်းထွဋ်ဇော်ကတော့ ယမုန့်လက်ကိုမလွှတ်တော့ချေ။ ဆရာ ချုပ်လုပ်၊ ကုသနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ကိုင်ထားလေ၏။

“ကျွန်တော်ဆေးရုံတက်မယ်နော်၊ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ် လုံး နာနေတယ်ဗျာ။ ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!... နော်... ဆရာ... နော်”

“ဟာ... တက်ရမှာပေါ့ ကိုဝင်းထွဋ်ဇော်ရယ်။ ခင်ဗျား ကွဲပြားတာတွေ နည်းမှမနည်းဘဲ။ တော်ကြာ အနာရှိန်နဲ့အဖျား ဝင်ချင်ဝင်မှာ။ ဆေးထိုးဆေးသောက် စောင့်ကြည့်ကုသရမယ် လေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်... ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို အထူးခန်းတစ်ခန်းပေးပါ။ အခန်းအားတယ်မဟုတ်လားဆရာ”

“အားပါတယ်၊ ကဲ! ကိုဇော်ဦးတို့အဖွဲ့ လူနာကို အထူး ခန်းလိုက်ပို့လိုက်ပါဦး”

တကယ်လည်း ခြေထောက်တွေဘာတွေ ရောင်ကိုင်

ပြီး စုတ်ပြတ်သွားသည်မို့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ကပ်နှင့် သယ်သွားပေးသည်။

“ယမုန်၊ ကိုယ့်ကိုလိုက်ကြည့်ပါဦး၊ အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!”

ယမုန်လက်ကိုမလွှတ်သည့်မို့ ယမုန် သူ့နောက်က လိုက် သွားရသည်သာ။ ဆရာ့ကိုလေးစားပေမယ့် ဆရာကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူစွာ တွန်းပို့ချင်သည်မို့ ယမုန် ရင်နာရသည်။

ကိုဝင်းနှင့်မအေးကတော့ ကန့်ကွက်ချင်ချင်။

“ပဲခူးဆေးရုံမှာပြန်တက်ပါလား။ မေမေ မင်းကိုခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ သုံးလေးရက်နဲ့ ဆင်းရပါ့မလား”

“အစ်ကိုကလည်းဗျား မေမေစိတ်ပူအောင် ဆေးရုံတက် နေရတယ်လို့ မပြောနဲ့ပေါ့ဗျ... ဖုံးထား။ ဒီမှာအလုပ်များလို့ ဆွဲထားတယ်လို့ပဲပြောပေါ့”

“တော်ကြာ မေမေသိသွားမှ ငါ့ကိုလူမိုက်အားပေးလုပ် ရမလားဆိုပြီး ဒေါဟောင်းနေဦးမယ်”

“ဟာဗျာ! ဒါ ကျွန်တော်တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ ကျွန်တော် အရှုံးလား။ သူ့ဘာသာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ။ အဲလို ဖြစ်တာကို ဝမ်းတော့သာတယ်လေ။ ဒါပဲ။ ကဲကဲ... ခင်ဗျားတို့

သွားကြတော့”

“မင်းကို အိပ်ရာတွေလာပို့ဦးမယ်။ လိုတာတွေ လာပို့ မယ်”

“ပို့ချင်ပို့ မပို့ချင်နေဗျာ”

အထူးခန်းကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်း ဒဏ်ရာက နာနေသည့်ကြားမှ ဝင်းထွဋ်ဇော် အပြုံးပန်းတွေပွင့်နေတော့ ဘေး လူများမှာ သနားရမှာလား။ ကရုဏာဒေါသဖြစ်ရမှာလားပင် မသိ တော့။

ကိုဝင်း လှမ်းဖုန်းဆက်သဖြင့် သူ့အိမ်မှလိုအပ်တာ ချက် ချင်းလာပို့သဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေသွားသည်။

နန္ဒကျော်ခေါင်မှာ ကိုယ်ကလည်း အချစ်ဒုက္ခသည်တစ် ဦးမို့ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကို ကြင်နာသနားနေမိသည်။ သို့အတွက် သူ့ အနားမှာ စကားစမြည်ပြောနေဖြစ်သည်။

ယမုန်ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်တွေရှိသည်မို့ အောက်ထပ် သို့ပြန်လစ်ခဲ့ပေပြီ။ အခြားလူနာတွေကိုလည်း ကြည့်ရှု လုပ်ကိုင် ပေးရပါဦးမည်။ သူ့အနားမှာချည်းပဲ နေပေးလို့မရ။

အရေးကြီးသည့်လူနာများကို လျှောက်ကြည့် လိုအပ် တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးတော့ ယမုန် ကိုယ့်နေရာ ဆေးရုံအောက်

ခန်းမှာ ထိုင်ငေးနေမိသည်။

မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေသည့်ညမို့ ဆေးရုံရှေ့မှာ လရောင်ခြည်မတိုးသာ။ သူမရဲ့ဘဝကရော ဂုဏ်တွေ၊ နေတွေရဲ့ တောက်ပမှုအနားမှာ ထာဝရသိမ်ငယ်နေရတော့မှာလား။

ငါဘာမှားလို့လဲ။ အခြားဆရာမတွေအားလုံး ပုံမှန်ဖြတ်ကျော်နေကြသည့် သမားရိုးကျဘဝတစ်ခုဟာ ယမုန်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ခက်ခဲနေရတာလဲ။

ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ဘူးလား...

သူမ ဒီရောက်တာ သုံးလေးလပင်မရှိသေးတာမို့ ထရန်စဖာကတော့ ရမည်မထင်။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားပေမယ့် ရင်ထဲမှရှိက်ငင်မှုကို သူမ မထိန်းသာ။

ဝင်းထွဋ်ဇော်၏ပိုက်ကွန်ကိုလည်း သူမ လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ပါဦးမည်လား။ အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုမှမကောင်းတော့။ ဝင်းထွဋ်ဇော်အဖြစ်ကလည်း တစ်အုပ်စုလုံးနဲ့တစ်ယောက်

ကိုဝင်းနှင့် မအေး။ နောက် သူ့မိဘတွေအားလုံးဟာ ဆရာမဆို လန့်နေကြပြီး သူကတော့ သဲကြီးမဲကြီး။

ယမုန် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလား...

ဆရာကရော ယမုန်အပေါ် ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို့

အမြင်မကြည်လင်တော့ပြီ။

ဒီဘဝမှရုန်းထွက်ဖို့နည်းလမ်းတွေကို အဖက်ဖက်မှလှည့်စဉ်းစားရင်း သူမအတွေးတွေ လွန်နေခိုက် ဆရာ၊ ဝင်းထွဋ်ဇော် ၏အခန်းမှ ပြန်ဆင်းလာလေ၏။ ဒေါက်တာကတော့ အစောကြီးကတည်းကပင် ဆရာကားနှင့်အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပြီ။

ဆရာက သူမကိုစူးစူးဝါးဝါးကြီးနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်ဘက်သို့လျှောက်သွားခဲ့တော့ ယမုန် ဇူးတွေညွှတ်ကွေးကျသွားပြီး မျက်ရည်တွေ ဖြေမဆည်နိုင်တော့ချေ။

အခန်း (၂၂)

မနက်ခြောက်နာရီမှာ ယမုန် ဂျူတီထွက်ရသည်။ နောက်
ဝင်သူကတော့ မမနော်ပလာစေးနှင့်ဆရာမနှစ်ယောက်။ ညဂျူတီ
က အလှည့်ကျ။ နေ့ဂျူတီကတော့ အားလုံး။

ယမုန် ကိုယ့်အိတ်ကိုလွယ်ကာ တိုက်ခန်းသို့တစ်လှမ်း
ချင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ဆရာအခန်းသို့ မရဲတရဲလှမ်းကြည့်ရင်း ကိုယ့်
အခန်းသို့ဝင်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့စိတ်ကူးနေစဉ် ဆရာလှမ်းခေါ်
သဖြင့် သူမ ဆရာအခန်းဝင်သွားရသည်။

“ထိုင်! မင်းကို ပုံတစ်ခုပြစရာရှိလို့”

သူမ ဆက်တိတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် နန္ဒကျော်
ခေါင် နွေးပို့ထားသည့်ပုံကို ဖုန်းထဲမှာပြလိုက်ရင်း သူမကိုလည်း

အကဲခတ်လိုက်၏။ ပုံကိုမြင်လျှင် ယမုန့်အသွင်က သွေးဆုတ်
သွားသည့်နှယ် ဖွေးခနဲ။

“ဟင်!”

နောက် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြီး...

“ဆ... ဆရာ”

ဘာမှလည်း သူမဆက်မပြောတတ်တော့။ မပြောနိုင်
တော့ချေ။ နန္ဒကျော်ခေါင် ကည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီညက ငါအရမ်းမူးနေတယ်။ ငါဘာမှမသိဘူး။ ဒီ
ပုံကို နွေးဆီက ပို့တာ”

“ရှင်!”

ယမုန့်မျက်လုံးတွေ ပြူးကြောင်သွားတာ ဆရာ့ကိုနား
လည်သွားလို့ပါ။ ဆရာနဲ့မမနွေး ကွဲသွားပြီပေါ့။ ဆရာအရမ်းခံ
စားနေရမှာပေါ့။ ဒီတော့ ဆရာ ငါ့ကိုမုန်းသွားတာ ဆန်းသလား။

“ဆ... ဆရာရယ်၊ ယမုန့်ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်။ မမ
နွေးကို ရှင်းပြပေးပါ့မယ်။ တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်။”

“မရတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝစုတ်ပြတ်သတ်သွားပြီ။ အစက
ဒီကိစ္စရဲ့တရားခံဟာ နင်ပဲလို့ ငါတစ်ထစ်ချယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ အခု နင့်ပုံကိုကြည့်ပြီး တရားခံဟာ နင်မဟုတ်မှန်း ငါသိ

သွားပြီ”

“ဆရာရယ်၊ ယမုန့်တောင်းပန်ပါတယ်။ ယမုန့် အနေ
အထိုင်မတတ်လို့”

“အဲဒီညက ဘာတူးခြားချက်တွေ့ခဲ့သလဲ၊ နင်ရော ဘာ
မှမဖြစ်တာသေချာလား”

“အဲဒီညက ဆရာအရမ်းမူးပြီး အိမ်ထဲမဝင်နိုင်လို့ ယမုန့်
သော့ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲပို့ပေးမိတာပါ။ ယမုန့်ကိုရဲတင်းလိုက်တာ
လို့တော့ မပြောပါနဲ့ဆရာရယ်။ အရက်မူးလွန်ရင် သေသွားတတ်
လို့ ဆရာ့ကိုစိုးရိမ်ပြီး အရဲစွန့်မိတာပါ။ ဆရာအန်ချလိုက်တော့
အကျီတွေ ရွဲရွဲစိုသွားတာနဲ့ အကျီလဲပေးဖို့ ချွတ်နေတုန်း ‘ချွတ်’
ခနဲအသံကြားလိုက်ရလို့ ကျွန်မပြေးထွက်ကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်။
ဘယ်သူမှမတွေ့ရတော့ပါဘူးရှင်”

မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာစီးကျရင်း ရှင်းပြနေသည့်
ယမုန့်အသွင်က ပကတိအရိုးခံ၊ စေတနာအမှားပဲလေ။

“အင်း... အဲဒီအချိန်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်သွားမှာပေါ့။ ခု
ခေတ်က ဖုန်းနဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရနေတာပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်
လုပ်ကြတာ”

“ဒီပုံကိစ္စ တခြားကိုမပြန်ဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး။ ပြန်သွား

ရင် ငါ့ဘဝတော့ သေတာထက် ဆိုးသွားပြီ”

“ယမုန်တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာရယ်... ယမုန် အနေအထိုင်မတတ်ခဲ့လို့ ခုလို ဆရာဒုက္ခရောက်ရတာပါ။ ယမုန်အပြစ်တွေပါရှင်”

ပြောပြီး ကောင်မလေး သူ့အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားကာ သူမရဲ့အခန်းထဲသို့ဝင်သွားခဲ့လျှင် နန္ဒကျော်ခေါင် စိုးရိမ်သွားမိသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးဟာ မဟုတ်တာတော့လုပ်မည်မထင်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ခဲ့ လျှောက်ခဲ့သည့်ကောင်မလေးပေပဲ။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဟိုဘက်ခန်းက ဒေါ်စပ်စုတို့ မနီးကြသေးလို့။

အဖြေရှာမရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနဲ့ နန္ဒကျော်ခေါင်အတွေးစေ့ ရှုပ်ထွေးနေဆဲ...

“ဆရာ”

အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို လက်ကဆွဲပြီး တံခါးသော့စက်ဘီးသော့နှင့် လျှောက်လွှာလေးတစ်ရွက်ကို သူ့စားပွဲပေါ် ထိုးတင်လိုက်သည့်နှင်းယမုန်ကြောင့် သူမ့မှန်မောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်မိလျှင် သူမက သူ့ကိုဦးချာန်တော့လိုက်ပါသည်။

နှင်းယမုန်မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စများမရှိတော့ပေမယ့် ရှည်လျားကျော့ညွတ်သောမျက်တောင်များမှာ မျက်ရည်ဖြင့် စိုက်ပျိုးယှက်နေဆဲ။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

“အဟင်း... နှင်းသဇင်လိုပဲ နှင်းယမုန်လည်း ဒီကထွက်သွားတော့မယ်ဆရာ”

“ဘာ! ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်က ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ”

သူမ၏ဘဝကို သူ့အသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ကျွန်မ ဆရာကိုအကြီးကြီးဒုက္ခပေးမိခဲ့တယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ။ ကျွန်မ ဒီမှာမရှိတော့ရင် ဆရာတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အရှူးမ! အက်ကွဲသွားတဲ့ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးကို ဘယ်လိုပြန်ဆက်လို့ရမှာလဲ။ အပင်ပေါ်ကကြွေကျသွားတဲ့သစ်ရွက်ကို ဘယ်လိုပြန်တပ်လို့ရတော့မလဲ”

“ရမှာပါဆရာ... ကျွန်မကို အပြစ်တွေ ပုံချလိုက်ပါ။ တကယ်လည်း ကျွန်မအပြစ်ကွေ့ပါလေ။ ဆရာမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“မရှူးစမ်းပါနဲ့နှင်းယမုန်၊ နင်က ဒီကထွက်သွားပြီး ဘယ်

မှာ သွားအလုပ်လုပ်မှာလဲ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကိုရော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။”

“ကျွန်မ အရင်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာပြန်ပြီး အလုပ်ဝင်မှာပါ။ ပြည်သူ့ကိုအလုပ်အကျွေးပြုသွားမှာပါ။ ဝင်းထွဋ်ဇော်ကတော့ အစကတည်းက ကျွန်မနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့သူမို့ စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး။”

“ပြည်သူ့ကို အလုပ်အကျွေးပြုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးတွေမှာ ငွေတွေနှင့်နေအောင် ယူနေတာ နှင် မသိဘူးလား။ အဲဒီဆေးရုံတွေမှာ အလုပ်လုပ်တာ ငွေရှင်ကို အလုပ်အကျွေးပြုတာ၊ သိရဲ့လား။ နင့်ကို ငါထွက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။”

“ကျွန်မ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ဆက်နေရမှာလဲဆရာ။ ကျွန်မ ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါတော့။”

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင်တွေဖြစ်နေကြဆဲ။ အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှ စိန်တွေနှင့် လက်လက်ခါနေသည့်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် မာထန်နေသည့်မျက်နှာထားနှင့် ဆင်းလာခဲ့လျှင် နန္ဒကျော်ခေါင် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဒါ ဝင်းထွဋ်ဇော်ရဲ့အမေ ဒေါ်မေသူဇော်။

နှင်းသဇင်တုန်းကလိုပဲ နှင်းယမုန်ကိုပြောဆို မောက်မာ

ဦးတော့မည်လား။ နှင်းသဇင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်လူဘက်က ရှုပ်ထွေးခဲ့သည်မို့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာလာပြီး ပြောဆိုမောက်မာခဲ့တာမဟုတ်လို့။ သူ့ဘာမှမတုံ့ပြန်လိုက်ရ။ သူတို့ရဲ့ဇာတ်ရှုပ်တွေပဲလေဟု ဖြေသိမ့်ခဲ့ရသည်။

ယခု ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ...

သို့သော် ဒေါ်မေသူဇော်က လည်ပါသည်။

“ဆရာ... နှင်းယမုန်နဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ကျွန်မ ခဏခေါ်သွားပါရစေ။”

သူ့ကိုပင် သူနိုးဆေးခေါ်ညှိ ခွင့်တောင်းနေသေး၏။ တစ်ဖက်ခန်းမှ မြသရဖီတို့သားအမိတွေလည်း နိုးပြီမို့ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် ကူးလာကြလေပြီ။ အနီးအနားမှဝန်ထမ်းတချို့လည်း ပြုတစ်ပြုတစ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူက ကလေးပါ။ ပြဿနာရှိရင် သရဖီတို့ရှေ့မှာပဲ ဆွေးနွေးလေ။ အားလုံးဝိုင်းပြီး ဖြေရှင်းရမှာပေါ့။”

“ဪ... ကျွန်မ ဆရာနဲ့ဒေါက်တာတို့ကိုအားနာပါတယ်။ သူနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းရှင်းမှဖြစ်မှာပါ။ သူ့ကိုအပြင်ခဏခေါ်သွားပါရစေ။ အဝေးကြီးခေါ်မသွားပါဘူး။ ဆေးရုံရှေ့က လက်

၃၀၀ ❖ ကြယ်စင်ပျားခေ

ဖက်ရည်ဆိုင်ပါ”

အခြေအတင်စကားတွေကိုနားထောင်ပြီး ယမုန်စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ကာ ကွယ်ရမှာပဲ။ ငါ ဘာအမှားတစ်ခုမှမကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။ ငါ ဘာအမှား တစ်ခုမှ မပြုလုပ်ခဲ့ဘူး။ အားလုံးအပေါ် ဖြူစင်သန့်ရှင်းခဲ့တယ်။

“ဒီမှာပဲပြောပါ အန်တီ၊ ဒီမှာပဲဆွေးနွေးလိုက်ပါ။ ဆရာ နဲ့ဒေါက်တာ ကိုယ့်တိုက်ခန်းတွေထဲ ခဏဝင်နေပေးပါ”

“ငါတို့ရပ်နေမယ်၊ မဟုတ်တာရှိရင်လည်း ဝင်ပြောရ တာပေါ့။ ဖြေရှင်းမယ့်ပြဿနာကို ဒေါသမပါဘဲ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးတော့ပြောပါ အစ်မကြီး”

ဆရာခွင့်ပေးလိုက်လျှင် ဒေါ်မေသူဇော် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြီး ယမုန်ကိုမုန်းတီးသည့်အကြည့်များ နှင့် ပြောဆိုလေတော့သည်။

“နင် ငါ့သားကိုပြုစားထားတဲ့ စုန်းမ၊ ကဝေမ၊ နင့်အနား မှာ နေချင်လွန်းလို့ ငါ့သား ကိုယ်ကိုယ်ကို ဒဏ်ရာရအောင်လုပ် ခဲ့တာ။ ငါ့သားအငယ်လေး၊ ငါ့အချစ်ဆုံးသားလေး ရူးကြောင် ကြောင်ဖြစ်အောင် နင်လုပ်နေတာ။ နှင်းသင်္ဃေတုန်းက ပစ္စည်းချ တယ်၊ အခု နင်က ပိုပြီးအန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ငါ့သားရဲ့အသက်

အန္တရာယ်ထိ ဒုက္ခပေးမယ့်မိန်းမ”

ဒေါ်မေသူဇော် စွပ်စွဲသည့်ရှုထောင့်က မတင်မှတ်သည့် ရှုထောင့်ကဖြစ်နေလျှင် အားလုံး အံ့အားသင့်ရသည်။ နှင်းယမုန် ကလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ဒေါ်မေသူဇော်ကတော့ ငိုကြွေး ရှိုက်ငင်ရင်း ခံစားချက်တွေပေါက်ကွဲလျက်...

“ငါ့သားကို ဒီဆေးရုံမှာ မထားဘူး၊ ပဲခူးကိုပြန်ခေါ်သွား မယ်။ နင့်ရဲ့မြူဆွယ်နေတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်လိုက်။ နင်နဲ့ငါ့သား ကို တစ်သက်လုံး သဘောမတူဘူး။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့သစ္စာစကားပဲ။ မှတ်ထား!”

ဒေါ်မေသူဇော် ချာခနဲလှည့်သွားမည်ပြင်လျှင် နှင်းယမုန် လှမ်းတားလိုက်ပြီး နာကျင်ပြီးနင့်မချီတင်က ပြောလိုက်သည်။ ဆရာရှေ့မှာ သူမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ မြူတစ်မှုန်ငလောက်တောင် မရှိတော့ပါလား။

“အန်တီက သစ္စာစကားဆိုတော့ ကျွန်မကလည်း သစ္စာ စကားပြောပါရစေ။ အန်တီထင်တာတွေ အန်တီပြောတာတွေ မှားနေတယ်၊ မှားနေတယ်။ မှတ်သွားလိုက်ပါဦးအန်တီ။ ကျွန်မ အန်တီသားကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ မမြူဆွယ်ခဲ့ဘူး။ အခု လည်း သူ့ဘာသာဖြစ်လာတဲ့သွေးရိုးသားရိုးအက်ခီဒင့်တစ်ခုပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်တီသား အချစ်ရူးရူးရအောင် ဆယ်ကျော်သက်လေးလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သားကိုယ် အရူးစာရင်းမသွင်းပါနဲ့အန်တီ”

“နင်တို့ကို ငါဘယ်တော့မှသဘောမတူဘူး”

“အန်တီသဘောမတူလည်း ကျွန်မ သူ့ကိုဘယ်တုန်း
ကမှ မချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်သားကိုယ်
ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟင်! နင်... နင် ငါ့ကိုမြောင်လိမ့်ညာဉ်တယ်”

ဒေါ်မေသူဇော် ဒေါသတွေနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေဆဲ
ဆေးရုံဘက်မှပြေးလာသည့်မမနော်နှင့် ဝန်ထမ်းများ ရောက်ရှိ
လာကြသည်။ အခြေအနေတွေကိုနားလည်သွားကြသဖြင့် ဒေါ်
မေသူဇော်ကို ဝိုင်းဝန်းဖြောဖြောနေကြသည်။

“အစ်မကြီးသားကသာ သူ့ကိုတမ်းတမ်းစွဲ အရူးအမူး
ဖြစ်နေတာ။ ယမုန်က ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ ဗိတ်
ဆွေလောက်ပဲ သဘောထားတာ”

“ငါ့သားက သူဌေးသားဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေ၊ လက်
ဆောင်တွေပေးတာတော့ ယူမှာပေါ့။ ပိုင်းလုံးမ”

“အန်တီစကားပြောတာ မရိုင်းပါနဲ့။ အန်တီမကျေနပ်
ရင် ကျွန်မအိမ်ထဲ ကြိုက်သလိုဝင်ရှာပါ။ ကျွန်မရဲ့နားကပ်ဖိုးတူ

ရစ်သောင်းခွဲတောင် သူ့ဆီမှာပါ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက စိန်နားကပ်ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်
ပေးခဲ့ပေမယ့် သိတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ပေးခဲ့တယ်”

မနော်ကဝင်ပြီး ထောက်ခံလိုက်တာ သွက်မှသွက်။

“ဟုတ်တယ်အန်တီ၊ ကျွန်မရှေ့မှာပဲ ပြန်ပေးတာ။ သူ့
ငွေတောင် ဝင်းထွဋ်ဖော်ဆီမှာ။ ပြန်မပေးသေးဘူး”

“လူတိုင်းကို ပစ္စည်းမက်တယ်လို့မထင်ပါနဲ့ အန်တီ။
ကျွန်မလို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုပဲ မက်မောတန်ဖိုးထားတဲ့မိန်းမတွေ
လောကကြီးထဲရှိပါသေးတယ်။ ကဲ! အန်တီကို ကျွန် အသံရေ
ဖျက်မှုနဲ့ပြန်ပြီးတရားစွဲလို့ရတယ်နော်။ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုပါပေါ့”

“ဘာ!”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မစွဲပါဘူး။ သဘောထားကြီးလိုက်ပါ့
မယ်။ အန်တီ သားစိတ်မွန်နေတယ်လို့ပဲသဘောထားပါတယ်။
အန်တီဘာပြောချင်သေးလဲ၊ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

နှင်းယမုန့်အသံတွေ အက်ကွဲ တုန်ခါနေပေမယ့် အရှုံး
မပေးနိုင်သေး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမရအောင်
အရည်ပျော်ကျတော့မှာပေမယ့် သူမအားတင်းထားမိသည်။

ဒေါ်မေသူဇော် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ၊ ဆရာမတွေရဲ့တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စကားကို နားထောင်ရင်း ကိုယ့်သားအဖြစ်က တစ်ဖက်သတ်အဖြစ်ဆိုတာသိရလျှင် ရှက်ရမ်းရမ်းလေသည်။

“နင်က ငါ့သားကိုဘယ်မှန်းမလဲ၊ နင့်အနားမှာ...”

“အန်တီ!”

ဒေါ်မေသူဇော်ပဲကားမဆုံးမီ၊ စောစောက တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်သည်။ နင်းယမုန်၊ သူ့အနားသို့ ပြေးလာရန်တွေ့လိုက်ပုံက လျှင်မြန်လွန်းလို့ သူ့မှာ အံ့အားတသင့်။

“အန်တီ ကျွန်မကိုပြောချင်တိုင်းပြော၊ ဆိုချင်တိုင်းဆိုတာကို ကျွန်မနားလည်သည်။ ခံပေးပေမယ့် အတိုင်းအတာလွန်လာရင်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိလာရင် ကျွန်မသည်းမခံဘူးနော်”

“နင်သည်းမခံတော့ရော ငါ့ရှုစိုက်စရာလား။ နင် ဆရာကို နောက်ပိုးပိုးနေတာ၊ အတင်းဖက်တက်နေတာတွေ၊ သည်းသည်းလှုပ်နေတာတွေ တစ်မြို့လုံး မသိချင်မှအဆုံး။ နင် ငါ့သားရဲ့ဝဋ်ကို အမြန်ဆုံးလည်ပါစေ၊ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ရဲ့ပူလောင်မှုကို ဘဝဆက်တိုင်းခံစားရပါစေ”

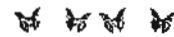
မျက်ရည်များနှင့်ကျိန်ဘဲရင်း ဒေါ်မေသူဇော် ကားပေါ်

တက်ကာ မောင်းထွက်သွားတော့ နင်းယမုန်တစ်ကိုယ်လုံး အရှက်တရားတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေကြောင့် ဖြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ လူကတုန်ရီလာခဲ့ပြီး အသက်ရှူတွေ ကျပ်လာခဲ့သည်။

“အင့်... အင်း...”

“ယမုန်! ယမုန်! ညီမလေး... သတိထားလေ၊ သတိထား”

သူမရပ်တည်နေသည့်ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး နိမ့်ဆင်းနစ်ကွဲဝင်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ မမနော်၏ အက်ပြာနေသည့်အသံလေးတစ်ခုသာ သူမရဲ့နောက်ဆုံးကြားနာရာ။

အခန်း (၂၃)

ဥ (၁၂) နာရီ...

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ဘူး...

တစ်နေ့လုံး အရှက်တရားတွေနှင့် မလွှပ်နိုင်ရှာခဲ့သည့်
ယမုန်ဟာ ယမုကျ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မလေးလို နီးထလာခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့လုံး သူမကိုစိုးရိမ်နေကြသူတွေရဲ့ရှေ့မှာ ဟန်လုပ်
နေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့အသည်းနှလုံးတွေ တဖြည်းဖြည်းအရည်
ပျော်ကျနေရတာ အဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။

အခြားမိန်းကလေးတွေလို ဘဝကိုအဆုံးစီရင်လိုက်ဖို့
တော့ သူမ ဘယ်သောအခါမှစိတ်မကူး။ ဒါ ရူးသွပ်တာပဲ။

ဘဝမှာ မှန်ကန်သောထွက်ပေါက်ဆိုတာ ရှိရမည်။ တစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ်လုံးဒဏ်ရာအနာတရတွေနှင့် စွန်းထင်းပေကျနေသည့်သူမဟာ ကမ္ဘာမြေရဲ့တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှာတော့ ရှင်သန်နေလိုက်ပါဦးမည်။

‘တစ်ဖက်သတ်အချစ်ရဲ့ ပူလောင်မှုကို ဘဝဆက်တိုင်း ခံစားရပါစေ’တဲ့။

ဒေါ်မေသူဇော် ကျိန်စာတိုက်သွားခဲ့သလိုပဲ သူမ ဘဝဆက်တိုင်း ကျေနပ်စွာခံစားသွားလိုက်မည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှဆရာမျက်နှာကို နှင်းယမုန် ဘယ်လိုခွန်အား။ ဘယ်လိုသတ္တိနှင့်မှ မကြည့်ရဲတော့ပြီမို့ ရှောင်ပြေးသွားတာပဲ အကောင်းဆုံး။

ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆရာရယ်...။

ဆရာတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ကွဲကွာစေတဲ့ယမုန်...။

ဆရာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေတဲ့ယမုန်ကို သဘောထားကြီးစွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်။

“ကျွီ...။”

တံခါးကိုဖြည်းညင်းစွာဖွင့်ပြီး ယမုန် မနက်ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့်အိတ်လေးကိုယူကာ အခန်းပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ နောက် သူမ တံခါးပိတ်ထားသည့်ဆရာအခန်းရှေ့မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆရာကိုရည်မှန်းပြီး ပုံပုံလေးထိုင်၊ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

နောက် သူမဘဝရဲ့ဒုတိယမျက်နှာစာကိုဖွင့်ဖို့ နှင်းယမုန် ဝရန်တာမှဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းခဲ့သည်။

နေရစ်ခဲ့တော့ ဆရာ...။

ဒေါ်မေသူဇော် စွပ်စွဲခဲ့သလိုပဲ ဆရာကို ယမုန် အချစ်လွန် အကြည်ညိုတွေ လွန်ခဲ့မိပါတယ်။

ဆရာနှစ်ဦးကြားက အိပ်ပျော်နေမည့်တိုက်ခန်းလေးဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်ငေးမျှော်ရင်း သူမ မျက်ရည်တွေဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေစဉ် လက်ထဲမှအိတ်ကို ဆွဲယူခံလိုက်ရသဖြင့် ယမုန်လန့်ဖျပ်သွားပြီး ကြည့်လိုက်မိလျှင်...။

“ဆရာ!”

ကမ္ဘာမြေကြီး ချာချာလည်သွားသလားပင် မှတ်လိုက်ရ၏။

ဆရာက သူမ၏အိတ်ကိုဆွဲယူပြီး ကားထဲသို့ထည့်လိုက်သလို ယမုန်ကိုလည်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ထိုင်စေ၏။

“ဆရာ”

ယမုန် ဘာမှနားမလည်တော့သည်မို့ နှင်းတွေနှင့် ရွှံ့ရွှံ့နီနေသည့်ဆရာကို အံ့သြတကြီးကြည့်မိရာ ဆရာက ကားပေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တက်ပြီး ကားကိုစတင်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဆရာ ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဟင်”

“မင်းသွားချင်တဲ့ဆီပေါ့၊ ဟိုး... စကြဝဠာအဆုံးထိ
လေ”

“မနောက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်”

“မနောက်ပါဘူးဗျာ၊ မနောက်ရဲ့ပါဘူး”

ဆရာကားလေး ဆေးရုံနှင့်တော်တော်အလှမ်းဝေးသွား
မှ ဆရာက ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် ကြေကွဲ
ရှိုင်ငင်နေသည့်ယမုန်ကို ဆွဲပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ဆရာ”

“ကိုယ် တစ်ညလုံး အိမ်ရှေ့ပုန်းညက်ပင်အောက်က
ခုံတန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်”

“ဗျားကုန်တော့မှာပဲ ဆရာရယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေ
တာလဲဟင်”

“ဒီကောင်မလေးကိုပေါ့၊ ယမုန်ဘဝပျက်မတတ် ကြ
ကွဲခံစားနေရပြီး၊ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာ ကိုယ်သိတယ်။
ယမုန်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါတစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာ
အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတယ်လေ။ ယမုန်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူမို့

ကြောင်းကြံမှာမဟုတ်တာတော့ ကိုယ်ယုံတယ်။ ကိုယ်စိုးရိမ်တာ
ကိုယ်မသိလိုက်ဘဲ ယမုန်အဝေးကြီးကိုထွက်ပြေးသွားမှာကိုပဲ”

ယမုန် ဆရာ့ကိုယ်မှာ နှင်းတွေစိုနေတာကို ရင်နံ့စွာ
ကြည့်နေမိပေမယ့် နားမလည်သေး။ ဆရာ သူမကိုဘာလို့ပွေ့
ဖက်ထားတာလဲ။ ဆရာဦးထုပ်မှာလည်း နှင်းတွေစိုရွှဲလို့။

“ယမုန် ဆရာ့ကိုအားနာတယ်၊ ယမုန် ဆရာ့ဘဝကို
မွေ့နောကသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ယုံပါဆရာရယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ယမုန်
မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးရှင်”

“တကယ်ကျ ကိုယ်အတွဲကြီးမိခဲ့တာပါယမုန်ရယ်။ အဲဒီ
ညက ယမုန်သာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ရင် ကိုယ် အနိဖတ်
ဆိုပြီးသေမလား၊ လေဖြတ်သေမလား၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပါ”

“ဒါပေမဲ့”

“အဲဒီတရားခံက ယမုန်မဟုတ်မှန်း သေသေချာချာစဉ်း
စားတော့ သိသာပါတယ်။ ယမုန်က ကိုယ်နဲ့အတူ သရုပ်ဆောင်
နေရတာပဲလေ”

ဆရာစကားကြောင့် ယမုန်အရှက်သည်းသွားရပေမယ့်
ဆရာရင်ခွင်မှာ မဝံ့မရဲ၊ အခြေအနေတွေကို ခုထိနားမလည်နိုင်
သေး။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ယမုန့်အဖြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့နော်။ ယမုန့်ကို ကားဂိတ်တစ်ခုခုမှာ ပို့ပေးခဲ့ရင် ရပါပြီ”

“တုံးလိုက်တဲ့တုံးမလေးရယ်၊ ကိုယ် မင်းအဝေးကြီးကို ကိုယ်မသိလိုက်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေတာ အရှုံးထဲတယ်များ ထင်နေသလားဟင်”

“ယမုန့် မတွေ့တတ်ပါဘူးရှင်”

“မင်းကို ခုလိုဖက်ထားတာကရော ဘာဖြစ်လို့လို့ မင်းထင်သလဲ”

“ယမုန့် မထင်တတ်ပါဘူးဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်းကရော ဘယ်သူ့ဖက်ဖက် အဖက်ခံနေမှာပဲလား ခုလို”

“ဘယ်ခံမလဲ၊ ခုက ဆရာမို့လေ”

“ဆရာက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းရဲ့အကြီးအကဲမို့လို့လား”

“ဆရာရယ်၊ ယမုန့်အဖြစ်က ဒေါ်မေသူ့ဇော်ပြောသလို”

“တစ်ဖက်သတ်အချစ်နဲ့ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ချစ်နေမယ့် ကောင်မလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို ခမ်းခြောက်စေချင်ပါပြီ။ ကဲ! အခု ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်ထိဆင်းမယ်၊ အိမ်ရောက်တော့

ပေးပေးခဲ့မေ့မေ့ကို သား မိန်းမရိုးလာခဲ့ပါပြီလို့ပြောလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဆရာ”

“ဘာတုန်း”

ကမ္ဘာပြိုမတတ် ခံစားနေရသည့်ကောင်မလေးရဲ့ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားမှုကို သူကြင်နာစွာ ပေးမရင်း ပါးချင်းကပ်ထားမိတော့ ယမုန့် တုန်လှုပ်စွာငြင်းပယ်မိပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာဆရာရယ်... ဒေါက်တာနွေး ရှိနေရဲ့နဲ့၊ ယမုန့်လိုအစုတ်ပလုတ်တစ်ယောက်ကို ဆရာလက်မထပ်ပါနဲ့။ ယမုန့်နဲ့ဆရာ လုံးဝမထိုက်တန်ပါဘူး။ မမနွေးကို ယမုန့် သေသေချာချာရှင်းပြပေးပါမယ်ရှင်”

“မရတော့ဘူး ယမုန့်၊ ကိုယ် ဂျပန်ကမိတ်ဆွေတွေဆီ လှမ်းပေးပြီးပါပြီ။ နွေးမှာ စိတ်တူကိုယ်တူချစ်သူရှိနေပြီ။ သိကယ်မဟုတ်လား... အတူနေချစ်သူလေ။ ကိုယ်ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ သူ့အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ကားကိုဆက်မောင်းထွက်ရင်းနှင့် ဆရာပြောနေတော့ ယမုန့် အခြေအနေတွေကိုမယုံနိုင်။ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ သူမကို လက်ထပ်မှာလဲ။ ချစ်စကားလည်းတစ်ခွန်းမှမပါဘဲနှင့်။

“ဆရာရယ်... သနားတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဘဝကို မတည်ဆောက်စေချင်ဘူး။ ယမုန်မရှိရင် ဆရာ့ဘဝအားလုံးအဆင် ခပြ သာယာလှပသွားမှာပါ”

“No! No! No!... မတင်နဲ့ကလေးဇေ၊ အစက ကိုယ် လည်းမသိဘူးလေ။ ဒီနေ့မှ အားလုံးထင်သာမြင်သာ နားလည် ခံစားသွားမိတယ်။ ယမုန်ကို ကိုယ်သုန်မှန်နေမိတာတွေဟာလည်း ဝင်းထွဋ်ဇော်နဲ့ သဝန်တို့နေမိတာ”

“ဆရာရယ်၊ ယမုန်ရင်ထဲမှာ သူ့ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့ ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုယုံပါတယ်။ ကိုကိုလည်း ယမုန် ကို ဘယ်အချိန်နဲ့ ညည်းကမျှား သံယောဇဉ်တွယ်မိသွားတယ်မသိ ပါဘူး။ ခွေးပို့လိုက်တဲ့ပုံထဲကလို ကိုကိုမိုက်ပေါ် ယမုန်တက်စီး ကတည်းကလားမသိဘူး”

“အာ... ဆရာအရမ်းဆိုးနေပါလား။ တော်ပြီ တော် ပြီ... ကားပဲကောင်းကောင်းမောင်းပါတော့ရှင်”

“ဘာလဲ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြန်ရောက်စေချင်ပြီလား။ ကိုကို လည်း အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်ကွာ၊ ပဲခူးမှာတင် ဝင်အောင်းနေ ရရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဆေးရုံကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့မလို့လား ကိုကိုရဲ့။ အဲ... ဆရာရဲ့”

ယမုန်စကားမှားသွားလျှင် နန္ဒကျော်ခေါင်က တဟား ဟားရယ်မိရင်း...

“ရတယ်လေ၊ မနက်ကျ ကိုကို ယမုန်ကိုခိုးဖြေးသွား တာ အားလုံးသိသွားရောပေါ့”

“ဘယ်ထင်ကြပါ့မလဲကိုကိုရယ်၊ ယမုန်က တစ်နေရာ ကိုကိုက တစ်နေရာ သွားကြတယ်လို့ပဲထင်မှာပေါ့”

“မထင်ဘူး၊ အဲ... ကိုကိုဖုန်းဆက်လိုက်မှာပါ။ မပူနဲ့။ ရန်ကုန်မှာလက်မှတ်ထိုး၊ နှစ်ရက်လောက်နားပြီးမှ။ ဟာ! လည် ပင်းကြီးတွေရောက်လာဦးမှာ၊ ကိုကိုစီစဉ်ရမှာ။ On duty! On duty လေ မိန်းမရဲ့။ အဆင်ကိုပြောနေတာပဲ”

ပြောရင်းမှ နန္ဒကျော်ခေါင် ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ် လိုက်ပြီး ယမုန်ကိုပွေ့ပိုက်ရွှေးရိုက်နေခဲ့လျှင် သူပဇာနင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းလေးက ခွံ့ခွံ့လေးစူလို့။

“ဒီည ရန်ကုန်ရောက်ပါဦးမလား ကိုကိုရယ်”
“ရောက်ချင်တဲ့အချိန်မှ ရောက်ပေါ့ဗျာ။ ကိုကိုအနားမှာ ယမုန်ရှိနေလို့ကတော့ နေရာတိုင်းဟာ ဖိစွဲရာ၊ အဲလေ... မနက်

၃၁၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မွေ့ရာပါပဲလို့”

ကြည်နူးစွာ ရယ်မောနေသည့်သူ့ကို ဖွဖွလေး ထုနေ
သည့်ယမုန့်မျက်နှာလေးကလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးရုပ်ပုံ
လွှာ။

BURMESE
CLASSIC

ဒီနေ့ဟာ ဒေါက်တာနန္ဒကျော်ခေါင်နှင့် နင်းယမုန့်တို့
နှစ်ဦးရဲ့မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲနေ့ပါ။

ကွင်းလှည့်လေးမှာ မကြုံဖူးအောင် ထူးထူးကဲကဲ စည်
ကားမြိမ့်သဲတဲ့နေလေးပေါ့။ သူ့ဟာ လူတိုင်းက ချစ်ခင်သည့်ပြည်
သူ့ဘက်တော်သား ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လွင်
ထင်ရှားခဲ့ပေပြီ။ မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ကျယ်ဝန်း လှပသည့်ဆေးရုံရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ
မင်္ဂလာပွဲကို ကြွရောက်ချီးမြှင့်သူတွေဟာ အယုတ်အလတ် အမြတ်
မရွေးပါ။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေဟာလည်း များပြားလွန်းလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင်မသိ။ နောက်မှလိုအပ်သူတွေကို ပြန်ပြီးပေး
ကမ်း လှူဒါန်းရပေမည်။

တစ်နေ့လုံးမကျင်းပဘဲ နေ့တစ်ဝက်သာ ကျင်းပလို့တော်
သေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အပြာရောင်ဝတ်စုံလေးတွေနှင့်။
သူက အပြာရောင်လေးနှင့် သိပ်လှနေသည့်နှင်းယမုန်ရဲ့ ရှက်ပြီး
ပျက်နာလေးကိုကြည့်ကာ သနားကရုဏာသက်နေပေမယ့် နွေး
မိမိဟိရ တမ်းတနေမိကာလည်းအမှန်။

နှစ်ပေါင်းပျားစွာ ချစ်ခဲ့ကြသူနှစ်ဦးဟာ ချစ်သက်တမ်း
ကြာလွန်းလို့ပျား ကွဲကွဲခဲ့ကြရတာလား။ အနေဝေးလွန်းလို့ သွေး
ဘေးသွားရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံခြားမှာ လွတ်လပ်လွန်း
လို့ အတူနေချစ်သူရသွားလို့လည်းဖြစ်ပေသည်။

သူ နွေးကိုဘယ်လောက်ပင်ချစ်တယ်ပြောပြော၊ သူဟာ
မြန်မာလူမျိုးပီပီ အတူနေချစ်သူရှိခဲ့သည့်နွေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရ
လျှင်တောင် လက်ထပ်ချင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာ့စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်
ကျင့်တရားကောင်းအောင် ထိန်းသိမ်းသလို၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်
ဖက်ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစေချင်သည်။

နှင်းယမုန်လို ဖြူစင်သန့်ရှင်း၊ နူးညံ့သည့်ကောင်မလေး
ဟာ သူ့ကိုအချိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် တစ်ဘဝလုံး အားကိုးချစ်ခင်
ပြုစုယုယသွားမှာ အသေအချာ။

လင်ကို ဘုရား၊ သားကို သခင်ဆိုသည့်စံနှင့်ပေါ့။

မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့ရယ်လို့လည်း နန္ဒကျော်ခေါင်
မနားရသေး။ အရေးပေါ်ရောက်လာသည့်မိုက်ကြီးနှစ်လုံးကို ဆက်
တိုက် အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ်မွေးဖွားပေးခဲ့ရသေးသည်။ ဒါဟာပဲ
ပြည်သူ့ဆရာဝန်ပေါ့။

သူ ခွဲခန်းကထွက်လာတော့ ညကိုးနာရီ။ အိမ်သို့ ကား
နှင့်ပြန်လာခဲ့လျှင် ကားတံခါးဖွင့်မီ အပြေးလေးဆီးကြိုလာသူ
က သူ့ရဲ့ချစ်ဇနီးလေး နှင်းယမုန်။

ဂါဝန်ပန်းရောင်အိတ်ဖတ်ဖတ်လေးနှင့် ငယ်မူငယ်သွေးတွေ
နှင့် ကောင်မလေးဟာ သူ့မျက်စိထဲ အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေ
သည်။

အင်း... အချစ်ဆိုတာလည်း လိုအပ်သည့်အခါ မထင်
မှတ်ဘဲ ထပ်မံမွေးဖွားလို့ရတာပဲနော်။

သူကလေးက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသည့်သူ့ကို
နွဲ့နွဲ့လေးကြိုဆိုရင်း...

“ဒီတိုက်ခန်းသုံးခန်းတွဲကြီးလုံး ယမုန်တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့ ကြောက်လိုက်တာကိုကိုရယ်”

သရဖီလည်း ထရန်စဖာနှင့်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီမို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိသည်လေ။

“ဘာကြောက်စရာလိုလဲ မိန်းမရာ၊ ဒီအချိန်က လူတွေ မရှိလေ ပိုကောင်းလေအိုတဲ့အချိန်လေ”

“အာ... ဘုရား၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

“ခုတိကာမှမသိသေးဘူးလား။ အိပ်ထောင်သက်ပဲ တစ်လပြည့်တော့မယ်”

သူ့ကိုခါးဖက်ရင်းမှ ယမုန်တစ်ယောက် အရှက်တွေနှင့် တွန့်လိမ်နေစဉ် နော်ပလာစေး ရောက်လာပြီး ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“ဆရာတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ဒေါက်တာလက်ဖွဲ့ လူကြိုနဲ့ရောက်လာပါတယ်ရှင့်... အဟဲ့... လစ်ပြီ”

လက်ဖွဲ့ထုပ်ကလေးကိုပေးပြီး နော်ပလာစေး ပြန်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက် သိချင်စောနှင့် လက်ဖွဲ့ထုပ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖောက်ကြည့်ကြသည်။

အထဲမှာ နာရီဆင်တူလေးနှစ်လုံးနှင့် စာလေးတစ်စောင်၊ စာကို သူတို့လျင်မြန်စွာဖွင့်ဖတ်ကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆရာနဲ့ ယမုန်...”

အပျော်ရှင်ဆုံးနေတွေ ပိုပြီးရှင်းရှင်းလင်းလင်းပျော်ရွှင်စေချင်လို့ သရဖီ ပြောချက်ပေးလိုက်ပါတယ်...

ဒေါက်တာဇနီးကို ပုံပိုလိုက်တာ သရဖီပါ။ ဆရာရဲ့ဇနီးမဟာတကကို သရဖီ သိလိုက်ပြီးပြီမို့ ဆရာတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကတ်ပျောကြိုးကို အဆုံးသတ်စေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ပါ။

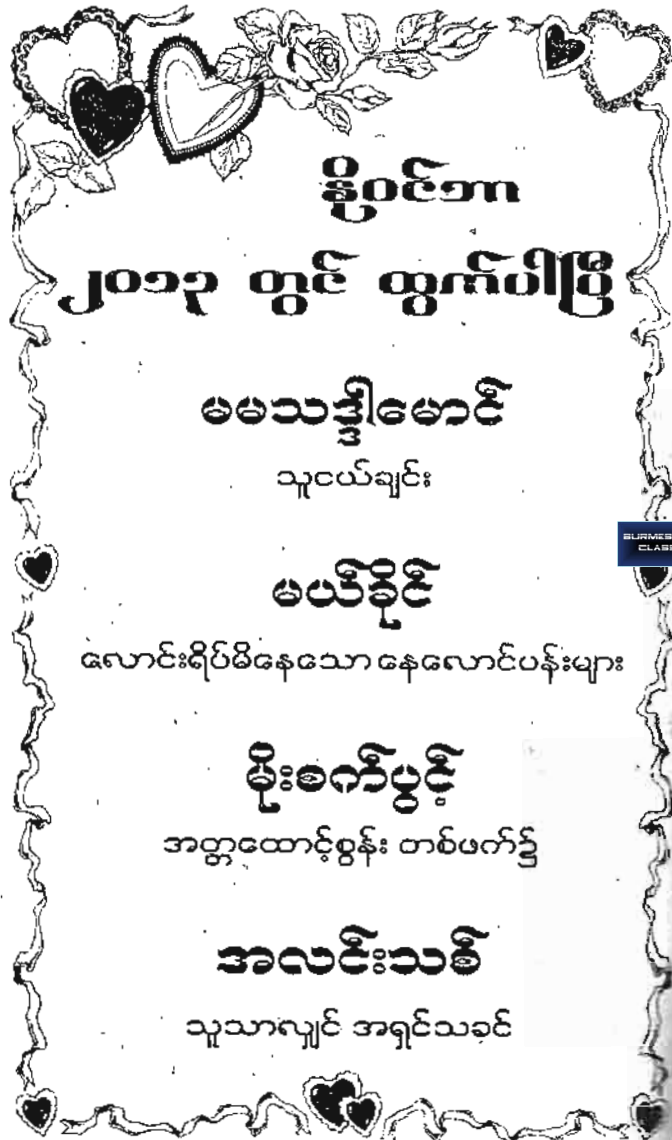
ဇနားကို ပေးနဲ့ပြန်တုတ်ရင် သရဖီဘက်လှည့်လာမလား ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်လေးလည်း ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းမရှိနဲ့နော်။ ဆရာကို သရဖီချစ်မနေပါဘူး၊ ပေသီးတွက်နဲ့ တွက်ပီတာပဲပိုတာပါ။

ဆရာနဲ့ယမုန် ချစ်သက်တမ်းနှစ်တစ်ရာတိုင်ပါစေ...

သရဖီ”

စာလေးဆုံးသွားတော့ နှစ်ယောက်လုံးရင်မှာ သံသယတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ မြူမြူမကျန်တော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုခံစားလိုက်ကြရသည်။

စကားလုံးတွေထွက်မလာပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည်နူးချိုမြိန်စွာ ပွေ့ဖက်မိကြပြီး ပေါ့ပါးစွာရယ်မောမိကြတာ ဘာကြောင့်မသိ။

BURMESE
CLASSIC

